

பிரிவு - 2

நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி ஆதாரங்கள்

மாநகராட்சிகள்

சொத்துவரி

2.2.1. மாநகராட்சிகளின் சொந்த வரி வருவாய் குறித்து முந்தைய பிரிவில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் முக்கிய வருவாய் சொத்து வரி ஆகும். சொத்து வரி, பொதுப்பயன் வரிவகையைச் சேர்ந்ததாகும். தமிழ்நாட்டில், ஒவ்வொரு மாநகராட்சிக்கும் சம்பந்தப்பட்ட மாநகராட்சிச் சட்டங்களின் கீழ் சொத்துவரி விதிக்க அதிகாரங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

2.2.2. மாநகராட்சிகளுக்கு முக்கிய வருமானத்தைப் பெற்றுத் தருவது சொத்து வரியாகும். இந்த ஆதாரத்திலிருந்து கிடைக்கும் சராசரி வருமானம், மொத்த வருவாயில் மூன்றில் ஒரு பங்காகும். மொத்த வரி வருமானத்தில் இது 90 சதவீதம் மொத்த தனி நபர் வருமானமான ரூ.338-ல், இவ்வரிவகையிலான தனி நபர் வருமானம் ரூ.106 ஆகும் என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அனைத்து மாநகராட்சிகளிலுமாகச் சேர்ந்து, மொத்தம் சுமார் 9.03 இலட்சம் வரி செலுத்துவோர் உள்ளனர். அவர்களின் விவரம் வருமாறு:-

அட்டவணை 2.1 சொத்து வரி-வரி விதிக்கப்பட்டவர்களின் விவரங்கள்-மாநகராட்சிகள்

	எண்ணிக்கை (இலட்சத்தில்)	எண்ணிக்கை (சதவீதத்தில்)	பெற்ற கேட்புத்தொகை (ரூபாய் கோடியில்)	சதவீதம்
குடியிருப்புகள்	7.21	79.84	59.37	58.00
குடியிருப்பு அல்லாதவை	1.76	19.50	38.37	37.48
மாநில அரசு	0.04	0.44	3.69	3.60
மத்திய அரசு	0.02	0.22	0.94	0.92
மொத்தம்	9.03	100.00	102.37	100.00

2.2.3. இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு, இது தொடர்ந்து பெருகுவதற்கு வாய்ப்புள்ள ஒரு வரியாகும். ஆனால், மாநகராட்சிகளிடையே வாய்ப்புகளில் பெருமளவு வேறுபாடு காணப்படுகிறது. கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சியில் சொத்து வரியிலிருந்து கிடைக்கும் தனி நபர் வருமானம் 1993-94-ல் ரூ.281 என்றிருக்க, திருநெல்வேலியில் இது ரூ.57.91 ஆக உள்ளது. வரி விதிப்பில் வெவ்வேறு வீதங்களைப் பின்பற்றுதல் அல்லது வரி விதிப்பு அடிப்படையில் அல்லது வரி விதிப்பு முறையில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக இத்தகைய வேறுபாடுகள் காணக்கூடும். பொதுவான வரிவிதிப்பு முறையினைப் பின்பற்றினால் இது சீரடைவதற்குப் போதிய வாய்ப்பு உள்ளது. மேம்பாட்டிற்குரிய வகையிலுள்ள மற்றொரு அம்சம், வரி வசூல் ஆகும். இது குறித்து தனியே

விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. மொத்த வரி விதிக்கப்படுபவர்களில் சுமார் 80 சதவீதத்தினர், குடியிருப்புகளுக்கான சொத்துவரி செலுத்துபவர்களாகவும், 19.49 சதவீதத்தினர் வணிகம் (குடியிருப்பு அல்லாத) சார்ந்த சொத்து வரி செலுத்துபவர்களாகவும் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. மாநில மத்திய அரசுச் சொத்துக்கள் மீதான வரி 0.66 சதவீதம் மட்டுமே. குடியிருப்பு அல்லாத சொத்துக்களுக்கான (வணிகம்) வரி செலுத்துபவர்கள், மொத்த கேட்புத் தொகையில் 38 சதவீதத்தை செலுத்துகின்றனர். (எண்ணிக்கையில் 19.50 சதவீதம்) குடியிருப்புச் சொத்துக்களுக்கு வரி செலுத்துவோர் (80 சதவீதம்) மொத்த கேட்புத் தொகையில் 60 சதவீதத்தைச் செலுத்துகின்றனர். அரசு சொத்துக்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் மிகச் சொற்பமே. குடியிருப்பல்லாத சொத்துக்களுக்கு வரி செலுத்துவோரிடமிருந்து பெறப்படும் தனி நபர் சராசரி வரி, குடியிருப்புச் சொத்துக்களுக்கு வரி செலுத்துவோரிடமிருந்து பெறப்படும் தனி நபர் வரித் தொகையைவிட 2.65 பங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. குடியிருப்புக்கல்லாத சொத்துக்களிலிருந்து அதிக அளவில் வரியினை பெறுவதற்கான முயற்சிகள் ஏற்கனவே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன என்பதையே இது காட்டுகிறது.

2.2.4. கேட்புத்தொகை மற்றும் வசூல் திறன், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கிடையே வருமானத்தில் வேறுபாடு ஏற்படக் காரணமாக அமைகிறது.

அட்டவணை 2.2. சொத்து வரி கேட்பு, வசூல் (1991-92 முதல் 1993-94 வரை)
(ரூபாய் இலட்சத்தில்)

மாநகராட்சி	1991/92		1992/93		1993/94	
	கேட்புத்தொகை	வசூல்	கேட்புத்தொகை	வசூல்	கேட்புத்தொகை	வசூல்
கோயம்புத்தூர்	1409.64	751.67 (53.32)	1655.10	928.08 (56.07)	2542.64	1188.31 (46.74)
சென்னை	5957.89	3700.32 (62.11)	6401.86	3940.54 (61.55)	6545.98	4908.65 (74.99)
மதுரை	2788.12	695.82 (24.96)	3016.92	1258.06 (41.70)	3053.66	949.02 (31.08)
சேலம்	934.58	415.19 (44.43)	886.33	321.05 (36.22)	1076.69	460.36 (42.76)
திருச்சிராப்பள்ளி	812.17	343.30 (42.27)	906.69	431.89 (47.63)	1102.99	554.18 (50.24)
திருநெல்வேலி	288.40	166.60 (57.77)	349.03	192.03 (55.02)	40.16	20.99 (52.27)
அனைத்து மாநகராட்சிகள்	12190.79	6072.90 (49.82)	13215.93	7071.66 (53.51)	14362.11	8081.52 (56.27)

(அடைப்புக் குறியிலுள்ள இலக்கங்கள், கேட்புத் தொகையில் வசூல் சதவீதத்தைக் குறிக்கும்) குறிப்பு:-கேட்புத் தொகையில், நடப்பு கேட்புத் தொகையும் முந்தைய ஆண்டிலுள்ள நிலுவைகளும் அடங்கும்.

2.2.5. சென்னையைத் தவிர அனைத்து மாநகராட்சிகளிலும் வசூல் திறனைக் கணிசமாக மேம்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது என்பது தெரியவருகிறது. சென்னையில் கூட, வசூல் திறன் 60லிருந்து 75 சதவீதம் என்ற நிலையிலிருக்கிறது. அனைத்து வசதிகளுடன் கூடிய வரி வசூல் நிருவாக அமைப்பைக் கொண்ட, இந்த உயர் நிலை உள்ளாட்சி மன்றங்களில், வசூல் சதவீதம் மிகவும் அதிகமாக இருக்கவேண்டும். நவீனத்தொழில் நுட்ப உத்திகளுக்கேற்ப வசூல் திட்ட, நடைமுறையைச் சீரமைக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு, சொத்துவரி அதிக வருவாய் ஈட்டித்தரும் நிதியாதாரமாக விளங்குகிறது. இந்த வருமானத்தைக் கணிசமான அளவு அதிகரிக்கச் செய்வதற்குரிய சிறந்த வழிவகைகள் குறித்து கூர்ந்து ஆய்வுசெய்வது நற்பயனளிக்கும்.

2.2.6. சொத்து வரியோடு சேர்ந்து, அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள் முடிவு செய்யக்கூடிய வெவ்வேறு வீதங்களில் குடிநீர் வழங்கல், கழிவு நீரகற்றல், விளக்கு வசதி, கல்வி, துப்புரவுப் பணிகள் போன்ற பல பணிகளுக்கும் வரிகள் விதிக்கப்படுகின்றன. சொத்து வரியில் மேற்கண்ட வரிகளின் சதவீதம் வருமாறு:-

அட்டவணை 2.3. சொத்துவரிக் கூறுகள் (சதவீதத்தில்) - (1991-92)

சொத்துக்களின் கூறுகள்	கோயம்புத்தூர்	சென்னை	மதுரை	சேலம்	திருச்சி	திருநெல்வேலி	அனைத்து மாநகராட்சிகள்
பொதுநோக்கு வரி	15.78	59.27	37.47	12.79	17.29	31.08	41.77
கழிவு நீரகற்று வரி	24.99	0	19.77	10.77	20.17	0	9.18
கல்வி வரி	6.58	22.18	18.43	14.85	14.41	18.23	17.42
நூலக செஸ் வரி	2.24	3.71	3.65	4.74	7.78	6.63	3.73
விளக்கு வரி	0	14.83	0	8.93	11.53	9.20	9.38
துப்புரவு வரி	0	0	7.49	7.38	8.65	9.20	1.90
தண்ணீர் வரி	50.43	0	713.18	40.53	20.17	25.66	16.64
மொத்தம்	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

அட்டவணை 2.4. சொத்துக் கூறுகள் - (சதவீதம்)
(1991-92 முதல் 1993-94 வரையிலான கால அளவுக்குரிய சராசரி)

சொத்துக்களின் கூறுகள்	கோயம்புத்தூர்	சென்னை	மதுரை	சேலம்	திருச்சி	திருநெல்வேலி	அனைத்து மாநகராட்சிகள்
பொதுநோக்கு வரி	24.30	58.98	36.99	12.89	17.29	30.35	43.20
கழிவு நீரகற்று வரி	19.57	0.00	20.06	10.48	20.17	0.00	8.46
கல்வி வரி	7.07	22.44	18.34	14.59	14.41	18.10	17.55
நூலக செஸ் வரி	2.51	3.76	3.82	6.46	7.78	7.11	3.93
விளக்கு வரி	0.00	14.83	0.00	8.76	11.53	9.48	9.09
துப்புரவு வரி	0.00	0.00	7.41	7.23	8.65	9.48	1.98
தண்ணீர் வரி	46.55	0.00	13.38	39.58	20.17	25.47	15.79
மொத்தம்	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

சென்னை மாநகராட்சிப் பகுதியில், சென்னைப் பெருநகர் குடிநீர் வழங்கல் - வடிகால் வரியம், குடிநீர் மற்றும் கழிவு நீரகற்றல் வரி விதித்து வசூலிக்கிறது.

2.2.7. அந்தந்தக் கூறுகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் அந்தந்தப் பணிகளுக்குப் போதுமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதால், இக்கூறுகளுக்கான விழுக்காடுகளை வரையறுப்பது தொடர்பான அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் குறித்து மேற்கொண்டும் ஆய்வு செய்வது அவசியமாகிறது. தற்போது நடைமுறையிலுள்ள வீதங்கள், முன்னர் அளிக்கப்பட்ட பணிகளின் நிலைமைகள் மற்றும் முன்னுரிமை ஆகியவற்றிற்கேற்ப நிர்ணயிக்கப்பட்டு, பல ஆண்டுகளாகவே பின்பற்றப்பட்டு வருவதால் அவற்றை மீண்டும் புதிதாக ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது. இப்பணி வரிகள், சொத்து வரியின் கூறுகளாகக் கருதப்படுவதால், வரிச் சலுகைகள் / வரி விலக்குகள் அளிப்பது பற்றிப் பரிசீலிக்கும்போது, அவையும் தள்ளுபடி செய்யப்படுகின்றன. வரி விலக்குகள் / சலுகைகள் அளிக்கும்போது இப்பணி வரிகளைச் சேர்ப்பது நியாயமல்ல. வரிகள் மற்றும் பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் மூலம் செலவுத் தொகையை வசூலிப்பதற்கான கோட்பாடு, பரிசீலனையில் இருக்கும்போது, மறுபடியும் புதிதாக ஆராய வேண்டியது அவசியம் ஆகும். சிறந்த, எளிமையான, ஏற்புடைய பொதுவான வரிவிதிப்பு முறை ஒன்றை உருவாக்கும் வகையில், தற்போதைய வரிவிதிப்பு முறையிலுள்ள குறைபாடுகள் குறித்து கீழே விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

2.2.8. தாராளச் சந்தை நிலவரப்படியான சொத்தின் மொத்த ஆண்டு வாடகை மதிப்பின் அடிப்படையில் சொத்துவரி விதிக்கப்படுகிறது. மாநகரங்களில் வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தின் செயல்பாடு காரணமாக தாராளச் சந்தை வாடகை அடிப்படை அநேகமாக அற்றுப் போய்விட்டது. பல்வேறு நீதி மன்றங்கள் அளித்துள்ள தீர்ப்புகளின் அடிப்படையிலும் வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தில் வரையறுத்துள்ள நியாய வாடகை அடிப்படையிலும் நகராட்சி அதிகாரிகள் சொத்துக்களுக்கு வரி விதிக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இச்சூழ்நிலை காரணமாக நடைமுறையில் சொத்துவரி ஆதாரமே பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. இதிலிருந்து விடுபட, வெவ்வேறு ஆய்வுகள் கருத்தரங்குகளில் பல்வேறு மாற்று ஆதாரங்கள் அதாவது மூலதன மதிப்பு, மனை மதிப்பு பகுதி வாடகை மதிப்பீட்டு முறை ஆகியன பரிந்துரைக்கப்பட்டன. ஆயினும், மூலதன மதிப்பு ஆதாரமும், வாடகை மதிப்பு நேர்வில் இருப்பதைப் போன்றே, தாராளச் சந்தை மதிப்பீட்டுத் தன்மையாகவே அமைகிறது. மனை மதிப்பைப் பின்பற்றுவதைப் பொறுத்தவரையில், மேம்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் அல்லது புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் நீங்கலாக, ஏனைய நேர்வுகளில், அவற்றைப் பின்பற்றுவதில் பல இடையூறுகள் உள்ளன. பகுதி அளவீட்டு முறையைப் பின்பற்றுவதிலும் இதன் செயல் விளைவில் பெரும் அளவில் முரண்பாடுகள் தோன்ற வாய்ப்பு உள்ளது. ஒரு பொருத்தமான, பயனுள்ள மாற்று மதிப்பீட்டு அடிப்படை இல்லாத நிலையில், வரி விதிப்புக்காக, வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தைப் பின்பற்றாமல் குத்துமதிப்பான வாடகை மதிப்பு கோட்பாடு இருப்பது அவசியமாகிறது. வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தின் கீழ் வாடகை நிர்ணயிக்கப்படுவதால், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பெரும் அளவில் வருவாய் இழப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

2.2.9. தமிழ்நாட்டில், மாநகராட்சிகள், வரி வீதங்களை முடிவு செய்வதற்கு ஆண்டு வாடகை மதிப்பை ஆதாரமாகக் கொள்கின்றன. சென்னை மற்றும் கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சிகளில், சொத்தின் வகை, தன்மை, வயது, அமைந்துள்ள இடம் இவற்றிற்கேற்ப கூடுதல் வரி விதிப்புக்கு வகை செய்து, கட்டிடத்தின் பரப்பளவின் அடிப்படையில் பரப்பு இணைந்த வாடகை யூனிட் மதிப்பு முறை பின்பற்றப்படுகிறது. மாநகர் முழுவதிலுள்ள சொத்துக்களின் மதிப்பு சமமாக இல்லாததாலும், அதுபோலவே வாடகை மதிப்பும் ஒரே சீராக இராத்தாலும், எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரப்பு இணைந்த பொதுவான வாடகை மதிப்பு முறை பின்பற்றப்படுவதால் கடுமையான ஆட்சேபனைகளும் விமர்சனங்களும் எழுந்தன. அனைத்துப் பகுதிகளிலும் வளர்ச்சி சமமாக இல்லை. செல்வந்தர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகளிலும் ஏனைய வர்த்தகப் பகுதிகளிலும் அமைந்துள்ள சொத்துக்கள், ஏனைய

குடியிருப்புப் பகுதிகளில் உள்ள சொத்துக்களை விடவும் அதிக விலையும், வாடகையும் பெற்றுத் தருகின்றன. ஒரு மாநகரத்தில் இரண்டு பகுதிகளில் அமைந்துள்ள சொத்துக்களுக்கு ஒரே வரி வீதத்தைப் பின்பற்றுவதால், வரி விதிப்பில் ஏராளமான இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றன. மேலும், குத்துமதிப்பு வாடகை மதிப்பைப் பின்பற்றும் கோட்பாடுகூட, வரிவிதிக்கும் அதிகாரிகளின் விருப்பு உரிமைக் காரணமாக ஒரே பகுதிக்குள்ளும் கூடி பல முரண்பாடுகளுக்கும் குறைபாடுகளுக்கும் வழி வகுத்தன. கட்டிடத்தின் பரப்பளவு, தன்மை, வகை, வயது, அமைந்துள்ள இடம் ஆகியவற்றை ஒட்டிய வாடகை மதிப்பைப் பின்பற்றுவதான புதியமுறை வரிவிதிப்பு (நியாயமானதாகவும் வெளிப்படையாகவும் இருப்பதால்) பொதுமக்களால் பெரிதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதாக உள்ளது. இச்சொத்து வரியிலிருந்து நல்ல வருவாயும் கிடைக்கிறது.

2.2.10. சென்னை மாநகராட்சி, அதன் பரப்பை பல மண்டலங்களாகப் பிரித்துள்ளது. புவியியல் அமைப்பு அடிப்படையில் அளிக்கப்படுகிற பல்வேறு அடிப்படை வசதிகள், அங்காடிகள், வணிக வளாகங்கள், பள்ளிகள், கல்லூரிகள், மருத்துவமனைகள் ஆகியன அருகில் அமையப் பெற்றுள்ள தன்மை, போக்குவரத்து வசதிகள் ஆகியவற்றைப் பொருத்து, சில பகுதிகளில் உள்ள கட்டிடங்களுக்கான வாடகை இடத்திற்கு இடம் மாறுபடுகிறது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் முன்னோடி ஆய்வு தெருத்தெருவாக நடத்தப்பட்டது. அத்தகைய ஆய்வின் பயனாக, தமிழ்நாடு கட்டிடங்கள் (குத்தகை - வாடகைக் கட்டுப்பாட்டு) சட்டத்தின் விதித் துறைகளை மனதில் கொண்டு, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உள்ள ஒவ்வொரு தெருவிற்கும் ஒரு சதுர அடிக்கு விதிக்கத்தக்க அடிப்படை வரி மதிப்புக் கணக்கிடப்பட்டது. கட்டிடங்களின் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் அதாவது, குடியிருப்புக் கட்டிடங்களா அல்லது குடியிருப்பு அல்லாத கட்டிடங்களா என்ற அடிப்படையில் இரண்டு வெவ்வேறு வகையான அடிப்படை வீதங்கள் கணக்கிடப்பட்டன. குடியிருப்புகளல்லாத கட்டிடங்களுக்கான அடிப்படை மதிப்பு ஒரு சதுர அடிக்கு ரூ.2 முதல் ரூ.6 வரையில் வேறுபட்டிருந்தது. குடியிருப்புக் கட்டிடங்களுக்கான அடிப்படை மதிப்பு ஒரு சதுர அடிக்கு 40 காசு முதல் ரூ.1.60 வரையில் வேறுபட்டிருந்தது. மாநகராட்சி, ஒவ்வொரு பகுதியிலுள்ள ஒவ்வொரு தெருவுக்குரிய அத்தகைய அடிப்படை வீதங்கள் அடங்கிய தகவல் வெளியீடு ஒன்றைத் தயாரித்தது. வரியைத் திருத்தியமைக்கையில், இறுதியாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட மதிப்பீடு பின்பற்றப்பட்டன. சென்னை மாநகராட்சி, ஆண்டுதோறும் மொத்தமுள்ள வட்டங்களில் ஐந்தில் ஒரு பகுதி அடங்கிய மண்டலம் வாரியாகச் சுழற்சி முறையில் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வரி விதிப்பைத் திருத்தியமைத்தது. இது வீடுதோறும் முனைப்பான புள்ளி விவரக் கணக்கெடுக்கவும், சோதனை செய்யவும், உயர் அதிகாரிகள், மேல் தணிக்கை செய்யவும் பேருதவியாக அமைந்தது. ஒரு சதுர அடிக்குரிய திருத்த வீதங்கள், தகவல் தொகுப்பு குறிப்பிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டு, மறுப்புரைகள் எவையேனும் இருப்பின், கோரப்பட்டன. சொத்து வரி விவர அறிக்கையைத் தாக்கல் செய்யுமாறு சொத்து உரிமையாளர்கள்/குடியிருப்பாளர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர்; சொத்து உரிமையாளர்களில் சுமார் 75 சதவீதம் பேர் அறிவிக்கையின்படி, உரிய நேரத்தில் அறிக்கைகளைத் தாக்கல் செய்தனர் என்றும், எஞ்சிய 25 சதவீதத்தினர் சொத்துவரி விவர அறிக்கைகள் அனுப்பவில்லை என்றும், அவ்வாறு அறிக்கை அனுப்பாதவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் வரி மதிப்பீட்டாளர்கள் நேரடியாக அவர்களுடைய இடத்திற்குச் சென்று சரிபார்த்ததாகவும், அத்தகைய சரிபார்ப்பின் அடிப்படையில் விவர அறிக்கைகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

2.2.11. திரையரங்குகள், ஓட்டல்கள், தங்கும் விடுதிகள் (Lodges), திருமண மண்டபங்கள், மாணவர் இல்லங்கள் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் வெவ்வேறு வரி விதிப்பு முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன.

2.2.12. ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலான திருத்தப்பட்ட நடைமுறை வெளிப்படையானதாக இருப்பதோடு, முந்தைய வரிவிதிப்புத் தொகை அளவை விடவும் மூன்று மடங்கு வருவாய் ஈட்டியும் தந்துள்ளது. திருத்த வரி விதிப்பு நல்ல பலன் அளித்துள்ளது. 1992-93, 1993-94 ஆம் ஆண்டுகளில் ரூ.10 கோடிக்கும் அதிகமாக சொத்து வரி அதிகரித்துள்ளது.

2.2.13. கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சியும், கட்டிடப் பரப்பு அடிப்படையிலான சதுர அடி வீதத்தைப் பின்பற்றியுள்ளது; நிர்ணயிக்கப்பட்ட கட்டிடப் பரப்பு அடிப்படை வீதங்கள் பற்றிய விவரம் வருமாறு:-

1. குடியிருப்பு வீடுகள், கல்வி நிறுவனங்கள் சதுர அடி ஒன்றுக்கு ரூ.2.50
2. தொழில் கூடங்கள் சதுர அடி ஒன்றுக்கு ரூ.4.00
3. மருத்துவமனைகள், திருமணக்கூடங்கள் முதலியவை சதுர அடி ஒன்றுக்கு ரூ.5.00
4. அலுவலகங்கள், உணவகங்கள், திரையரங்குகள் சதுர அடி ஒன்றுக்கு ரூ.6.00
5. நட்சத்திர ஓட்டல்கள் சதுர அடி ஒன்றுக்கு ரூ.8.00

சென்னை மாநகராட்சியைப் போலல்லாது, (இங்கு அடிப்படை வீதத்தில் தள்ளுபடிகள் அளிக்கப்பட்டன) கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சி, கட்டிடத்தின் அமைவிடம், தன்மை, வயது இவற்றிற்கேற்ப நிர்ணயிக்கப்பட்ட அடிப்படை வீதங்களுக்கு கூடுதலாக மேல் வரிகளை விதித்தது. சொந்தக் குடியிருப்பாளருக்கு சலுகைகள் எதுவும் அறிவிக்கப்படவில்லை. கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சி பின்பற்றிய முறையில், சில பகுதிகளுக்கிடையேயும் வெவ்வேறு பயன்பாட்டு வகைகளுக்கிடையேயும் முரண்பட்ட வரி விதிப்புக்கு வழிவகுத்த சில குறைபாடுகளை மாநகராட்சி கண்டறிந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சி திருத்திய முறையைப் பின்பற்றியதால், 1992-93 ஆம் ஆண்டில் மாநகராட்சியில் ரூ.190 ஆக இருந்த தனி நபர் சொத்து வரி வருமானம், 1993-94 ஆம் ஆண்டில் ரூ.281 என்ற கணிசமான அளவுக்கு அதிகரித்துள்ளது. சென்னை மாநகராட்சியில் தனிநபர் வருமானம் ரூ.98லிருந்து ரூ.122 ஆக அதிகரித்துள்ளது.

2.2.14. மதுரை மாநகராட்சியும் இதே முறையைச் செயல்படுத்தி வருவதாகத் தெரிகிறது.

2.2.15. மாநகராட்சிகள் பின்பற்றிவரும் கோட்பாடுகள், ஏறக்குறைய கல்கத்தாவிலுள்ள நகர்ப்பகுதி ஆய்வு மையத்தைச் சேர்ந்த டைம்ஸ் ரீசர்ச் பவுண்டேசன் தெரிவித்த சொத்து வரி சீரமைப்பு தொடர்பான கூட்டுப்பகுதி இணைந்த முறையில் பரிந்துரைக்கப்பட்டவற்றையே ஒட்டி உள்ளன; இவை ஆந்திர பிரதேசம், பீகார், கல்கத்தா ஆகிய மாநிலங்களிலும் சோதனை முறையில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. தற்போது இந்த முறை கர்நாடகா மாநிலத்திலும் பரிந்துரைக்கப்பட்டு வருகிறது. சொத்துக்கள் அனைத்தையும் வரி விதிப்பின் கீழ் கொண்டுவரப் படுவதை உறுதி செய்யும் வகையில் பகுதி முழுவதிலுமுள்ள கட்டிடங்களுக்கு வரி விதிக்க உடனடி நடவடிக்கை தேவைப்படுகிறது. இந்தப் பரப்பளவு இணைந்த ஏற்பாடு, உண்மையான நடைமுறைச் சூழலுக்கு ஒத்திருப்பதுடன், வரி வருவாயை அதிகரிக்கவும், தனிப்பட்டவர்கள், பகுதிகள் ஆகியவற்றுக்கிடையே வரிச் சமையை சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், வழக்குகளைக் குறைக்கவும் வகை செய்வதாகவும் உள்ளது. இந்த மூன்று மாநகராட்சிகளும், பகுதி வாரியான யூனிட் மதிப்பு என்ற புதிய முறையை அறிமுகப்படுத்தி ஏற்கனவே அனுபவம் பெற்றுள்ளன. இந்த முறை வெளிப்படையானதாக இருப்பதுடன், பொது மக்களின் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது. இதே முறையை, ஏனைய மாநகராட்சிகளிலும் ஏனைய உள்ளாட்சி அமைப்புகளிலும் பின்பற்றலாம்.

2.2.16. ஆயினும், உள்ளாட்சி அமைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் தங்கள் சொந்த வரி விதிப்பில் வெவ்வேறு முறையைப் பின்பற்றுவதற்குப் பதிலாக, பொதுவான ஒரு அணுகுமுறையைப் பின்பற்றும் வகையில் அரசு தொடர்புடைய சட்டங்களிலும் அவற்றின் கீழ் இயற்றப்பட்ட விதிகளிலும் தக்க திருத்தங்களைச் செய்வதின் மூலம், அரசு விதி முறையை இயற்றலாம். குடியிருப்பு மற்றும் குடியிருப்பு அல்லாத பகுதி, கட்டிடங்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளதால், இந்த முறை மிகவும் ஏற்புடையதாக உள்ளது. இக்கோட்பாட்டில், கட்டிடத்தின் வகை, தன்மை, கிடைக்கின்ற வசதிகள் ஆகியவையும் கருத்திற்கொள்ளப்பட்டு, தக்க தள்ளுபடிகள் / சலுகைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. மேலும், ஒவ்வொரு

பகுதிக்கும் பின்பற்றப்படும் மதிப்பீட்டு வீதங்கள் வெளியிடப்படுவதால், பொதுமக்களிடையே ஒரு தெளிவான நிலை ஏற்படுகிறது. வரி விதிக்கப்பட்டவர்கள் தனித்தனியே சீராய்வு மனுக்கள் தாக்கல் செய்வதற்கு வழிகோலாமல், அதற்குப் பதிலாக ஆரம்ப நிலையிலேயே மதிப்பீட்டின் பேரில் குறைபாடுகள் எவையேனும் இருப்பின், அவற்றை விசாரித்து, வரி விதிப்புகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு முன்னர், அவற்றை முடிவு செய்யலாம். இந்த அனைத்து வரிவிதிகள் நேர்வுகளிலும், ஆய்வு மற்றும் வரி விதிப்பு செய்வதில் தகுதி வாய்ந்தவர்களைக் கொண்ட மத்திய மதிப்பீட்டுப் பிரிவு ஒன்றை அமைக்கலாம் என்றும் இதனால் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒரே சீரான வரிவிதிப்பு இருக்கும் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. பல்வேறு இடங்களுக்கான வரி வீதங்களை முடிவு செய்யும்போதே, கட்டணங்கள் விதிக்கும் முறையிலும் பொதுவான ஆட்சேபனைகளுக்கு தீர்வு காணப்பட்டு விடுவதால் நிருவாகம், ஒவ்வொரு தடவையும் வரிவிதிப்பை மறு ஆய்வு செய்யத் தேவையில்லை.

2.2.17. அத்தகைய வரிவிதிப்புகளில் குறைபாடுகள் எவையேனும் இருப்பது தெரியவந்தால், அவற்றை நீக்க வரி மேல் முறையீட்டுக் குழுவிற்கு மேல் முறையீடு செய்ய அனுமதிக்கலாம்.

2.2.18. குடியிருப்பாளர்கள், சிவில் நீதி மன்றங்களில் வழக்குத் தொடர்வதற்குப் பதிலாக, மேற்கொண்டும் மேல் முறையீடு செய்ய விரும்பினால், அத்தகைய மேல் முறையீடுகள் மீது ஒரே மாதிரியான தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுவதை உறுதி செய்யவும், வழக்குகள் விரைந்து முடிக்கப்படவும், நகராட்சி வரிவிதிப்பு நடுவர் மன்றம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்படலாம். தனி சிறப்பு நடுவர் மன்றம் ஒன்றை உடனடியாக அமைக்க இயலவில்லையாயின், மாவட்ட அளவிலான நீதித்துறை அதிகாரி வரி விதிப்புப் பிரச்சினை தொடர்பான நடுவர் மன்றமாக செயல்படலாம்; இதில் கிட்டும் அனுபவத்தின் அடிப்படையில், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அனைத்திற்குமான தனி வரிவிதிப்பு நடுவர் மன்றம் பின்னர் அமைக்கலாம்.

2.2.19. கல்கத்தாவில் பகுதிகளை வகைப்படுத்தும்போது, அனைத்து தெருக்களும் முதன்மைச் சாலைகள், துணை முதன்மைச் சாலைகள், சந்திப்புச் சாலைகள், உள்ளூர் சாலைகள், பாதசாரி நடைபாதைகள் என வகைப்படுத்தலாம் என்று கல்கத்தா 1980 ஆம் ஆண்டு நகராட்சிகள் சட்டம் வகை செய்கிறது. இச்சாலைகளின் வகைகள் ஒரு பகுதியின் அமைவிடத்தையும் அந்தந்தப் பகுதிகளிலுள்ள தெருக்களின் வகைகளையும் தீர்மானிக்கப்பட அளவுகோல்களில் ஒன்றாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

2.2.20. மாநில நிதி ஆணையத்தால் நியமிக்கப்பட்ட நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்குவதற்கான பணிக் குழுவும், உள்ளாட்சி பகுதி முழுவதையும் ஆறு வகைகளாக வகைப் படுத்தலாமென ஆலோசனைகளை தெரிவித்துள்ளது; அவை வருமாறு:-

1. அனைத்து அடிப்படை வசதிகளையும் கொண்ட செல்வந்தர்கள் வாழும் பகுதி
2. ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அடிப்படை வசதிகள் இல்லாத செல்வந்தர்கள் வாழும் பகுதி
3. அனைத்து அடிப்படை வசதிகளையும் கொண்ட நடுத்தர வர்க்கத்தினர் வாழும் பகுதி
4. ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அடிப்படை வசதிகள் இல்லாத நடுத்தர வர்க்கத்தினர் வாழும் பகுதி
5. அனைத்து அடிப்படை வசதிகளையும் கொண்ட, குறைந்த வருமானத் தொகுதியினர் வாழும் பகுதி
6. ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அடிப்படை வசதிகள் இல்லாத குறைந்த வருமானத் தொகுதியினர் வாழும் பகுதி.

ஒரு பகுதி எந்த வகையைச் சேர்ந்தது என்பதை முடிவு செய்ய, சாலையின் அகலம், அதாவது முதன்மைச் சாலைகள், அல்லது உள் சாலைகள் ஆகியவை அளவு கோல்கள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. சென்னை மற்றும் ஏனைய மாநகராட்சிகளைப் பொறுத்தவரையில், மேலே குறிப்பிட்ட ஆறு வகைகளுக்கான சதுர அடி ஒன்றுக்கு அடிப்படை மதிப்பீடு (Basic rateable value) தெரிவித்தது. கட்டிடத்தின் வகை, பயன், வயது ஆகியவற்றிற்கேற்ப, அடிப்படை மதிப்புடன் சேர்க்கப்பட வேண்டிய கூடுதல் மதிப்பு பற்றியும் அக்குழு கருத்துத் தெரிவித்தது.

2.2.21. சென்னை மாநகராட்சி தற்போது அரையாண்டிற்கு 6.25 சதவீதம் முதல் 11.5 சதவீதம் வரை வரி விதிக்கிறது. இதற்குப் பதிலாக ஒரு மாத வாடகைக்குச் சமமான, ஆண்டு ஒன்றுக்கு 8.33 சதவீதம் என்ற வீதம் பின்பற்றப்படலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையத்திற்குக் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கோட்பாடுகள், சென்னை மாநகராட்சி பின்பற்றி வருகின்ற கோட்பாடுகளிலிருந்து சற்று மாறுபட்டதாகும். சென்னை மாநகராட்சியில் பகுதியை ஆறு வகைகளாகப் பிரிக்கும் நடைமுறை பின்பற்றப்படவில்லை. ஆனால், ஒவ்வொரு இடத்திலும் தெருத் தெருவாக ஒரு முன்னோடி ஆய்வு நடத்தப்பட்டது; ஒரு பகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு தெருவிற்குரிய வாடகை குறித்த யூனிட் மதிப்பு, அந்த இடத்தில் நிலவும் உண்மையான மதிப்பைக் கருத்தில் கொண்டு, கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கென ஓர் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்றாலும், அனைத்துப் பகுதிகளிலும் உள்ள அனைத்து வகைகளுக்கும் ஒரே சீரான யூனிட் மதிப்பைப் பின்பற்றுவதை விட இந்த பகுதி முறை ஏற்படையதாக இருக்கும். பின்பற்றப்படுவதற்கான இறுதியான முறையை வகுப்பதற்கு முன்னர், விரிவான ஆய்வு ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

2.2.22. ஆயினும், வரி விதிப்பு முறையானது, மக்களுக்கு ஏற்புடையதாகவும், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிக வருவாய் ஈட்டித் தருவதாகவும் அமைகின்ற வகையில் மாநில நிதி ஆணையம், தற்போதுள்ள ஆண்டு வாடகை மதிப்பு முறையிலிருந்து, பரப்பு இணைந்த யூனிட் வாடகை மதிப்பு முறைக்கு மாற்றுவதைப் பரிந்துரைக்கலாம்.

2.2.23. மூன்று மாநகராட்சிகளிலும் பின்பற்றப்படும் பல்வேறு வீதங்களையும், முறைகளையும் கருத்தில் கொண்டும், பணிக்குழுவின் பரிந்துரைகளைக் கருத்தில் கொண்டும் மாநில நிதி ஆணையம் திருத்திய வரி அமைப்பு ஒன்றைப் பரிந்துரைத்துள்ளது. அதன் விவரங்கள் இணைப்பு-11 ல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

2.2.24. பணி வரிக் கூறுகள்

சொத்து வரியோடு சேர்ந்து விதிக்கப்படும் பணி வரி தொடர்பான கூறுகளைப் பார்வையிட்டதில், வெவ்வேறு உள்ளாட்சி மன்றங்கள், வெவ்வேறு வீதங்களில் இந்த வரியை விதிக்கின்றன என்பது தெரிய வந்தது. சென்னையில், தண்ணீர் வரியும் கழிவு நீரகற்று வரியும் சென்னைப் பெருநகர் குடிநீர் வழங்கல் - கழிவு நீரகற்று வாரியத்தால் விதிக்கப்படுகின்றன. ஏற்கனவே தெரிவித்துள்ளபடி, வரி வீதங்களும், முன்னுரிமைகளும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அப்போது நிலவிய நிலைமைகளுக்கேற்ப நிர்ணயிக்கப்பட்டவையாகும். எல்லா மக்களுக்கும் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வழங்கலும், எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் தெரு விளக்குகள் அமைத்தலும் முக்கியமான பகுதிகளில், குறைந்த அளவு குழல் விளக்குகள், சோடியம் வாயு விளக்குகள் அமைத்தலும், பொது மக்களின் விருப்பத்தின் பேரிலும், மேல்நிலை அரசின் கட்டாயத்தின் பேரிலும் ஒரு கொள்கையாகி விட்டது. வடிகால், துப்புரவு ஆகியவற்றிற்குரிய கூறுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ள இனங்களும் சில இருக்கின்றன. சட்டப்படி, தனிப்பட்ட வீடுகளிலிருந்து, கழிவுகளை அகற்றுவதற்காக துப்புரவு வரி விதிக்கப்பட்டது. நச்சுத்தடை மலக்குழிகள், குறைந்த செலவிலான துப்புரவு வசதித் திட்டங்கள் ஆகியவை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதையடுத்து, நகராட்சிப் பகுதிகளில் கூட, இந்த முறை

அநேகமாக ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது. புதிதாகக் கட்டப்படும் வீடுகளில் பொதுவாக, நச்சுத்தடை மலக்குழி வசதி ஏற்படுத்தப்படுகின்றன அல்லது சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வடிகால் அமைப்போடு இணைக்கப்படுகின்றன. சென்னை மாநகராட்சியைப் பொறுத்தமட்டில், தண்ணீர், கழிவு நீரகற்றுவது தொடர்பான வரிகள், உள்ளாட்சி மன்ற அதிகார வரம்பிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, இவ்வரிகள், தற்போது பெருநகர் குடிநீர் வழங்கல் - கழிவு நீரகற்று வாரியத்தின் மூலம் வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றன; அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து தருதல், அவற்றின் பராமரிப்பு அது போலவே, குடிநீர் வழங்கும் பணிகள் ஆகியவை தொடர்பான திட்டங்கள் முழுவதையும் சென்னைப் பெருநகர் குடிநீர் வழங்கல் - கழிவு நீரகற்று வரியம் நிறைவேற்றி வருகின்றது. ஏனைய மாநகராட்சிகளில், இவ்வசதிகள் அனைத்தையும், சம்பந்தப்பட்ட மாநகராட்சிகளே கவனித்து வருகின்றன. பொது நோக்க வரி, பணி வரி மூலம் பெறப்படும் தொகை பற்றி ஓர் ஆய்வு நடத்தியதில் சுமார் 47 சதவீதத் தொகை, பணி வரிகளிலிருந்து கிடைப்பது தெரிய வருகிறது. சுருங்கச் சொன்னால், சொத்து வரி மூலம் வசூலிக்கப்படும் தொகையில் சமமான அளவில் பொது நோக்கு வரி, பணி வரி வகையிலான வருமானங்கள் உள்ளடக்கி இருக்கிறது. பல்வேறு பணி வரிகள் மூலம், ஐந்து மாநகராட்சிகளுக்கு கிடைத்த தொகை பற்றியும், அப் பணிகள் குறித்து வருவாய்க் கணக்கில் ஏற்பட்டுள்ள செலவு பற்றியும் மேற்கொண்டு ஆய்வு செய்ததில், அவை ஒரே சீராக இல்லை என்பதும், சம்பந்தப்பட்ட பணிகள் குறித்த செலவுகளுக்கிடையே வேறுபாடு இருப்பதும் தெரிய வந்தது. சில இனங்களில், வரிக் கூறுகளைக் காட்டிலும், அதிக அளவில் செலவு ஏற்பட்டுள்ளது. ஏனைய சில இனங்களில், விதிக்கப்பட்ட வரியைவிட செலவு குறைவாக உள்ளது. ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் தனித்தனியாக பணி வரியை பிரிப்பதற்குப் பதிலாக, பொது நோக்கத்திற்கென ஒரு பாகம், பணி நோக்கங்களுக்கென ஒரு பாகம் என இரு பாகங்களாக சொத்து வரியைப் பிரிக்கலாம். பணி வரிப் பகுதியில் அதிக முன்னுரிமை பெறுகின்ற பணிகளுக்கு அதிகம் செலவிட வகை செய்யலாம். வரிகளை இரண்டாகப் பிரிக்கும் இந்த முறையினால், பொது நோக்கு வரியை மட்டும் விலக்களிக்கப்பட்டுள்ள வகையின் கீழ் தற்போது வரும் கட்டிடங்களுக்கு விலக்களிக்கவும், பணி வரியை அவைகளிடம் வசூலிப்பதற்கும் உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஏதுவாக இருக்கும். மத்திய அரசு உட்பட, தற்போது வரி விலக்களிக்கப்பட்டுள்ள கட்டிடங்களிலிருந்தும் இது தொடர்பாக மறுப்பு எதுவும் எழாது. இதனால், வரி விதிக்கத்தக்க அனைவரிடமிருந்தும் பணி வரியை விதித்து, வசூலிக்க உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஏதுவாக இருக்கும்.

2.2.25. தனி நபர்களின் இல்லங்களுக்குச் சென்று, அவர்கள் நேரடியாகப் பயன்பெறும் வகையில் அவர்களுக்குத் தேவையான பணிகளைச் செய்து தருவது அல்லது குடிநீர் வழங்குவது போன்ற தனிநபர்களுக்காகச் செய்து தரப்படும் சிறப்புப் பணிகளின் அளவைப் பொருத்தே, பயனீட்டாளர் கட்டணம் அமையும். இதுபோன்று அளிக்கப்பட்டு, பராமரிக்கப்படும் பணிகளுக்கான செலவுத் தொகை முழுமையாக வசூலிக்கப்படுவதை உறுதி செய்யும் பொருட்டு, சட்டத்தில் இதற்கென விதித்துறைகள் இருக்க வேண்டியது அவசியம். தற்போதுள்ள விதித்துறைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு, வசதிகள் செய்து கொடுத்துப் பராமரித்தல் ஆகிய இரண்டுக்கும், வசூலாகும் வரித்தொகை போதுமானதாக இல்லாததால் இவ்வாறு சட்ட மாற்றம் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகிறது.

வரி விலக்குகள்

2.2.26. தற்போது, குறிப்பிட்ட சில வகையைச் சேர்ந்த கட்டிடங்கள் தொடர்பாக, சட்டத்தின் விதித்துறைகளிலிருந்து விலக்குகள் அளிக்கப்படுகின்றன. விலக்களிப்பு பெறும் சொத்துக்கள் பட்டியல் விவரம் வருமாறு:—

1. ரூ.180-க்கும் குறைவான ஆண்டு வாடகை மதிப்புள்ள சொத்துக்கள்
2. அறக்கட்டளை, சமய நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்கள்
3. கல்வி நிலையங்களுக்கு (பள்ளிகளுக்கு மட்டும் - மாணவர்கள் விடுதிக்கு அல்ல) சொந்தமான கட்டிடங்கள்
4. மக்களைக் கவரும் நினைவுச் சின்னங்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள கட்டிடங்கள்
5. மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்கள் (இவற்றிற்கு பணிக் கட்டணங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன)

மாநில அரசின் சொத்துக்களுக்கு, இப்பகுதியில் உள்ள குடியிருப்புச் சொத்துக்கள் அல்லாத இனங்களுக்கு இணையான வீதத்தில், சொத்து வரி விதிக்கப்படுகிறது. மாநகராட்சிகளில் சொத்து வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்ட விவரங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 2.5. சொத்துவரி : வரி விலக்களிக்கப்பட்டுள்ள சொத்துக்களும், எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத் தொகைகளும் 31.3.94-ஆம் நாளுள்ளபடி

மாநகராட்சி	விவரங்கள்	மதிப்பு (ARV) ரூ.180-க்கும் குறைவானது	அறக்கட்டளை சமய நிறுவனங்கள்	கல்வி நிலையங்கள்	நினைவுச் சின்னங்கள்	மொத்தம்
கோயம்புத்தூர்	வரி விதிக்கப்பட்டவை	4787	45	153	0	4985
	எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத்தொகை	1.36	18.57	94.96	0	114.89
சென்னை	வரி விதிக்கப்பட்டவை	n.a.	702	1899	n.a.	n.a.
	எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத்தொகை	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
மதுரை	வரி விதிக்கப்பட்டவை	n.a.	45	369	2	416
	எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத்தொகை	n.a.	0.16	10.13	n.a.	10.29
சேலம்	வரி விதிக்கப்பட்டவை	12716	152	43	0	12911
	எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத்தொகை	2.79	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
திருச்சிராப்பள்ளி	வரி விதிக்கப்பட்டவை	2595	6	73	2	2676
	எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத்தொகை	0.28	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
திருநெல்வேலி	வரி விதிக்கப்பட்டவை	n.a.	25	83	43	151
	எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத்தொகை	n.a.	0.15	19.52	0.35	20.01

குறிப்பு:- n.a. தகவல் இல்லை exp. எதிர்பார்க்கப்படும் கேட்புத்தொகை ரூபாய் இலட்சத்தில்

அறக்கட்டளை, சமய நிறுவனங்கள் அல்லது கல்வி நிலையங்கள் ஆகியவற்றிற்குச் சொந்தமானவை என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள பல்வேறு வகையைச் சேர்ந்த கட்டிடங்களுக்கு விலக்கு அளிக்கப்படுவதற்கு மறுப்புகள் தெரிவிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அறக்கட்டளை நிறுவனங்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள சில நிறுவனங்களால் நடத்தப்படும் மருத்துவமனைகள் அல்லது மருந்தகங்கள் தற்போது கட்டணங்கள் வசூலிப்பதால், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய சொத்து வரி தொடர்பாக அவற்றிற்கு அத்தகைய எந்தவொரு சலுகைகளும் அல்லது விலக்கும் அனுமதிக்கப்படக்கூடாது. இது போல, கல்வி நிறுவனங்கள் தொடர்பாகவும், கட்டணங்கள் வசூலிக்கும் பள்ளிகள், புற்றீசல்கள் போல திடீரெனத் தோன்றி அதிக அளவு கட்டணங்களையும், நன்கொடைகளையும் வசூலிக்கும் பாலர் பள்ளிகள், மழலையர் பள்ளிகள் ஆகியவை தொடர்பாகவும் எந்தவொரு சலுகையும் அனுமதிக்கக்கூடாது என்றும் உள்ளாட்சி மன்றங்களிலிருந்து இத்தகைய கோரிக்கைகள் வந்துள்ளன. தனது சொந்த நிதிகளைக் கொண்டு பொது மக்களுக்குத் தேவையான பள்ளிகளைத் திறப்பதில் அரசுக்கு இருந்த சிரமங்களைக் கருத்திற் கொண்டுதான், கல்வி வளர்ச்சியில் தனியாரை, தனி நபர், நிறுவனங்களை ஈடுபடுத்தும் நோக்கத்துடன் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு இது போன்ற சலுகைகளும் விலக்குகளும் முதன் முதலில் அளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தனியார் நிறுவனங்கள் நுழைவதை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு, இச்சலுகைகள் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டன. தேவையான அளவிற்கு பள்ளிகள் அல்லது கல்லூரிகளைத் திறப்பதன் மூலம், மக்களின் தேவையை முழுமையாக நிறைவு செய்யும் நிலையில் அரசு இருப்பதாக இப்போது கூற இயலாது. எனவே, தனியார் பங்கேற்பு மிகவும் அவசியமாகிறது. இது போன்ற சில சலுகைகள் கிடைத்தாலன்றி தனியார்கள் அதிக அளவில் முன்வர மாட்டார்கள். இருப்பினும், சாலைகள், விளக்குகள், குடிநீர் போன்ற உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அளிக்கும் அனைத்து குடிமைப் பணிகளையும் இந்நிறுவனங்கள் பயன்படுத்தி வருவதால், வரி விதிப்பிலிருந்து இந் நிறுவனங்களுக்கு முழு விலக்கு அளிப்பது நியாயமன்று. பொது நோக்கு வரியிலிருந்து விலக்களித்தாலும் சொத்து வரியின் பணிக்கூறிலிருந்து விலக்களிக்கக் கூடாது. மொத்த வரி விலக்கு அளிப்பதற்குப் பதிலாக, பொது நோக்கு வரி விதிப்பிலிருந்து விலக்கு அளித்து, பணிக் கூறு வரியை மட்டும் விதிக்கலாம்.

2.2.27. தொழிற்பேட்டைகளின் நேர்விலும், தற்போது வரி விதிப்பு குறித்த சலுகை அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. கடன்கள் காலந்தாழ்த்திச் செலுத்துவதற்கு அனுமதிக்கப்படுவதைப் போன்று வரி தொடர்பாக 5 ஆண்டு என்னும் ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவிற்கு மட்டும் இச்சலுகை அளிக்கப்பட வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, பணி வரிக் கூறு குறித்த சலுகை அளிக்கப்படலாம்; ஆனால், பொது நோக்கு வரி சலுகை ஏதும் அளிக்கக்கூடாது.

2.2.28. மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்கள் தொடர்பான இனங்களிலும், சொத்து வரி விதிக்கத் தேவையில்லை என்ற கொள்கையே பின்பற்றப்படுகிறது. உள்ளாட்சி மன்றங்களால் செய்து தரப்படும் வசதிகளுக்குரிய பணிக் கட்டணங்களை ஏற்பதற்கு, மத்திய அரசுக்கு மறுப்பேதும் இல்லை. அடிப்படை வசதிகள் செய்து கொடுக்க, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிக அளவில் செலவு ஏற்படுவதால் குடிநீர் வழங்குவதற்காக விதிக்கப்படும் தண்ணீர் கட்டணங்கள் மட்டிலும் போதாது. வசதி செய்த பிறகுதான், குடிநீர் வழங்கல் கட்டணங்கள் வருகின்றன. எல்லா இடங்களுக்கும் பொதுவாகச் செய்யப்படும் அடிப்படை வசதிகள் குறித்த செலவை ஏற்பதுதான் பணி வரிக் கூறுகள் விதிக்கப்படுவதன் நோக்கமாகும். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளவாறு, கல்வி, என்யை அறக்கட்டளை நிறுவனங்கள் தொடர்பான இனங்களில் இருப்பது போல, மத்திய அரசுக் கட்டிடங்களுக்கு, விலக்களிப்பதில் நியாயமில்லை. எனவே, இக்கட்டிடங்களுக்கு பொது நோக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டாலும் கூட, இவை பணி வரி விதிப்பதற்கு உட்பட்டவையாக வேண்டும் ஆறு மாநகராட்சிகளில் மட்டும் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வரி விலக்கினால் ஏற்பட்ட வருவாய் இழப்பு ரூ.1.25 கோடியாகும் என இது தொடர்பாகத் திரட்டப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள் காட்டுகின்றன. அறக்கட்டளை நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரை, மாநகராட்சிப் பகுதியில், வரிவகையிலான வருவாய்

இழப்பு ஆண்டொன்றுக்கு ரூ.19 இலட்சமாகும். மொத்த வரி விலக்கிற்கு பதிலாக , சொத்து வரியின் பொது நோக்கு கூறு விலக்காக மாற்றினால், குறைந்தது சொத்து வரியில் 50 சதவீதத் தொகையாவது வசூலிக்க முடியும்.

2.2.29. மத்திய அரசின் பொதுத்துறை நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்கள். மத்திய அரசு சொத்து வகையின் கீழ் வருபவை என்ற அடிப்படையில், அவர்களுடைய சொத்துக்களுக்கு, சொத்து வரி விதிப்பதிலிருந்து விலக்களிக்குமாறு கோரி வருகின்றன. இந்திய பன்னாட்டு விமான நிலைய அதிகாரமன்றம் தொடர்பான ஓர் வழக்கில், அண்மையில், உச்ச நீதிமன்றம், மத்திய அரசின் பல்வேறு துறைகளுக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்களுக்கு மட்டுமே இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவாறான வரி விலக்களிப்பு பொருந்தும் என்றும், மத்திய அரசின் பொதுத் துறை நிறுவனங்களுக்கும், ஏனைய வணிக ரீதியிலான நிறுவனங்களுக்கும் மேற்சொன்ன வரி விலக்கு பொருந்தாது என்றும் தீர்ப்பளித்துள்ளது. இவ்வகை வரி விதிக்கப்பெற்றவர்களிடமிருந்து சொத்து வரி வசூலிப்பதற்குரிய நடவடிக்கையை உள்ளாட்சி மன்றங்கள் எடுக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்கையில், இந்நிறுவனங்கள் அவர்களுடைய பகுதிகளில் அவர்களுக்குத் தேவையான பணிகளுக்கு அவர்களே வகை செய்து கொள்வதாகவும்; எனவே, இந்நிறுவனங்கள் உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வரி விதிப்புக்கு உட்பட்டவையல்ல என்ற மற்றொரு கோரிக்கையையும் வைத்து வருகிறது. இந்த சொத்துக்கள் அமைந்துள்ள, இடம், பகுதி , பொது அடிப்படைவசதிகளை சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்கள் செய்து கொடுத்திருப்பதாலும், பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் கட்டிடங்களுக்கு செல்லும் எந்தவொரு அணுகு சாலையும் வழியும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் செய்துகொடுத்த இயல்பான அடிப்படை வசதிகளின் வழியாகத்தான் செல்ல வேண்டும் என்பதாலும் உள் அளவில் செய்து வரும் பணிகளை மட்டும் ஓர் அளவுகோலாக கொள்ள இயலாது. பொதுத்துறை நிறுவனங்கள், பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் விதிக்க வேண்டாம் எனக் கோரலாமேயன்றி, சொத்து வரி விதிக்கப்பெறுவதைத் தவிர்க்க இயலாது. மத்திய அரசு, நகர்ப்பகுதி விவகாரங்கள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புத் துறை அமைச்சகத்தில், மத்திய, மாநில அரசுகளின் கீழ் வரும், அரசு சொத்துக்களுக்கு வரி விதிப்பது குறித்த ஒரு பணிக்குழு அமைத்துள்ளது. மாநில அரசுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்கள் மீது ஏற்கெனவே இதுபோன்றவரிகள் விதிக்கப்பட்டுவருவதால், சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களால் வரி விதிக்கத்தக்க ஏனைய வகை சொத்துக்களுக்கு இணையாக , மத்திய அரசுக் கட்டிடங்களுக்கு வரி விதிக்கப்பட வேண்டும்; மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கக்கூடாது என்ற கருத்திற்கு ஆதரவாக, பல்வேறு வகையினரிடமிருந்து கருத்துக்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. மேற்சொன்ன சூழ்நிலையில், மத்திய அரசின் சொத்துக்களுக்கு வரி விதிப்பதன் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு இல்லாத போதிலும், ஒரு கொள்கையாக இச்சொத்துக்களுக்கு வரி விதிக்கப்படலாம் என மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது. நிலத்தடி-மண், பயன்படுத்தப்படுவதற்கும் சொத்து வரி விதிக்க வேண்டும் என்று கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. தெரு விளக்குகள், தொலைபேசி இணைப்புகள் ஆகியவற்றை பதித்தல், குழாய்கள் பதித்தல், போக்குவரத்துக் கட்டமைப்பு ஆகியவற்றிற்காகவும் இது போன்ற நிலத்தடி மண் வெட்டியெடுக்கப்படுகிறது.கல்கத்தாவிலுள்ள நகர்ப்பகுதி ஆய்வு மையத்தைச் சேர்ந்த டைம் ரிசர்ச் பவுண்டேசன் எழுப்பிய கருத்துக்களில், இது பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது குறித்து, வெவ்வேறான கருத்துகள் நிலவி வருகின்றன. நிலத்தடி மண்ணை வெட்டியெடுப்பது சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு பணிக்கும் உரிமம் அளிப்பது தொடர்பான துணை விதிகளை, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் இயற்ற வேண்டும் என்பதும் இது தொடர்பாக வரி ஏதும் விதிக்கத் தேவையில்லை என்பதும் ஒரு தர்ப்பு வாதமாகும். நிலம் என்பதில் நிலத்தடி-மண், மேற்பரப்பு மண்ணும் அடங்கும் என்பதும் போக்குவரத்துக் கட்டமைப்பு, மின் வழங்கல், தொலைபேசி இணைப்புகள் அல்லது ஏனைய தொலைத் தொடர்பு வசதிகள், குழாய் இணைப்புகள், குடிநீர் வழங்கல், கழிவு நீரகற்றல், இரயில்வே, துறைமுகங்கள் ஆகியவை தொடர்பாக மண் வெட்டியெடுக்கப்படும் அனைத்து இனங்களிலும் கட்டுமானங்கள், சாதனங்களின் மதிப்பின் அடிப்படையில் அவற்றுக்கு உள்ளூர் வரி விதிக்கப்படலாம் என்பது மற்றொரு

சாரார் கருத்தாகும். இவ்வினங்கள் அனைத்திலும் வரி விதிப்பதற்குப் பதிலாக, மேல்வரி விதிக்கப்படலாம் என்பது மற்றொரு கருத்தாகும். இந்த வெவ்வேறு கருத்துக்கள் அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால், இந்த இனங்களுக்கு சொத்து வரிக்குச் சமமாக, வரி விதிப்பது முறையாகாது என்றும், ஆனால், இவ்வினங்கள் அனைத்திலும் மேல்வரி அல்லது உரிமக் கட்டணங்கள் வசூலிப்பதற்கு முகாந்திரம் இருக்கிறது என்றும் தோன்றுகிறது.

2.2.30. அனைத்துச் சொத்துக்களையும் நிருவாக அலுவலர், ஐந்தாண்டிற்கொருமுறை சொத்துக்களின் மதிப்பு குறித்து பொதுச் சீராய்வு செய்ய வேண்டும் என விதிகளில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அறிவிப்பு கொடுத்தல், மறுப்புகளை விசாரித்தல் போன்ற வரி விதிப்பு நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் பின்பற்றிய பின்னர் இவ்வாறு மறு மதிப்பீடு செய்வதன் பேரிலான வரி கோரப்படலாம். தமிழ்நாட்டில், பொதுச் சீராய்வு என்ற தவிர்க்கவியலாத பணியை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சி அமைப்புகள் இல்லாததால், அரசு இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஒத்திப் போட்டு வந்துள்ளது. இது, உள்ளாட்சி அமைப்போடு சம்பந்தப்படாத ஒரு நிருவாகப் பணியாகும். வரி வீதங்களைத் திருத்தியமைக்கும் பணி மட்டுமே உள்ளாட்சி அமைப்பின் அதிகார வரம்பின் கீழ் வரும். இப்பணியை ஒத்திப் போட்டதன் காரணமாக, 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலான கால அளவுக்கு சொத்து மதிப்புகளைத் தற்போது திருத்த வேண்டியுள்ளது. பொதுச் சீராய்வுக்கு தற்போது அனுமதிக்கப்படும் கால நிலவரப்படியான மதிப்புகளைப் பின்பற்றினால் வரி வீதம் 5 மடங்கிற்கும் மேலாக அதிகரிக்கும். குடியிருப்புகளுக்கு, குடியிருப்பு அல்லாத மற்றும் வணிக சொத்துக்களுக்கு திருத்தியமைக்கப்பட்ட மதிப்பீடு வகையிலான கூடுதல் வரி, சில வரையறைகளுக்கு மேற்படக்கூடாது என்று அரசு நிபந்தனை விதித்துள்ளது. அவ்வாறாக, அரசு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கொருமுறை சொத்துக்களின் மதிப்பைத் திருத்தியமைக்க உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு உள்ள சுதந்திரத்தைத் தடுத்தது மட்டுமன்றி, தற்போதைய நிலையின் மதிப்பீடு அடிப்படையிலான சட்டப் பூர்வமான வரி விதிப்பையும் கட்டுப்படுத்தி விட்டது. உள்ளாட்சி அமைப்புகள் இதனால் இரு வழிகளிலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுமக்களைக் கவரும் நோக்கிலும் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவும் இவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளது. மாறாக, குறிப்பிட்ட கால அளவிற்கொருமுறை முறையான திருத்தம் செய்வதை வரி செலுத்துவோர் எதிர்க்கவில்லை. இப்பணி குறிப்பிட்ட கால அளவிற்கொருமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தால், உள்ளாட்சி மன்றமும் பயனடைந்திருக்கும்; ஒரே சமயத்தில் வரி விதிப்பை வெகுவாக அதிகரிப்பதை வரி கொடுப்போர் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்; இதன் முடிவாக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு கணிசமான வருவாய் இழப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

2.2.31. சென்னை மாநகராட்சியில், 1970-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர், 1993-ஆம் ஆண்டில்தான் பொதுச் சீராய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த வகையில் ஏற்பட்ட வருவாய் இழப்பிற்கு, அரசிடமிருந்து ஈட்டுத்தொகை ஏதும் கோர முடியாது. கணிசமான வரி விதிப்பிற்கு ஒரே ஆதாரமாக சொத்துவரி மட்டுமே இருப்பதால், வழக்கமான முறையில், வரியை சீரமைப்பதற்கு மேல் மட்டத்திலிருந்து கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படுவதால், உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி ஆதாரம் முற்றிலுமாக வலுவிழந்து போகிறது. ஏனைய மாநிலங்களில், உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் இது போன்ற நடவடிக்கைகளில், அரசின் மேல் மட்டத்திலிருந்து தலையீடுகள் இருக்கவில்லை. உள்ளாட்சி அமைப்புகள், தங்களின் அன்றாட நிருவாகப் பணிகளுக்கு அரசைச் சார்ந்திராமல், தங்களுடைய சட்டபூர்வமான பொறுப்புகளை நிறைவு செய்வதற்கு, உள்ளூர் வரி விதிப்பின் மூலம் அதற்குச் சேர வேண்டிய உரிய வருமானத்தை ஈட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்று அரசு எதிர்பார்க்கும்போது, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிதி ஆதாரங்கள் தொடர்பாக தன்னிச்சையாக கட்டுப்பாடுகள் விதிப்பது, சலுகை அளிப்பது, ரத்து செய்வது அல்லது கணக்கிலிருந்து தள்ளுபடி செய்வது ஆகியவற்றை அரசு கொள்கையாக வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. மக்கள் நலனைக் கருதி, மாநில

அரசு இது போன்ற கொள்கைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமாயின், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய வருவாய் இழப்பை ஈடுசெய்யும் வகையில் இழப்பீட்டுத்தொகை வழங்க வேண்டும். தன்னிச்சையான முடிவுகளைத் தவிர்க்க தேவையான சட்டபூர்வமான ஆதாரம் இருக்க வேண்டும் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது. பண வீக்கக் குறியீட்டு எண்ணைக் கருத்திற்கொண்டு சொத்துக்களின் பொதுச் சீராய்வின்போது, சொத்துக்களின் மதிப்பை திருத்தியமைப்பதற்குரிய பண வீக்க வீதங்களைப் பின்பற்ற வேண்டுமென மாநில நிதி ஆணையம் கருத்து தெரிவிக்கிறது.

2.2.32. வருவாய் வசூலில் காணப்படும் குறைபாடுகளை சரி செய்ய உள்ளாட்சி மன்றங்கள் பணவீக்க நிலைமையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இக்கருத்துத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. நடைமுறையில் பணவீக்க நிலையின் அடிப்படையில் வரி, சொத்து மதிப்பீடு, சொந்தக் குடியிருப்புக்கான சொத்து உரிமையாளர்களைப் பாதிக்கும். பணவீக்கத்தின் காரணமாக கொள்ளப்படும் மதிப்பு உயர்வு ஏட்டளவிலும், பெயரளவிலுமே இருக்கும். வியாபார நோக்கில் அதிகப் பணம் பெறுவதற்காக சொத்துக்களை விற்பவர்களுக்கு மட்டுமே இது மிகவும் உதவிகரமாக இருக்கும். பல ஆண்டுகளாக இக்கட்டிடத்தில் குடியிருப்பவர்கள் இத்தகைய விலை மதிப்பு உயர்வினால் பயன் ஏதுமின்றி அத்தகைய உயர்வின் அடிப்படையில் அதிக வரி செலுத்த வேண்டியிருப்பதால், இது அவர்களைக் கடுமையாகப் பாதிக்கும். அதனால் இதற்குப் பெருமளவில் எதிர்ப்புத் தோன்றும். குடியிருப்பு இல்லாத, வர்த்தக அல்லது வாடகை சொத்துக்களுக்கு உயர் மதிப்பைப் பின்பற்றலாம். ஆனால் சொந்தமாகக் குடியிருப்பவர்களுக்கு அல்ல. வேறு உடைமை அல்லது முதலீடுகள் இல்லாமல் அசையாசொத்தினையே உடைமையாக அல்லது வருமான ஆதாரமாக கொண்டவர்களுக்கு இவ்வரி, பெரும் சுமையாக இருக்கும் என்று வரி விதிப்பு விசாரணைக் குழுவும் (1950) குறிப்பிட்டுள்ளது. விதிக்கப்பட்ட வரியைச் செலுத்துவதற்கு, வரி செலுத்துவோருக்குப் போதுமான வருமானம் இருக்க வேண்டும். இச்சூழ்நிலையில், வரி செலுத்துவோரில் ஒரு பகுதியினருக்கு இக்கருத்து பொருந்தாது.

2.2.33. மேலும், பகுதி வாரியாக அல்லது மண்டலம் வாரியாக மதிப்பு திருத்தப்படும் போது ஒவ்வோராண்டும் வரி வீதத்தை அதிகரிப்பது நடைமுறை சாத்தியமாகாது. மதிப்பில் அல்லது வரி வீதத்தில் செய்யப்படும் எந்தவொரு திருத்தமும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கொரு முறை செய்யப்பட வேண்டும். மூன்றாண்டுக்காலம் நியாயமானதாகத் தெரிகிறது. எனினும், நிதி தொடர்ந்து கிடைக்கவும், அந்தந்தக் காலத்திற்குக் கூடுதலாகப் பணியாளர்களை நியமிக்காமல், முறையாக இருக்கும் பணியாளர்களை உபயோகிப்பதன் மூலம் இப்பணியை மேற்கொள்ள ஏதுவாகவும், மொத்தப் பகுதியையும் மூன்று மண்டலங்களாக கோட்டங்களாகப் பிரித்து, ஒவ்வோராண்டும், மண்டல வாரியாக அல்லது கோட்டங்களின்/வார்டுகளின் / தொகுதி வாரியாக சீராய்வு செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

வசூல் நடைமுறை:

2.2.34. அதிக வருமானம் கிடைப்பதற்காக மேம்படுத்தப்பட வேண்டிய மற்றொரு அம்சம் வரி வசூல் நடைமுறையாகும். தற்போது, சென்னை மாநகராட்சியில், வரி செலுத்துவோர், மாநகராட்சி அதிகாரிகளிடமிருந்து வரும் வரி கேட்பு அறிவிப்பின் அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட சில வங்கிகள் மூலம் வரி செலுத்துவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். உள்ளாட்சி வரி விதிப்பைப் பொறுத்த மட்டிலுமே கேட்பு அறிவிப்பு சார்வு செய்யும் முறை பின்பற்றப்படுகிறது. அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரிகளைப் பொறுத்தமட்டில், கணக்கு விவரங்களைத் தாக்கல் செய்தல், வியாபரத்தில் கிடைக்கும் வருமானம் அல்லது விற்று முதலைத் தெரிவித்தல் ஆகிய பொறுப்பு வரி செலுத்துவோரைச் சேர்ந்ததாகும். அரசு நிர்ணயித்த தொகை குறிப்பிட்ட இடங்களில், செலுத்தப்பட வேண்டும். மின் கட்டணங்கள் கூட, தொகை செலுத்துவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இடங்களில் தான் செலுத்தப்படுகின்றன. வருமான வரி அல்லது விற்பனை வரி அல்லது மின்கட்டணம் போன்றவைகளைச் செலுத்தத் தவறினால்,

தொடர்புடைய சட்டங்களின் தண்டனை விதித்துறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனால், வரி செலுத்துவோர், குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் வரியைச் செலுத்தி விடுகின்றனர். வரி செலுத்துவோரில் பெரும்பான்மையோர், வரையறுத்த கால அளவுக்குள் சாதாரணமாக வரியைச் செலுத்தி விடுவர். உள்ளாட்சி மன்ற வரிகளைப் பொறுத்தமட்டில் சொத்து வரி விதிக்கப்படுவோர் மிகச் சொற்பமாக இருந்த கால கட்டத்தில் கேட்பு அறிவிப்பு சார்வு செய்யும் முறை கொண்டு வரப்பட்டது. குறிப்பாக, அடுக்ககங்களும், பல மாடிக் கட்டிடப்பகுதிகளும் கட்டப்பட்டு வருகின்ற இக்காலத்தில், இவ்வாறு கேட்பு அறிவிப்புகள் சார்வு செய்ய பணியாளர்கள் மற்றும் சாதனங்கள் மேலும் அதிக அளவில் தேவைப்படுமாதலால் இம்முறை நடைமுறையில் சாத்தியமானதாக இல்லை. கணினிகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் கூட, மாநகராட்சிகளிலுள்ள சுமார் 9.03 இலட்சம் வரி செலுத்துவோருக்கும் கேட்பு அறிவிப்பு சார்வு செய்வது மிகக் கடினமான பணியாகும். இதனால் கால தாமதம் ஏற்படுவதுடன் கேட்பு அறிவிப்பு கிடைக்காதது போன்ற ஏனைய இடை நிகழ் தவறுகளும் ஏற்படக் கூடும். மேலும், உள்ளாட்சி மன்றப் பணியாளர், வரி விதிக்கப்பட்டவரிடமிருந்து நேரடியாகத் தொகையை வசூலிப்பதும் நடைமுறையில் இயலாததாகும். எனவே, ஒரு புது முறை வகுக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. இதன்மூலம், வரி செலுத்தும் பொறுப்பை, வரி செலுத்துவோரைச் சார்ந்ததாகினால் வரி செலுத்தாதவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்காது என்பதால், அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும் பணியை மட்டிலும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இது எழுத்துப் பணியைக் குறைப்பதுடன், இத்தகைய பணிக்குத் தேவைப்படும் பணியாளர்களின் எண்ணிக்கையையும் குறைக்கும். வசூல் குறைந்த வீதத்தில் இருப்பதற்கு உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தெரிவிக்கும் காரணங்களில் தேவையான அளவில் பணியாளர்கள் இல்லை என்பதும் ஒன்றாகும்.

2.2.35. புதிய வசூல் முறை பின்வருமாறு இருக்கலாம்: முதல் வரி விதிப்பு செய்யப்படும் போதும் பொதுச் சீராய்வின் போதும், வரி விதிக்கப்படுபவர்களுக்கு, பாஸ் புத்தகம் அல்லது அட்டை வழங்கப்படலாம். மேற்சொன்ன பாஸ் புத்தகத்தில் அல்லது அட்டையில், விதிக்கப்பட்ட வரி, வரி செலுத்துவதற்கு உரிய நாள், அனுமதிக்கப்படும் நடப்புக் கால அளவு, நடப்புக் கால அளவு முடிவடைந்த பின்னர் தொகை செலுத்துவதற்காக விதிக்கப்படும் அபராதம் ஆகிய விவரங்கள் விதிகளில் குறிப்பிட்டபடி அடுத்த ஐந்தாண்டுகளுக்கு அல்லது அடுத்த பொதுச் சீராய்வு காலம் வரை ஒவ்வொரு அரையாண்டுக்கும் தனித்தனியே குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். இடைப்பட்ட காலத்தில், சொத்துக்கு, ஏதாவது காரணத்திற்காக வரி வீதம் திருத்தப்பட்டாலன்றி மற்றப்படி அட்டையில் அல்லது பாஸ் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரித் தொகையே இறுதியானதாகும். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வரையறுத்த மண்டலங்களில், தொகை செலுத்துவதற்கென குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இடங்களில் அல்லது வசூல் முகவர்களாக அறிவித்த நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட வங்கிகளின் குறிப்பிட்ட கிளைகளில் வரியைச் செலுத்துவது வரி செலுத்துவோரின் பொறுப்பாகும். வரித் தொகையைச் செலுத்தும்போது, அதோடு சேர்ந்து பாஸ் புத்தகம் அல்லது அட்டையையும் அளிக்க வேண்டும். பாஸ்புத்தகத்தில் அல்லது அட்டையில் தொகை செலுத்தியதற்கான பதிவுகள் செய்யப்படும். வரி செலுத்துபவர் வரி செலுத்தியதற்கு இப்பதிவுகளே ஆதாரமாக அமையும். இதனால் வசூலில் தற்போதுள்ள தேவையற்ற எழுத்துப்பணி குறைவதோடு, மேற்சொன்ன நோக்கத்திற்காகப் பணியாளர்களை நியமிப்பதும், தவறான பணப் பயன்பாட்டுக்கான வாய்ப்பும் குறையும். வரி செலுத்துபவர் ஒவ்வொருவருக்கும் பாஸ் புத்தகம் அல்லது அட்டை வழங்குவது தொடர்பாக, தொடக்கத்தில் பணி மிக அதிகமாக இருக்கும். ஆனால், அடுத்த பொதுச் சீராய்வின் போது இப்பணி மிகவும் குறைந்துவிடும். இதனால், அனுமதிக்கப்பட்ட நடப்புக்கால அளவுக்குள் வரி செலுத்தாதவர்கள் மீது மட்டும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும். உள்ளாட்சி மன்றங்களும், வரி செலுத்தத் தவறியவர்களிடமிருந்து வரியை வசூலிக்க தண்டனை விதிமுறைகளைத் திறம்பட பயன்படுத்த இயலும்.

2.2.36. இதே முறையில், உரிய தவணை நாளுக்கு முன்னரே தொகை செலுத்துவோருக்கு 2 விழுக்காடு தள்ளுபடியும், ஓராண்டுக்கு மேற்பட்ட அதாவது இரண்டு அரை ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வரியை முன் கூட்டியே செலுத்துபவர்களுக்கு 5 விழுக்காடு தள்ளுபடியும் அளிக்கும் முறையைக் கொண்டுவருவது பற்றி உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சிந்திக்கலாம். வசூல் முகவர்கள் வரி வசூலிக்கும் போது தள்ளுபடியை அனுமதித்து வரியைப் பெற்றுக் கொள்ள ஏதுவாக இத்தள்ளுபடி வீதங்கள் பாஸ் புத்தகத்திலேயே அல்லது அட்டையிலேயே குறிப்பிடப்படலாம். இது வரியை உரிய காலத்தில் செலுத்துவதற்கு ஊக்கமளிக்கும். முன்கூட்டியே வரி செலுத்துவோரைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்களுடைய பாஸ் புத்தகத்தில் அல்லது அட்டையில் உரிய ரசீது இருக்கும். இதனால் உரியவாறு கணக்கு வைக்கும் பணியும் நடைபெறும். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் முன்கூட்டியே செலுத்தப்படும் வரியை வரி செலுத்துவோரின் வைப்பீட்டுக் கணக்கில் வரவு வைத்துக் கொள்கிறது. ஆனால், அதற்கடுத்த காலத்திற்கு கேட்பு அறிவிப்பு அனுப்பும் சமயத்தில், அதில் வரவு வைக்கத் தவறி விடுகிறது. இதனால், வரி செலுத்துவோர் உள்ளாட்சி மன்றங்களுடன் நீண்ட கால கடிதப் போக்குவரத்து நடத்த வேண்டிய அவசியம் எழுகிறது. அவர்களுடைய வைப்பீட்டுக் கணக்குப் புத்தகத்திலுள்ள வரவு பதிவுகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் கால தாமதமேற்படுகிறது. மேற்சொன்ன காரணங்களால் வரி செலுத்துவோர் முன் கூட்டியே வரி செலுத்தத் தயங்குகின்றனர். பாஸ் புத்தகம் அல்லது அட்டை வழங்கி தொகை செலுத்தப்படும்போது அதில் பதிவுகள் செய்யும் முறையினால், இக்குறைபாடுகள் நீக்கப்படுகின்றன. இப்பாஸ்புத்தகம் அல்லது அட்டை வரி பெற்றுக் கொண்டதற்கான ஒப்புக்கையாகவும் அமையும்.

2.2.37. வரி செலுத்தத் தவறியவர்களுக்கு அபராதமாக, சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு அரையாண்டுக்கும் வரியில் 5 சதவீதம் சேர்த்து வசூலிக்கப்படலாம்.

2.2.38. வரி விதிப்பு - வசூல் நடைமுறையில் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்ட மேற்சொன்ன சீர்திருத்தங்களை பின்பற்றுவதால் வரி விதிப்புத் திறனும் வசூல் திறனும் உயரும். ஒரே சமயத்தில் அனைத்து உள்ளாட்சி மன்றங்களிலும் இந்நடைமுறை மாற்றத்திற்கு உடனடியாகச் செயல் வடிவம் கொடுக்க இயலாது என்று கருதினால் கூட முன்னோடியாக ஒரு சில உள்ளாட்சி மன்றங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, இத்தகைய ஆய்வினால் கிடைத்த அனுபவத்தின் அடிப்படையில் ஏனைய பகுதிகளிலும் மாற்றப்பட்ட முறையை அறிமுகப்படுத்தலாம். இச்சீர்திருத்தம் வசூல் பணி தொடர்பான நிருவாகச் செலவைக் குறைப்பதற்கும் உதவும். கணினி வழங்குவதால், செயல்பாட்டுத் திறன் மேலும் உயரும்.

2.2.39. அதிக வரிகிடைப்பதையும், சிறந்த நிருவாகத்தையும் உறுதி செய்யும் பொருட்டு சொத்து வரி நிருவாகத்தில் மேற்கொண்டு செய்யப்பட வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் வருமாறு:

1. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் குறைவாக வரி விதிக்காமலிருக்கும் வகையில் குறைந்தளவு உயரளவு விதிப்பு வீதம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.
2. பொறியாளர்கள், நகரத் திட்ட அமைப்பாளர்கள், வருவாய்த்துறை அதிகாரிகள் போன்று தொழில் நுட்பத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் அடங்கிய மதிப்பீட்டுப் பிரிவு, மாநில அளவில், வட்டார மையங்களில் அமைக்கப்படலாம்.
3. வரி விதிப்பு பற்றி வெளியிடப்படும் சிறப்பு அறிவிப்பில் வரி விதிப்புக்கான அடிப்படை குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

4. வரி ஏய்ப்பைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, திடீர் சோதனைகள் செய்வதற்காக, மதிப்பீட்டுப் பிரிவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வரி சோதனைப் படை ஏற்படுத்தப்படலாம். விடுபாடுகள் கண்டுபிடிக்கப்படும் நேர்வுகளில் கட்டிடத்திற்கு வரி விதிப்பதற்கு அல்லது மீண்டும் வரி விதிப்பதற்கு அவர்களுக்கு தனி அதிகாரங்கள் அளிக்கப்படலாம்.
5. கட்டிடப் பரப்பு இணைந்த வாடகை யூனிட் மதிப்பை நிர்ணயிப்பதற்குக் கூட உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தின் விதித் துறைகளைக் கருத்திற் கொள்வதால் ஆண்டு வாடகை மதிப்பை நிர்ணயிப்பது வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டும். உள்ளாட்சி மன்றச் சட்டங்களில் வரி விதிப்பு கணக்கீடு முறை சம்பந்தமான விதித் துறை இருந்தால் அல்லது உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சட்டத்தின் கீழ் பொருந்தத்தக்க தகுந்த விதிகளை நிர்ணயிப்பதற்கு விதித்துறை இருந்தால் அவ்வாறு நீக்க இயலும்.
6. வரி வசூலில் குறிப்பிட்ட தொகை வசூலிக்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்கு, குறிப்பிட்ட வசூல் சதவீதம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். தேவைப்படி, அரசு அளிக்கும் உதவி செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் முழுவதும் அல்லது ஒரு பகுதி மறுக்கப்படலாம். ஆய்வு அலுவலர்களிடமிருந்து உத்தரவு வரப் பெற்ற பின்னரும் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படாத நேர்வில், குறைந்த வரி வசூலுக்காக சம்பந்தப்பட்ட பணியாளர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படலாம்.
7. வீடு காலியாக இருக்கும் காலத்திற்கு தள்ளுபடி அல்லது சலுகையைக் கணக்கிடுவது கடினமாக இருப்பதால், 30 நாட்கள் காலியாக இருந்தால் வரி குறைப்பு அளிக்கப்படும் என்ற தற்போதைய நடைமுறைக்குப் பதிலாக, தொடர்ந்தாற்போல் 90 நாட்கள் காலியாக இருந்தால் வரிக்குறைப்பு அளிக்கப்படலாம்.
8. ஆறு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வரியைத் திருத்த மனு செய்வதற்கு, தற்போதைய வரி விதிப்பு விதிகள், வகைசெய்கின்றன. ஆறு மாதத்தில் மதிப்பு குறைந்துள்ளது என்று காரணங்காட்டி, வரி செலுத்துவோர் இச்சலுகையைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். அடிக்கடி மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்படுவதையும், தேவையற்ற கடிதப் போக்குவரத்தையும் தவிர்க்கும் பொருட்டு, பொதுச் சீராய்வுக்குப் பின்னர் இருமுறை மட்டுமே மறு ஆய்வு மனுக்களை அனுமதிக்கலாம்.
9. வழக்கு தாக்கல் செய்வது உட்பட அனைத்து வசூல் முறைகளையும் கடைப்பிடித்த பின்னரே, நிலுவைகளைக் கணக்கிலிருந்து தள்ளுபடி செய்ய அனுமதிக்கவேண்டும். ஆராயாமல் கணக்கிலிருந்து நிலுவைகளைத் தள்ளுபடி செய்வது கேள்விக்குரியதாகும்.
10. வரி நிலுவைகளை அதிக அளவில் வசூல் செய்த வசூல் பணியாளர்களுக்கு ஊக்கத் தொகை அளிக்கப்படலாம்.

11. அதிக வரி வசூல் செய்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் பணியை அங்கீகரிக்கும் வகையில், அரசு, சிறப்பு உதவி அளிக்கலாம்.
12. வரி செலுத்தாததற்காக அசையாச் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்ய அனுமதிப்பது வசூலை மேம்படுத்தும்.
13. வரி வழக்குகளை விரைவில் முடிவு செய்யவும், முடிவுகள் ஒரே சீராக இருக்க இயலும் வகையில் உரிமையியல் வழக்குகளுக்குப் பதிலாக வரி வழக்குகள் தனி வரி நடுவர்மன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படலாம். முதலில் இது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் மாவட்ட நீதி மன்றத்துடன் இணைக்கப்படலாம். தேவை, அனுபவம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பின்னர் தனி நடுவர் மன்றம் ஏற்படுத்தப்படலாம். உத்தேசிக்கப்பட்ட சீர்திருத்தங்களினால், சொத்து வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம், தற்போதுள்ள அளவைப் போல் இரு மடங்கு அதிகரிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

நீதி மன்றங்களின் விசாரணையிலுள்ள சொத்து வரி வழக்குகளும் , அவை சம்பந்தப்பட்ட தொகையும் வருமாறு:

அட்டவணை 2.6 - சொத்து வரி - வழக்குகளின் விவரங்கள்		
	வழக்குகள்	ரூ. கோடியில்
மாநகராட்சி	12063	18.50
நகராட்சிகள்	56850	12.19
பேரூராட்சிகள்	32012	1.80

நீதிமன்றங்களில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டு அதனால் அதிக காலதாமதம் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, நடைமுறையில் சில மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்று மேற்சொன்ன தகவல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. சொத்து வரி விதிப்புக்கான புதிய நடைமுறையில், ஒவ்வொரு பகுதியிலும் விதிக்கப்படும் வீதங்கள், தனி நபர் செலுத்தத்தக்க தொகை ஆகியவை பற்றி வெளிப்படையாக தெரிவிக்கப்படுவதால், வரி விதிப்பை எதிர்த்து நீதி மன்றங்களில் தாக்கல் செய்யப்படும் வழக்குகளின் எண்ணிக்கை குறையக் கூடும். தற்போது, வரி செலுத்தத் தவறியவர்கள் மீது, உரிமையியல் வழக்குகள் தாக்கல் செய்வதைத் தவிர அசையும் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளைத் தொடர உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. நீதி மன்றத்திற்குச் செல்லாமல் வரி விதிக்கப்பட்டவர் வரியைச் செலுத்துவதற்கு கண்டிப்பான நடைமுறை இருக்க வேண்டும். வரி வசூல் சட்டத்தைப் பயன்படுத்துவதால், வசூல் திறன் அதிகரிக்கும். நீதி மன்றத் தடையாணைகளின் கீழ் வராத நிலுவைகளைப் பொறுத்தமட்டில், நடைமுறை குறித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. இதனை வசூலிப்பதற்கு சிறந்த முயற்சிகள் எடுப்பதன் மூலம் நிலுவைகளைக் குறைக்க இயலும். ஓராண்டு வரித் தொகைகளை விட அதிகமாக உள்ள நிலுவைகளை வசூலிப்பதில் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். வரி விதிக்கப்பட்டவர் வழக்கு தாக்கல் செய்தால் அல்லது வசூலுக்காக உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சட்ட நடவடிக்கை தாக்கல் செய்தால், புதிய வரி விதிப்புகளைப் பொறுத்தமட்டில் விதிக்கப்பட்ட வரியில் குறைந்தது 50 சதவீதத்தை வரி விதிக்கப்பட்டவர் வைப்பீடு செய்வதற்கும், பொது சீராய்வைப் பொறுத்தமட்டில், பழைய வரியையும், புதிய வரியில் 50 சத வீதம் உயர்வையும் வைப்பீடு செய்வதற்கும் சட்டத்தில் தனி விதித் துறை இயற்றப்பட வேண்டும். பொதுச் சீராய்வில் உயர்வை எதிர்த்து ரிட் மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள

பல வழக்குகளில் உயர்நீதி மன்றங்கள் இந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளன. வழக்கமாக வரி செலுத்தத் தவறுபவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் வழக்குகள் தொடருவதற்குப் பதிலாக ஜப்தி நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

2.2.40. சொத்து வரி நிருவாகம் என்பதின் கீழ் அளிக்கப்பட்டுள்ள பரிந்துரைகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

சொத்துவரி

1. தற்போதைய ஆண்டு வாடகை மதிப்பு முறைக்குப் பதிலாக, பரப்பு இணைந்த வாடகை யூனிட் மதிப்பு முறை பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. இம்முறை, மக்களுக்குப் பெரிதும் ஏற்படையதாய் இருப்பதுடன், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிக வருவாய் கிடைக்கவும் ஏதுவாகும்..

2. மாநில நிதி ஆணையம் கருத்துத் தெரிவித்தவாறு கட்டிடப் பரப்பின் அடிப்படையில் மாதாந்திர வாடகை மதிப்பீடு செய்து அதன் மேல் விதிக்கப்படும் வரி வீதங்கள் இணைப்பு எண் 11-ல் இடம் பெற்றுள்ள விவர அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அனைத்து நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும் பொருந்தக் கூடிய வீதங்கள் அந்த விவர அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

3. நிதி ஆதாரங்களைப்பெருக்குதல் பரிந்துரைகள்:

- a. உடனடி நடவடிக்கையாக, வரிவீதங்கள் திருத்தப்படலாம். அதன்பின்னர், நிருவாகஎளிமை காரணமாக மூன்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பொதுச் சீராய்வு மூலம் வரி வீதங்கள் திருத்தப்படலாம்.
- b. நுகர்வோர் விலைக் குறியீட்டு எண்ணையொட்டிய, பணவீக்க வீதத்தின் அடிப்படையில், பரப்பு அடிப்படையிலான வாடகை மதிப்பு திருத்தப்படலாம். சராசரி பணவீக்க வீதம் குறைந்தால், அவ்வீதத்தின் அடிப்படையில் திருத்த வீதம் குறைக்கப்பட வேண்டும். மாறாக, இவ்வீதம் அதிகரித்தால், அதே விகிதாசாரத்தில் திருத்த வீதமும் உயர்த்தப்பட வேண்டும். பணவீக்கத்திற்கு ஏற்றாற்போல் செய்யப்படும் திருத்தம் பற்றி, வரி செலுத்துவோருக்கு முன்கூட்டியே தெரிவிக்கப்படுதல் வேண்டும்.
- c. எடுத்துக்காட்டாக, சராசரி பணவீக்க வீதம் 10 விழுக்காடு என்று வைத்துக் கொண்டால் மூன்றாண்டின் இறுதியில், பரப்பு அடிப்படையிலான வாடகை மதிப்பு சுமார் $(1.1)^3 - 1 = 33$ விழுக்காடு உயர்த்தப்பட வேண்டும். 10 விழுக்காடு தேய்மானம் அனுமதித்த பின்னர் ;(33 விழுக்காடு) பரப்பு அடிப்படையிலான நிகர வாடகை மதிப்பு உயர்வு வரிவிதிக்கத்தக்க 29.7 விழுக்காடாக இருக்கும்.
- d. இவ்வாறு பணவீக்க வீதம், கருத்திற்கொள்ளப்படுவதால் இத்திருத்தங்கள் காரணமாக சொத்து வரிகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் அதிகரிப்பதோடு வரி செலுத்துவோர் மீதான சுமை, வகை தொகையின்றி உயர்த்தப்படுவதும் தவிர்க்கப்படும்.

- e. கூடுதல் பணியாளர்களை நியமிக்காமல், திறம்பட செயற்படுத்துவதற்காக மூன்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பொதுச் சீராய்வு வேண்டுமெனக் கருத்து தெரிவிக்கப்படுகிறது. மொத்தப் பகுதியையும் பல்வேறு மண்டலங்களாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு ஆண்டும், மண்டல வாரியாக அல்லது கோட்டங்கள், வார்டுகளின் தொகுதி வாரியாக சீராய்வு செய்யப்படலாம்.

4. கணினி மயமாக்கல்:

1993-94 ஆண்டு கணக்கின்படி சொத்து வரி விதிக்கப்பட்டவர்களின் சராசரி எண்ணிக்கை, மாநகராட்சி, நகராட்சி, பேரூராட்சி வாரியாக முறையே 1,37,968/ 21, 981 / 3,184 ஆகும். அவ்விதிப்பை திறம்பட நிர்வகிப்பதற்கு பெருமளவில் பதிவேடுகளை வைத்து வர வேண்டியுள்ளதால், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள், தங்கள் சொத்து வரிப் பதிவேடுகளையும் கணினி மயமாக்கினால் நலம் பயக்கும்.

5. பணி வரிக் கூறு:

மொத்த சொத்து வரியையும் 50 : 50 என்ற அடிப்படையில், பொதுநோக்கவரி, பணிவரி என இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். குடிநீர் வழங்கல், விளக்கு வசதி, துப்புரவு, வடிகால் போன்ற பொது நோக்கங்களுக்கான செலவை பணி வரியிலிருந்து செய்யலாம். குறிப்பிட்ட பகுதியில், முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டிய பணியை நிறைவேற்றுவதற்கு, பணிவரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைத் தக்கபடி பங்கீடு செய்து கொள்ள அனுமதி அளிக்கலாம். 50 சதவீத பணிவரியில், உள்ளாட்சி மன்றங்கள்/ குறைந்தது பாதித் தொகையை குடிநீர், கழிவு நீரகற்றல், வடிகால் பணிகளுக்காக ஒதுக்க வேண்டும்.

6. பகுதிவாரியாகப் பின்பற்றப்படும் வரி வீதங்கள், அளிக்கப்படும் அனைத்து விதிவிலக்குகள், சலுகைகள், ஊக்கத் தொகைகள், அபராத விதித்துறைகள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும் சொத்துவரி விவரக் குறிப்பேடு அச்சிடப்பட்டு வரி செலுத்துவோருக்கு வழங்கப்படலாம். பொதுச் சீராய்வு செய்யப்படும் பொழுதெல்லாம் மீண்டும் குறிப்பேடு அச்சிடப்பட வேண்டும். இது, வரிவிதிப்பின் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதுடன் வழக்குகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைப்பதற்கும் பெரிதும் உதவும்.

7. இத்திருத்தத்தினால் மாநகராட்சிகளுக்கு குறைந்த அளவு 30-40%ம் (சென்னைக்கு மட்டும் 50%த்திற்கு அதிகமாகவும்) நகராட்சிகளுக்கு 25-35%ம், பேரூராட்சிகளுக்கு 35-45%ம் கூடுதலாக வருமானம் கிடைக்கும் என்று திருத்த வரிவீதங்களின் ஆய்விலிருந்து தெரிய வருகிறது.

விதி விலக்குகள் :

8. அனைத்துக் கல்வி நிறுவனங்களும், சாலைகள், விளக்கு வசதி, குடிநீர் வழங்கல் முதலிய குடிமைப் பணி வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதால், இவற்றிற்கு வரிவிதிப்பிலிருந்து முற்றிலும் விலக்களிப்பது சரியல்ல. வரிவிதிப்பிலிருந்து முற்றிலும் விலக்களிப்பதற்குப் பதிலாக, பணிவரி மட்டும் விதித்து பொது நோக்க வரி விதிப்பிலிருந்து சலுகை அளிக்கலாம்.

9. தொழிற்பேட்டைகளைப் பொறுத்தமட்டில், ஐந்தாண்டுகளுக்கு மேற்பட்டு வரிச்சலுகை அளிக்கப்படக் கூடாது. அதன்பின்னர் பேட்டைகளுக்குள் அவைகள் அளிக்கும் பணிகளுக்கேற்ப விகிதாசார அடிப்படையில் பணி வரி குறித்து சலுகை அளிக்கலாம். ஆனால், பொதுநோக்க வரியில் சலுகை அளிக்கக் கூடாது..

10. மத்திய அரசின் சொத்துக்களிலிருந்து கிடைக்கும் வரி கணிசமான அளவுக்கு இராது என்றாலும் கூட ஒரு கொள்கையாக, அச்சொத்துக்களுக்கும் வரி விதிக்கப்பட வேண்டும்..

11. மத்திய அரசுக் கட்டிடங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள், அறக்கட்டளை நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றைப் பொறுத்த மட்டில், தற்போது வசூலிக்கப்படும் பயன்பாட்டுக் கட்டணங்களுடன், பணி வரியும் விதிக்கப்படலாம்.

12. தங்கள் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட பகுதிகளுக்குள் பணிகளுக்காக சுய ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டுள்ள பொதுத்துறை நிறுவனங்களுக்கு பொது நோக்க வரி முழுவதுமாகவும், அப்பகுதிகளில் உள்ளாட்சி மன்றம் தன் நிதியிலிருந்து அளிக்கும் பணிகளுக்கேற்ற வீதாச்சாரத்தில் பணி வரியும் விதிக்கப்படலாம்.

பொதுச்சீராய்வு:

13. உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள வரி இனங்கள் அல்லது ஏனைய வருவாய் ஆதாரங்களை உள்ளாட்சி மன்றங்களைக் கலந்தாலோசிக்காமல் அரசு கட்டுப் படுத்தல், சலுகை அளித்தல், அல்லது கழிவு செய்தல் அல்லது தள்ளுபடி செய்தல் கூடாது.

14. பொது மக்களின் நலனுக்காக அவ்வாறு செய்வது அவசியம் என்று அரசு கருதினால் அதனால் ஏற்படும் வருவாய் இழப்புக்கான ஈட்டுத் தொகையை அரசு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு உடனடியாக அளிக்க வேண்டும்.

வசூல் நடைமுறை :

15. சட்டங்களில் தக்க விதித்துறைகளைச் சேர்ப்பதன் மூலம், வரி செலுத்தும் பொறுப்புரிமை வரி செலுத்துபவருக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.

16. புதிய வரி வசூல் முறைவருமாறு:

முதல் வரிவிதிப்பு/ பொதுச் சீராய்வின்போது, வரி விதிக்கப்படுபவர்களுக்கு பாஸ் புத்தகம் அல்லது அட்டை வழங்கப்படலாம். பாஸ்புத்தகத்தில் / அட்டையில், விதிக்கப்பட்ட வரி, வரி செலுத்துவதற்கு உரியநாள், அனுமதிக்கப்படும் நடப்புக் கால அளவு, (Grace time) காலதாமதமாகத் தொகை செலுத்துவதற்குரிய அபராதம் ஆகிய விவரங்கள் அடுத்த மூன்றாண்டுகளுக்கு அதாவது அடுத்த பொதுச் சீராய்வுவரை ஒவ்வொரு அரையாண்டுக்கும் தனித்தனியே குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏதேனும் ஒரு காரணத்திற்காக இடைப்பட்ட காலத்தில் வரி வீதத்தைத் திருத்த வேண்டியிருந்தாலன்றி மற்றப்படி அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரித் தொகையே இறுதியானதாகும்.

17. பிரிக்கப்பட்ட மண்டலங்களில் தொகை செலுத்துவதற்குரிய குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இடத்திலோ அல்லது வசூல் முகவர்களாக அறிவிக்கப்பட்ட நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட வங்கிகளின் குறிப்பிட்ட கிளைகளிலோ வரியைச் செலுத்துவது வரி செலுத்துவோரின் பொறுப்பாகும். தொகை செலுத்தும்போது, பாஸ்புத்தகத்தில் அல்லது அட்டையில் பதிவுகள் செய்யப்படும். இப்பதிவுகளே தொகை செலுத்தியதற்கான ஆதாரமாக அமையும்.

18. தவணை நாட்களுக்கு முன் உரிய காலத்தில் தொகை செலுத்தப்படுமானால் 2 விழுக்காடு தள்ளுபடியும், முன்கூட்டியே ஓராண்டுக்கு மேலான தொகை செலுத்தப்படுமானால் 5 விழுக்காடு தள்ளுபடியும் அளிக்கப்படலாம். வசூல் முகவரமைப்புகள் வரியை வசூலிக்கும்போது தள்ளுபடியை

அனுமதித்து வரியைப் பெற்றுக்கொள்ள ஏதுவாக இத்தள்ளுபடி வீதங்கள் பாஸ்புத்தகத்திலேயே/ அட்டையிலேயே குறிப்பிடப்படலாம்.

19. தொகை செலுத்தத் தவறியவர்களுக்கு அபராதமாக சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு அரையாண்டுக்கும் வரியில் 5 சதவீதம் சேர்க்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படலாம்.

சொத்துவரி நிருவாகத்தில் மேற்கொண்டு பரிந்துரைக்கப்படும் சீர்திருத்தங்கள்

20. குறைவாக வரிவிதிப்பதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு கீழே குறிப்பிடப்பட்டவாறு, குறைந்த/ அதிக அளவு வரிவீதம் (பொது நோக்கவரி, பணிவரி உட்பட்டு) நிர்ணயிக்கப்படலாம். அட்டவணை எண். 2.7. சொத்துவரி உத்தேசிக்கப்பட வரி வீதம்

	குறைந்தளவு	அதிக அளவு
மாநகராட்சிகள்	20 விழுக்காடு	40 விழுக்காடு
நகராட்சிகள்	15 விழுக்காடு	35 விழுக்காடு
பேரூராட்சிகள்	15 விழுக்காடு	30 விழுக்காடு

21. சொத்துக்களை மதிப்பிடுவதிலும், பயன்பாட்டுக் கட்டணங்களை விதிப்பதற்கான பணிச்செலவைத் தீர்மானிப்பதிலும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக, பொறியாளர்கள், நகரத்திட்ட அமைப்பாளர்கள், வருவாய்த்துறை அதிகாரிகள் போன்று தொழில் நுட்பத் தகுதிவாய்ந்தவர்கள் அடங்கிய ஒரு கட்டணம் மற்றும்-மதிப்பீட்டுப் பிரிவு, மாநில அளவிலும் மண்டல மையங்களிலும் ஏற்படுத்தப்படலாம்.

22. வரி ஏய்ப்பதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு திடீர் சோதனைகள் செய்வதற்காக மதிப்பீட்டுப்பிரிவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வரி சோதனைப்படை ஒன்று தலைமையிடத்தில் ஏற்படுத்தப்படலாம். விடுபாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கும் நேர்வுகளில், வரிவிதிப்பு செய்யுமாறு உள்ளாட்சிமன்றங்களுக்கு உத்திரவிட இப்படைக்கு அதிகாரங்கள் அளிக்கப்படலாம்.

23. அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சட்டங்களில், வரிவிதிப்பு நடைமுறைகள் குறித்து வழிகாட்டி நெறிமுறைக் குறிப்புகளை குறிப்பிடுவதன் மூலம், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கடைப்பிடிக்கும் வாடகை மதிப்புக்கு வாடகைக் கட்டுப்பாடு சட்டத்தைப் பின்பற்றுவது விலக்கப்பட வேண்டும்.

24. வரிவசூலில், குறைந்தளவு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை வசூலிக்கப்படுவதை உறுதி செய்ய வேண்டும். உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அரசு அளிக்கும் உதவி, வரிவசூல் திறனையொட்டியதாக இருக்க வேண்டும். உத்தரவு அளிக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட வரிவசூலில் எவ்வித முன்னேற்றமும் காணப்படவில்லையெனில், திருப்தியற்ற செயல்பாட்டுக்காக, சம்பந்தப்பட்ட பணியாளர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படலாம்.

25. உயர் அளவு வரிவசூல் செய்த வரிவசூல் பணியாளர்களுக்கு ஊக்கத்தொகை அளிக்கப்படலாம்.

26. வரி செலுத்தாததற்காக அசையாச் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்ய அனுமதிப்பது வசூலை மேம்படுத்தும்.

27. 30 நாட்கள் கட்டிடம் காலியாக இருந்தால் வரிக் குறைப்பு அளிக்கப்படும் என்ற தற்போதைய நடைமுறைக்குப் பதிலாக, தொடர்ந்தாற்போல் 90 நாட்கள் காலியாக இருந்தால் வரிக்குறைப்பு அளிக்கப்படலாம்.

28. ஆறு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வரியைத் திருத்துமாறு, வரிவிதிக்கப்பட்டவர்கள் கேட்டுக்கொள்வதற்கு தற்போதைய விதிகள் வகை செய்கின்றன. அடிக்கடி இத்தகைய கோரிக்கை வைக்கப்படுவதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, தொடக்க வரிவிதிப்புக்கு/ பொதுச்சீராய்வுக்குப் பின்னர் 3 ஆண்டுக் காலத்தில் இருமுறை மட்டுமே கோரிக்கை வைக்கப்படலாமென கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

29. வழக்கு தாக்கல் செய்வது உட்பட அனைத்து வசூல் முறைகளையும் பின்பற்றிய பின்னரே, நிலுவைகளைக் கணக்கிலிருந்து தள்ளுபடி செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும். ஆராயாமல் கணக்கிலிருந்து நிலுவைகளைத் தள்ளுபடி செய்வது மறுப்புக்குரியதாகும்.

30. வரி வழக்குகளை முடிவு செய்வதில் ஏற்படும் காலதாமதத்தைத் தவிர்க்கவும், முடிவுகள் ஒரே சீராக இருப்பதை உறுதி செய்யும் பொருட்டும், அனைத்து வரிவழக்குகளையும் உரிமையியல் நீதிமன்றங்களில் தாக்கல் செய்வதற்குப் பதிலாக சிறப்பு வரிநடுவர் மன்றத்தில் தாக்கல் செய்யலாம். தொடக்கத்தில் மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் நடுவர் மன்றங்களாக இருக்கலாம். தேவை, அனுபவம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சிறப்பு நடுவர் மன்றங்கள் ஏற்படுத்தப்படலாம்.

31. வரி விதிக்கப் பெறுபவர்கள் /குத்தகைதாரர்கள் சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டால், அல்லது, உள்ளாட்சி மன்றம், வசூல் தொடர்பாக, சட்ட நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டால், சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தில் தனி விதித் துறை ஒன்றைச் சேர்க்க வேண்டும். இதன்படி, வரி விதிக்கப் பெறுபவர்கள் புதிய வரி விதிப்பாயிருந்தால், விதிக்கப்பட்ட வரியில் 50 சதவீதத் தொகையை வைப்பீடு செய்ய வேண்டும்; பொதுச் சீராய்வாக இருப்பின், பழைய வரித் தொகையையும் புதிய வரியில் உயர்த்தப்பட்ட தொகையில் 50 சதவீதத்தையும் வைப்பீடு செய்ய வேண்டும். வழக்கமாகவே, தொகை செலுத்தத் தவறுபவர்களைப் பொறுத்த வரையில், வழக்குகள் தொடர்வதற்குப் பதிலாக, அசையா சொத்துக்கள் மீது ஜப்தி நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். நிலவரி வசூல் சட்டம் மூலம் வசூல் செய்ய வகை செய்யலாம்.

தொழில் வரி:

2.2.41. தொழில் வரி, உள்ளாட்சி மன்றங்களின், குறிப்பாக, உயர்நிலை மன்றங்களான மாநகராட்சிகள் மற்றும் நகராட்சிகளின் மற்றுமொரு முக்கியமான வருவாயாகும். அந்தந்த மாநகராட்சிச் சட்டங்களின் கீழ், சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட பகுதியிலுள்ள அனைத்து தொழில்கள், வர்த்தகம், வாழ்க்கைத் தொழில் குறித்தும் தொழில் வரி விதிக்க அதிகாரங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. 1-4-1992க்கு முன்னர், தொழில் வரி, மாநகராட்சிகள் அல்லது ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தொடர்பான அந்தந்தச் சட்டங்களின் விதித் துறைகளின் அடிப்படையில் விதிக்கப்பட்டது. தனி நபர்களின்/நிறுவனங்களின் வருமானத்தின் அடிப்படையில் விதிக்கத்தக்க உயரளவு, குறைந்தளவு வரி, சட்டத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டது. உயரளவுக்கும் குறைந்தளவுக்கும் இடைப்பட்ட வீதத்தில் தங்கள் விருப்பப்படி வரி விதித்து, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றப்பணியாளர்கள் மூலம் தங்கள்பகுதிகளில்இதனைச் செயற்படுத்த உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. தொழில் வரி, முக்கியமாக, தனி நபர்களின் வருமானத்தின்

அடிப்படையில் விதிக்கப்பட்டதால், மருத்துவர்கள், வழக்குரைஞர்கள், வியாபாரிகள், ஏனையோர் போன்று சுயமாகத் தொழில் செய்பவர்களின் வருமானத்தை உள்ளாட்சி மன்றப் பணியாளர்களால் வசதியாக அறிய இயலாததால், அவர்களுக்கு, சரியாக வரி விதிக்க இயலவில்லை. சம்பளம் பெறுகின்ற பணியாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில், வேலை அளிப்பவர் தாக்கல் செய்யும் விவரக் கணக்குகள் மூலம் வரி மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு, உரிய வரி விதிக்கப்பட்டது. இங்கும், சட்டத்தில் குறிப்பிட்டவாறு, சம்பந்தப்பட்ட பணியாளரின் சம்பளத்திலிருந்து தொழில்வரியை இருதவணைகளில் பிடித்தம் செய்து உள்ளாட்சிமன்றங்களுக்கு அளிக்குமாறு வேலை அளிப்பவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். சட்டத்தின் விதித்துறைகளுக்கு சில திருத்தங்கள் செய்ததன் மூலம் இவ்வாறு கட்டாயமாக்கப்படுவதற்கு முன்பு, சம்பளம் பெறுபவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் தொழில் வரி குறிப்பிடத்தக்க அளவு இல்லை. உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி ஆதாரங்களை அதிகரிக்கும் நோக்குடன், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 276ஆம் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டவாறு ஒரு அரையாண்டுக்கு ரூ.1250/- (ஆண்டொன்றுக்கு ரூ.2500) என்ற உயரளவுடன் தொழில், வாழ்க்கைத் தொழில் முதலியவற்றின் அடிப்படையில் வரி விதிக்க கமிஷ்நாடு 1992 ஆம் ஆண்டு தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், வாழ்க்கைத் தொழில்கள், வேலைகள் குறித்த வரிச்சட்டம் என்ற புதிய தொகுப்புச்சட்டம் (Consolidated Act) இயற்றப்பட்டது. வரித் திருத்தத்திற்கு முன்னர், ஒரு அரையாண்டுக்கு ரூ.125/-ம் ஓராண்டுக்கு ரூ.250/-ம் உயரளவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது.

2.2.42. புதிய சட்டத்தின்படி, 1959ஆம் ஆண்டு பொது விற்பனை வரிச்சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்துள்ள வணிகர்கள், தங்கள் ஆண்டு மொத்த வியாபாரத் தொகையின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு தொழில் வரி செலுத்துவதற்கு உட்பட்டவர்களாவர்.

அட்டவணை எண்:2.8
தொழில்வரி

1992ஆம் ஆண்டு புதிய சட்டத்தின்படி வணிகர்கள் மீதான

ஆண்டு வியாபாரத் தொகை	அரையாண்டு வரி	
	குறைந்தளவு	உயரளவு
	ரூ.	ரூ.
(i) ரூ.50,000க்குக் குறைவாக	200	750
(ii) ரூ.50,000 – ரூ. 1 இலட்சம்	300	750
(iii) ரூ. 1 இலட்சம் – 2 இலட்சம்	500	1000
(iv) ரூ. 2இலட்சம் – (அ) அதற்குமேல்	1000	1250

பணியாளர்களைப் பொறுத்த மட்டில், அவர்களின் அரையாண்டு வருமானத்தின் அடிப்படையில் பல்வேறு நிலைகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. தொழில் முறைப் பணியாளர்களைப் பொறுத்த மட்டில், தொடர்புடைய தொழிலில் அவர்களின் பணிக்காலம், தொழிலில் கிடைக்கும். மொத்த அனுமான வருமானம் போன்ற பல்வேறு அளவுகோல்கள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. அவர்களுடைய பணிக்காலத்தைப் பொறுத்து, ஒரே சீரான வீதத்தில் அரையாண்டுக்கு அல்லது ஆண்டுக்கு வரி நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

2.2.43. இருப்பினும் முந்தைய சட்டத்தில் இருந்ததைப் போன்று வணிகர்களின் வருமானத்தின் அடிப்படையில் வரி விதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், வியாபாரத் தொகை மீது வரி விதிக்கப்படக்கூடாது என்றும், புதிய வரி வீதங்கள் மிக அதிகமாக உள்ளன என்றும் தெரிவித்து வணிகர்கள் சங்கத்திடமிருந்து பல்வேறு முறையீடுகள் வரப் பெற்றுள்ளதுடன், புதிய சட்டத்தையும், அதன் கீழ் விதிக்கப்பட்ட வரி வீதங்களையும் எதிர்த்து உயர்நீதி மன்றத்தில் பல ரிட் மனுக்கள் தாக்கல்

செய்யப்பட்டன. ஆண்டு வியாபாரத் தொகை ரூ.75,000/- க்கும் குறைவாக உள்ள வணிகர்களுக்கு வரி விதிப்பிலிருந்து அரசு விலக்களித்தது. இருந்தபோதிலும் வர்த்தகர் சங்கம் மன நிறைவடையவில்லை.

2.2.44. அதனையடுத்து நடைபெற்ற விவாதங்களின் அடிப்படையில், அரசு, 1993-94இல் மேலும் சில சலுகைகளை அறிவித்தது. 1993-94 இறுதியில் மேற்கொண்டும் இது குறித்து விவாதிக்கப்பட்டதாகவும்; ஆண்டு வியாபாரத் தொகை அடிப்படையில் வணிகர்களுக்கான வரி வீதம் பின்வருமாறு மீண்டும் திருத்தியமைக்கப்பட்டது என்றும் அறியப்படுகிறது.

அட்டவணை 2.9 1.4.92இலிருந்து வணிகர்கள் மீதான தொழில் வரி

வகை	அரையாண்டு வரி	
	பின்வரும் அளவில் தொகை கொண்ட-பதிவு அனைத்து வணிகர்களுக்கும்.	குறைந்தளவு உயரளவு
	ரூ.	ரூ.
1. ரூ. 1 இலட்சம்	60	90
2. ரூ. 1 இலட்சம் - 2 இலட்சம்	90	120
3. ரூ. 2 இலட்சம் - 3 இலட்சம்	120	240
4. ரூ. 3 இலட்சம் - 5 இலட்சம்	240	300
5. ரூ. 5 இலட்சம் - 7.5 இலட்சம்	300	360
6. ரூ. 7.5 இலட்சம்- 10 இலட்சம்	360	600
7. ரூ.10 இலட்சம் - 15 இலட்சம்	600	720
8. ரூ.15 இலட்சம் - 20 இலட்சம்	720	840
9. ரூ.20 இலட்சத்திற்கு அதிகமாக	840	1020

கம்பெனிகளைப் பொறுத்தமட்டில், இயக்குநர்களை, பகுதி நேர, முழு நேர இயக்குநர்களாகப் பிரித்து அவர்களுக்குரிய வரி வீதங்கள் திருத்தப்பட்டன. குறைக்கப்பட்ட வீதங்கள், 30-4-94க்கு முன்னர் செலுத்தப்பட்டிருப்பின், கால தாமதமாகச் செலுத்துவதற்கான அபராதத்தைத் தள்ளுபடி செய்வதற்கான விதித் துறையுடன், திருத்த வீதங்களுக்கு, 1-4-92இலிருந்து செயல் வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது.

2.2.45. வணிகர்கள் சங்கம் மேலும் போராட்டம் நடத்தியதன் பேரில் வரி வீதங்கள் 1.4.95 முதல் மேலும் பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டன. இவை தற்போது செயலிலுள்ளன.

அட்டவணை 2.10 வணிகர்கள் மீதான தொழில் வரி - 1.4.95இலிருந்து திருத்தப்பட்டது.

	ஆணை 1.4.92 இலிருந்து அரையாண்டுக்கு வரி வீதம்		திருத்த வரி வீதம் அரையாண்டுக்கு		
	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	
தமிழ்நாடு 1959ஆம் ஆண்டு பொது விற்பனை வரிகள் சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 1/1959) கீழ் பதிவு செய்த அனைத்து விற்பனை அல்லது கொள்முதல் வகையில் பின்வரும் அளவுகளில் ஆண்டு மொத்த வியாபாரத் தொகை உடையவர்களுமான வணிகர்கள்					
1.	ரூ.1 இலட்சத்திற்குக் குறைவாக	60	90	30	60
2.	ரூ.1 இலட்சம் அல்லது அமற்கு மேற்பட்டு ஆனால் ரூ.2 இலட்சத்திற்குக்குறைவாக	90	120	60	120
3.	ரூ. 2 இலட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு ஆனால் ரூ.3 இலட்சத்திற்குக் குறைவாக	120	240	120	240
4.	ரூ. 3 இலட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு ஆனால் ரூ.5 இலட்சத்திற்குக் குறைவாக	240	300	240	300
5.	ரூ. 5 இலட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு, ஆனால் ரூ.7.50 இலட்சத்திற்குக் குறைவாக	300	360	300	360
6.	ரூ. 7.50 இலட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு, மேற்பட்டு, ஆனால் ரூ.10 இலட்சத்திற்குக் குறைவாக	360	600	360	540
7.	ரூ. 10 இலட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு ஆனால் ரூ.15 இலட்சத்திற்குக் குறைவாக	600	720	540	600
8.	ரூ.15 இலட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு, ஆனால் ரூ.20 இலட்சத்திற்குக் குறைவாக	720	840	600	690
9.	ரூ. 20 இலட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு.	840	1020	690	720

2.2.46. சட்டத்தில் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடப்படாத பின்வரும் தொழில்கள்/ வணிகங்கள் ஏனையவை என்பதன் கீழ் அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.

1. கணினி/ தட்டச்சு/ கருக்கெழுத்து, கணக்கியல் பயிற்சி நிறுவனங்கள்.
2. தனிப் பயிற்சிக் (Tutorial Colleges) கல்லூரிகள்.
3. சிறு அளவில் ஆடை/ தோல் பொருள் தயாரிப்பாளர்/ ஏற்றுமதியாளர்.
4. அழகு நிலையங்கள்/ அழகுக் கலை நிபுணர்கள்.
5. வழக்குரைஞர்கள் நீங்கலாக சட்ட ஆலாசகர்கள்.
6. வங்கி சாரா நிதியுதவி நிறுவனங்கள்.
7. அந்நியச் செலாவணி வணிகர்கள்.
8. இடைக்கால/ தற்காலிக அலுவலக வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுப்பவர்கள்.
9. பயணப் பணிகள்/ சுற்றுலா ஏற்பாட்டாளர்.
10. வேலை வாய்ப்பு ஆட்தேர்வு முகவரமைப்புகள்
11. கேபிள் டி.வி. இயக்குபவர்கள்
12. ஐ.எஸ்.டி/ எஸ்.டி.டி. பேக்ஸ் இயக்குபவர்கள்
13. ஒளி நகலகங்கள்
14. வர்த்தக ரீதியில் செயற்படும் இசைக் குழுவினர்.
15. வாடகை நூலகங்கள்
16. உலர் சலவையகங்கள்.

இச்சட்டத்தின் 3(3) பிரிவின் வரம்பு நிபந்தனையின் கீழ், அரசு, சிறப்பு அறிவிக்கை ஒன்றை வெளியிட வேண்டும். இந்நடவடிக்கையினால், பெரிய மாநகராட்சிகளில் சராசரியாக 25-30 சதவீதமும், நகராட்சிகளில் 15-20 சதவீதமும் பேரூராட்சிகளில் 10-15 சதவீதமும் வருமானம் அதிகரிக்கும் என்று மதிப்பிடப்படுகிறது. பணவீக்க வீதத்தைக் கணக்கிட ஒவ்வோராண்டும் படித்தர வீதத்தை உயர்த்துமாறு மாநில நிதி ஆணையத்திற்குக் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தையொட்டி, குறைந்தளவு மற்றும் உயரளவு வரிவீதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. உச்சவரம்புக்கு மேல் வரி வீதங்களை உயர்த்த இயலாது. தொழில் வரி தொடர்பான வழக்குகளுக்கு, முக்கியக் காரணம், புதிய சட்டத்தின் காரணமாக வரி விதிப்பு அளவு கடுமையாக உயர்ந்ததே ஆகும். பணவீக்கத்தின் அடிப்படையில் ஒவ்வோராண்டும் வரி வீதத்தை உயர்த்துவதற்கான எந்தவொரு யோசனையும் தற்போது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல. இதனை பின்னர் வேண்டுமானால் கருதிப் பார்க்கலாம். தற்போதைய சட்டத்தை உரியவாறு செயற்படுத்தினால், முந்தைய ஆண்டுகளைக் காட்டிலும் அதிக வருவாய் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அரசு பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, பல்வேறு வீதங்களை முடிவு செய்துள்ளதால், அடுத்த ஐந்தாண்டுகளுக்கு தற்போதைய வீதங்களே செயலில் இருக்கலாம் என்றும், திருத்தம் ஏதாவது செய்ய வேண்டியிருப்பின் அது பற்றி பின்னர் கருதிப் பார்க்கலாம் என்றும் மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது. இது போன்றே, வியாபாரத் தொகை முறையின் கீழ் வரி விதிக்கப்படாத சிறு வியாபாரிகளுக்கு ஒரே சீரான வரி வீதம் விதிப்பதற்காக “ஏனையோர்” என்பதன் கீழ், சேர்க்கப்படலாம்.

2.2.47. மாநகராட்சிகளில் தொழில் வரியிலிருந்து கிடைத்த வருமானத்தைப் பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம்:

அட்டவடிவணை 2.11. மாநகராட்சிகள் - தொழில் வரியிலிருந்து கிடைத்த வருமானம் (ரூ. இலட்சத்தில்)

	1991-92	1992-93	1993-94	சராசரி
சென்னை	253.18	473.81	1143.73	623.57
கோயம்புத்தூர்	45.92	48.31	117.88	70.70
மதுரை	28.04	27.93	120.99	58.99
சேலம்	23.25	7.97	66.80	32.67
திருச்சிராப்பள்ளி	39.56	29.62	109.31	59.50
திருநெல்வேலி	16.91	20.92	61.31	33.05
மொத்தம்	406.86	608.56	1620.02	878.48

2.2.48. பேரூராட்சிகளிலும் ஊராட்சிகளிலும் இவ்வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் கணிசமான அளவுக்கு இல்லை என்ற போதிலும், இப்பகுதியில் இவ்வரி, இன்னும் முக்கிய வருவாயில் ஒன்றாக விளங்கி வருகிறது. 1993-94இல் தொழில் வரியிலிருந்து கிடைத்த வருமானம் அனைத்து மாநகராட்சிகளையும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்படி தனி நபர் வருமானம் ரூ.22 ஆகும். 1992-93 இல் இது ரூ.8 ஆக இருந்தது. செய்யப்பட்ட பல்வேறு திருத்தங்கள், அனுமதிக்கப்பட்ட சலுகைகள் ஆகியவற்றின் காரணமாக இவ்வருமானம் மேலும் உயருமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. வணிகர்கள் மற்றும் தொழில் முறைப் பணியாளர்களிடமிருந்து இவ்வரியை வசூலிப்பது உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பெரும் சங்கடமாக உள்ளது. 1992 ஆம் ஆண்டு புதிய சட்டத்தின் கீழ், வணிகர்களும் தொழில் முறைப் பணியாளர்களும் பதிவு செய்யாததற்காக அவர்கள் மீது தண்டனை நடவடிக்கை எடுக்க அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், இப்பிரிவைச் சேர்ந்த மக்கள் தரப்பிலிருந்து எவ்வித முன்னேற்றமும் இல்லை.

2.2.49. அனைத்து மாநகராட்சிகளையும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, சம்பளம் பெறும் பணியாளர்களிடமிருந்து சுமார் ரூ.8.77 கோடி தொழில் வரி வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது என்று ஆய்வு காட்டுகிறது. கடைகளும் நிறுவனங்களும் தொழில் வரியாக சுமார் ரூ.2.23 கோடி செலுத்தியுள்ளன. கம்பெனிகள் சுமார் ரூ. 72 இலட்சம் செலுத்தியுள்ளன. வங்கிகள் ரூ. 2.57 கோடி வரி செலுத்தியுள்ளன. ஆலோசகர்கள், ஒப்பந்தக்காரர்கள், தரகு முகவர்கள், வழக்குரைஞர்கள், மருத்துவர்கள் போன்ற தொழில் முறைப் பணியாளர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்ட வரி மற்றவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகக் குறைவாக உள்ளதென்பதை பின்வரும் அட்டவணையிலிருந்து காணலாம்.

அட்டவணை 2.12 மாநகராட்சிகள் - தொழில் வரி - தொழில் வரி விதிக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையும், கேட்புத் தொகையும்.

வரி விதிக்கப்பட்டவர்கள்	எண்ணிக்கை	கேட்புத் தொகை (ரூ. இலட்சத்தில்)
சம்பளம் பெறுபவர்கள்	2,38,881	877.56
கடைகள் மற்றும் நிறுவனங்கள்	1,21,731	223.16
கம்பெனிகள்	54,417	72.45
வங்கிகள்	60,877	257.34
ஆலோசகர்கள்	40,498	28.53
ஒப்பந்தக்காரர்கள்	2,182	26.69
தரகு முகவர்கள்	1,393	31.34
வழக்குரைஞர்கள்	17,698	52.99
மருத்துவர்கள்	7,825	56.05
ஏனையோர்	17,268	62.61
மொத்தம்	5,62,770	1688.71

குறிப்பிட்ட வகையினர் அல்லது தொகுதியினர் இச் சட்டத்தின் கீழ் அவர்கள் வரி செலுத்த வேண்டுமெனக் கோரப்படுவதை எதிர்த்து, உயர்நீதி மன்றத்தில் ரிட் மனுக்கள் தாக்கல் செய்ததாலும், அரசுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருந்ததாலும் சட்டத்தின்படி அவர்கள் இதுவரை வரி செலுத்தாததால் இவ்வகையினரிடமிருந்து கிடைத்த வருமானம் மிகக் குறைவாக உள்ளது.

2.2.50. தற்போது இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்டு விட்டது. அரசு விதிக்க வேண்டிய வீதங்கள் குறித்து இறுதிச் சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டு விட்டதால் செயலாக்கப் பணியாளரைமப்பு இனி வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும். அரசு இறுதியாக ஒப்புதலளித்த வீதங்கள் தொடர்ந்து செயலில் இருக்கலாம். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தங்கள் பணியாளர்கள் மூலமாக சட்டத்தின்படி வரி விதிக்கத்தக்க அனைவருக்கும் வரி விதிக்க உடனடி நடவடிக்கை எடுத்து பதிவு செய்து உறுப்பினர்களாகச் சேராததற்கு விளக்கம் கேட்டு அவர்களுக்கு அறிவிப்பு அனுப்ப வேண்டும். குறைந்தது ஒரு சில இனங்களிலாவது தண்டனை நடவடிக்கை எடுத்தால், வரி விதிப்புக்குட்பட்டவர்கள் அனைவரும் தாங்களே முன்வந்து சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்து உறுப்பினர்களாகச் சேர்ந்து கொள்வர்.

2.2.51. மகாராஷ்டிரா மற்றும், ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலங்களில், இவ்வரி விதிப்பது உள்ளாட்சி மன்றங்களிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டு, அரசுத் துறையிடம், அதாவது, வணிக வரிகள் துறையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளதை இது தொடர்பாக இங்கே குறிப்பிடலாம். வணிக வரிகள் துறை, பெரும்பாலும் வணிகர்கள், ஏனைய வியாபாரிகள் தொடர்பான பணிகளையே கவனிக்கின்றன. இத்துறையிடம் வணிகர்கள் தாக்கல் செய்யும் ஆண்டு விவரக் கணக்குகளில் அளிக்கப்பட்ட அவர்களுடைய ஆண்டு வியாபாரத் தொகையின் அடிப்படையில் வரியை முடிவு செய்வதால் அவர்களுக்கு வரி விதிப்பது எளிதாகும். தொழில் முறைப் பணியாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில், விவரக் கணக்குகளைத் தாக்கல் செய்யுமாறு இவர்களைக் கட்டாயப்படுத்த இத்துறைக்கு உரிமை ஏதுமில்லை.

எனினும், இத்துறை தொழில் முறைப் பணியாளர்கள் தொடர்பாகவும் சட்டத்தின் விதித் துறைகளைச் செயற்படுத்தியுள்ளது என்று ஆந்திரப்பிரதேசம் மற்றும் மகாராஷ்டிரா மாநிலங்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. இந்த நிதி ஆணையம் இவ்விரு மாநிலங்களுக்குச் சென்று பார்வையிட்ட போது, இச்சட்டத்தின் விதித் துறைகள் செயல்படுத்தப்பட்ட பின்னர், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வசூலித்த தொகையைக் காட்டிலும் அதிகத் தொகையைத் துறை வசூலித்தது என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. வசூலிக்கப்பட்ட வரியில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதத்தை வசூல் செலவாக அரசு நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு, மீதித் தொகை சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு பகிர்ந்து அளிக்கப்படுகின்றது.

2.2.52. இது தொடர்பாக பொது மக்கள் மற்றும் ஏனையோரின் கருத்தை அறிவதற்காக ஆய்வு நடத்திய போது இம்முறையை துறையின் பிரதிநிதிகள் சிலரும் பொதுமக்கள் மற்றும் முக்கிய பிரமுகர்களின் பிரதிநிதிகள் சிலரும் ஆதரித்தனர். எனினும், உள்ளாட்சி மன்றங்கள், சொந்தமாக ஒரு சிலவகைகளை மட்டுமே செயற்படுத்துகின்றன. அவற்றுள் தொழில் வரியும் ஒன்று. இத்தொழில் வரியும் வசூலிக்கப்படுவதற்காக அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டுமா என்பதே தற்போது எழுப்பப்படும் வினாவாகும்.

பரிந்துரைகள்

2.2.53. மாநில நிதி ஆணையம் பின்வருமாறு பரிந்துரை செய்கிறது.

- 1.. தொழில்வரி விதிக்கத்தக்க அனைவருக்கும் வரிவிதிக்க உள்ளாட்சி மன்றங்கள் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். தொழிலைப் பதிவு செய்யாதவர்களுக்கு அறிவிப்பு அனுப்பப்படலாம். குறைந்தது, சில இனங்களிலாவது தண்டனை முறைகள் தொடங்கப்பட்டால் மற்றவர்கள் தாங்களாகவே முன்வந்து பதிவு செய்து சேர்ந்து கொள்வர்.
2. சட்டத்தில் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடப்படாத பின்வரும் தொழில்கள், 'ஏனையவை' என்பதன் கீழ் அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.
 1. கணினி/ தட்டச்சு, கருக்கெழுத்து, கணக்கியல் பயிற்சி நிறுவனங்கள்.
 2. தனிப்பயிற்சிக் கல்லூரிகள். (Tutorial Colleges)
 3. சிறு அளவில் ஆடை/தோல் பொருள் தயாரிப்பாளர் / ஏற்றுமதியாளர்.
 4. அழகு நிலையங்கள் / அழகுக்கலை நிபுணர்கள்.
 5. வழக்குரைஞர்கள் நீங்கலாக சட்ட ஆலோசகர்கள்.
 6. வங்கி சாரா நிதியுதவி நிறுவனங்கள்.
 7. அந்நியச் செலாவணி வணிகர்கள்.
 8. இடைக்கால/தற்காலிக அலுவலக வசதி ஏற்படுத்திக்கொடுப்பவர்கள்.
 9. பயணப்பணிகள்/கற்றுலா ஏற்பாட்டாளர்.
 10. வேலைவாய்ப்பு ஆட்தேர்வு முகவரமைப்புகள்.
 11. கேபிள் டிவி இயக்குபவர்கள்.
 12. ஐ.எஸ்.டி., எஸ்.டி.டி., ஃபேக்ஸ் இயக்குபவர்கள்.
 13. ஒளிநகலகங்கள்
 14. வர்த்தக ரீதியில் செயற்படும் இசைக்குழுவினர்.
 15. வாடகை நூலகங்கள்.
 16. உலர் சலவையகங்கள்.
 17. சில்லரை வியாபாரிகள் (வரம்பு முறையில் சேர்க்கப்படாதவர்கள்)

மேற்சொன்னவற்றை “ஏனையவை” என்பதன் கீழ் சேர்க்கவும், நகர்ப்பகுதி மற்றும் ஊரகப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அனைத்திற்கும் பொருந்துகின்ற வகையில் விதித்துறை இயற்றவும் 1992 ஆம் ஆண்டு புதிய தொழில்வரி சட்டத்தின் 3 (3) பிரிவின் வரம்பு நிபந்தனையின் கீழ் அரசு ஒரு சிறப்பு அறிவிக்கை வெளியிடலாம் என மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

3. பேச்சுவார்த்தைக்குப் பின்னர் அரசு இறுதியாக அறிவித்த தற்போதைய வீதங்கள் அடுத்த ஐந்தாண்டுகளுக்கு செயலில் இருக்கலாம். திருத்தம் செய்வது பற்றி அதன் பின்னர் கருதலாம்.
4. மாநில நிதி ஆணையம் இது பற்றிக் கவனமாக பரிசீலனை செய்த பின்னர், தொழில் வரியை உள்ளாட்சி மன்றங்களே தொடர்ந்து வசூலிக்கலாம் என்று கருதுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வணிகர்களின் பட்டியலை அளித்து வியாபாரத் தொகையின் அளவு பற்றித் தெரிவிக்க வேண்டியது வணிக வரிகள் துறையின் பொறுப்பு என வரையறுக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் வணிக வரிகள் துறை முடிவு செய்யும் வியாபாரத் தொகை அளவை உள்ளாட்சி மன்றங்கள் பின்பற்ற இயலும். ஒரு ஆண்டில் வரி விதிப்பு முடிவு செய்யப்படாதிருக்கும் போது, முந்தைய ஆண்டின் வியாபாரத் தொகையையே முதலில் பின்பற்றி பின்னர் நிலுவைகளை வசூலித்துக் கொள்ளலாம். வரி வீதங்களைத் திருத்தி அமைத்தது அதனோடு சேர்ந்து நல்ல வசூல் முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டால், வருவாய் தற்போதுள்ள அளவைப் போல் மூன்று மடங்கு அதிகரிக்கக்கூடும்.

வாகன வரி

2.2.54. வண்டிகள், சைக்கிள்கள், ரிக்ஷாக்கள், போன்ற மோட்டார் பொருத்தப்படாத வாகனங்கள் மீது வரி விதிப்பதற்கான அதிகாரம் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அண்மையில் வாகனங்கள் மீதான வரியை முழுவதுமாக ரத்து செய்வதாக அரசு அறிவித்துள்ளது. இவ்வரிகள் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் மிகக் குறைவாகவும், இதை வசூலிப்பதற்கு ஆகும் செலவு மிகஅதிகமாக இருப்பதால், இந்த வரி ரத்து செய்யப்படலாம் என்று உள்ளாட்சி மன்றம் முறையீடு செய்து வந்துள்ளது. முதலில் மோட்டார் வாகன வரிச் சட்டத்தின் அதிகார வரம்பின் கீழ் வராத அனைத்து வாகனங்களுக்கும் வரி விதிக்கப்பட்டது. தற்போது, மோட்டார் பொருத்தப்பட்ட, ஆனால் மோட்டார் வாகன வரிச் சட்டத்தின் வரம்புக்குள் வராத சில வாகனங்கள் உள்ளன. மோட்டார் வாகனத் துறையால் ஆயுள் கால வரி விதிக்கப்படுகிற சில இரண்டு சக்கர வாகனங்களும் உள்ளன. மாநகர்களில் மட்டுமின்றி கிராமங்களிலும், இரண்டு சக்கர வாகனங்கள், போக்குவரத்தில் மிக முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. வண்டிகள், மாட்டு வண்டிகள் அல்லது குதிரை வண்டிகள் ஆகியவை அநேகமாக மறைந்தே போய் விட்டன. சைக்கிள்கள், சாதாரண மனிதனின் வாகனமாக இருப்பதால், அவற்றுக்கு வரி விதிப்பிலிருந்து ஏற்கனவே விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளது. வாகன வரிகளை ஒட்டு மொத்தமாக ரத்து செய்வதற்குப் பதிலாக, மோட்டார் வாகன வரிச் சட்டத்தின் அதிகார வரம்பிற்குள் வராத, மோட்டார் பொருத்தப்பட்ட வண்டிகளுக்கும் வரி விலக்குப் பெறப்பட்ட டிராக்டர்களுக்கும் வரி விதிக்க, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அனுமதிக்கப்படலாம்.

2.2.55. மாநிலத்தில் மேற்சொன்ன வகையைச் சேர்ந்த (மொபெட்கள், இரண்டு சக்கர வண்டிகள், டிராக்டர்கள்) சுமார் 11.26 இலட்சம் வாகனங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றிற்கு பின்வரும் வீதங்களில் வரி விதிக்கப்படலாம் எனக் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 2.13 வாகன வரி - வரி வீதம்

1. சைக்கிள்களும் வண்டிகளும்	வரி விதிப்பிலிருந்து விலக்களிக்கப்படுகிறது.
2. இரண்டு சக்கர வண்டிகள்	ஆண்டொன்றுக்கு ரூ.10 முதல் 50
3. டிராக்டர்கள்	ஆண்டொன்றுக்கு ரூ.15 முதல் 30

இது போன்ற வாகனங்கள், நகராட்சிகள், மாநகராட்சிகள் பகுதிகளில் கணிசமான எண்ணிக்கையில் இருக்கின்றன. பேரூராட்சிகளிலும், ஊராட்சிகளிலும் இது போன்ற வாகனங்கள் குறைவாக இருந்த போதிலும், எண்கள் ஒதுக்கப்படுவதற்காக இவை மோட்டார் வாகனத் துறையில் பதிவு செய்யப்படுவதால் இவற்றைக் கண்டறிவது கடினமாக இராது. இந்த வாகனங்களுக்கு குறைந்த அளவு வீதத்தில் வரி வசூலிக்கப்பட்டாலும், மாநில அளவில் இதன் மூலம் சுமார் ரூ.2.00 கோடி வருவாய் கிடைக்குமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

2.2.56. மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் வருமாறு:

வண்டிகள், சைக்கிள்கள் மீதான வரி ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளது. வாகன வரி விதித் துறைகளை முற்றிலுமாக நீக்குவதற்குப் பதிலாக, மோட்டார் வாகன வரி விதிப்புச் சட்டத்தின் ஆய்வு வரம்பிற்குள் வராத மோட்டார் வாகனங்களுக்கும், ஏனைய இரு சக்கர வாகனங்கள், டிராக்டர்கள் ஆகியவற்றிற்கும் வரி விதிக்க உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அனுமதிக்கப்படலாம்.

வரி வீதம் கீழ்க்கண்டவாறு இருக்கலாம்:

வாகனத்தின் வகை	வரி (ரூபாயில்)
மிதிவண்டிகளும், வண்டிகளும்	வரிவிதிப்பிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளது.
இருசக்கர வண்டிகள்	10-50
டிராக்டர்கள்	15-30

விலங்குகள், வண்டிகள் மீதான வரி

2.2.57. இத்தலைப்பின் கீழ் வசூலிக்கப்படும் வரித் தொகை மிகச் சொற்பமாகும். எனவே, விலங்குகள் மீது வரி விதிப்பதற்குப் பதிலாக, நாய்கள், பன்றிகள், ஏனைய வீட்டு விலங்குகள் போன்ற விலங்குகளுக்கு ஒரே சீராக உரிமக் கட்டணம் விதிக்கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.

2.2.58. பரிந்துரைகள்:

விலங்குகள் மீதான வரி ரத்து செய்யப்படலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது. நாங்கள், பன்றிகள், ஏனைய வீட்டு விலங்குகள் போன்ற விலங்குகளுக்கு ஒரே சீரான உரிமக் கட்டணம் விதிக்கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.

2.2.59. சென்னை மாநகராட்சியில், தற்போது, வேறு மூன்று வரிகள், அதாவது நிறுவனங்கள் வரி, வெட்டு மர வரி, விளம்பர வரி ஆகியன விதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவை குறித்த விவரங்கள் வருமாறு:

வெட்டு மர வரி :

2.2.60. இச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட காலத்திலிருந்து, நீண்ட காலமாக சென்னை மாநகராட்சியில் வெட்டு மர வரி விதிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்தக் காலத்தில், பக்கிங்உறாம் கால்வாயில் வெட்டு மர வணிகம் விறுவிறுப்பாக நடைபெற்று வந்தது. கேரளம் மற்றும் ஏனைய மாநிலங்களிலிருந்தும், வெளி நாடுகளிலிருந்தும் சாலை வழியாகவும், கடல் வழியாகவும், வெட்டு மரங்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதால், சென்னை மாநகரில் வெட்டு மர வரி வரையறுக்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. வெட்டு மர வணிகம், மாநகரில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில இடங்களை மட்டும் மையமாகக் கொண்டு நடைபெறுவதால், இதன் மீதான வரியை வசூலிப்பது மிகவும் எளிது என்று 1978 ஆம் ஆண்டில், சென்னை மாநகராட்சி நிருவாகம் குறித்த உயர் நிலைக் குழு குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால், 1991-92 முதல் 1993-94 ஆம் ஆண்டு வரையிலான மூன்றாண்டு கால அளவில், இந்த வரி வகையிலான வருமானம் மிகக் குறைவாக இருந்தது. இந்த இனத்தின் கீழ் வருவாயைப் பெருக்குவதற்கு முயற்சிகள் ஏதும் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. வெட்டு மர வரி, பல ஆண்டுகளாக விதிக்கப்படாமலும், கேட்புத் தொகை கோரப்படாமலும் இருப்பதால், வெட்டு மர வணிகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள மொத்த வியாபாரிகள் குறித்த விவரங்களையும், கடந்த 3 ஆண்டுகளில் அவர்கள் மேற்கொண்ட வணிகத்தின் மதிப்பு பற்றிய விவரங்களையும் மாநகராட்சி திரட்டலாம் என்றும்; இவ்வாறு திரட்டப்பட்ட விவரங்களை வணிக வரித் துறை சரி பார்க்கலாம் என்றும் 1978 ஆம் ஆண்டுக் குழு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளது. வெட்டு மரங்களின் விலை மிக அதிகமாக இருப்பதைக் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால், மாநகராட்சிக்கு இந்த வரி வகையில், கணிசமான வருமானம் கிடைக்கும் எனக் கருதப்படுகிறது. தற்போதைய வரி வீதம் பற்றிய விவரங்கள் கிடைக்கப் பெறாத போதிலும், விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ள வெட்டு மரங்களின் மதிப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதம் வரியாக விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படுகிறது என உய்ந்தறியப்படுகிறது. வெட்டு மரத்தின் மதிப்பில் குறைந்தது 5 சதவீதத் தொகையாவது வரியாக விதிக்கப்படலாம் என 1978 ஆம் ஆண்டிலேயே உயர் நிலைக் குழு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளது.

இது போன்ற வரி மும்பையிலும் விதிக்கப்படுகிறது என்றும்; ஆனால், நகர்ச் சுங்க வரி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதால், இது தேவைக்கு மேற்பட்டதாகி விட்டது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. தற்போது வெட்டு மரங்கள் அதிக விலையில் விற்கப்படுவதைப் பார்த்தால், நடப்பு வீதத்தில் வரி விதிக்கப்பட்டாலுங்கூட மாநகராட்சிக்கு, அதிக வருவாய் கிடைக்குமென நியாயமாக எதிர்பார்க்கலாம். ஏனைய மாநகராட்சிகள், இந்த வரியை விதிப்பதில்லை. சென்னை மாநகராட்சிச் சட்டத்தில் மட்டும் தான் இதற்கான விதித் துறைகள் இருக்கின்றன. விற்பனை வரிச் சட்டத்தின் கீழ், வெட்டு மரங்களுக்கு என்ன வரி வீதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது என்று பார்த்ததில் வெட்டு மர விற்பனைத் தொகையில் 8 சத வீதம் வரியாக நிர்ணயிக்கப்பட்டு தமிழ்நாடு அரசால் வசூலிக்கப்படுகிறது என்று

தெரிய வருகிறது. இந்த வரி ஒரே பொருள் மீது இரட்டிப்பு வரி விதிப்பதற்கு ஒப்பாகும். மாநகராட்சிகளிலேயே பழம்பெரும் மாநகராட்சியாகத் திகழும் சென்னை மாநகராட்சியில்தான் இந்த வரி விதிக்கப்படுகிறது. விற்பனை வரி அதற்குப் பிறகு வந்ததாக இருக்கலாம். புதிய மாநகராட்சிகள் அமைக்கப்பட்டபோது, இவ்விதித் துறைகள் அவைகளுக்கு நீட்டிக்கப்படவில்லை. சென்னை மாநகராட்சியில் மட்டும் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டு வருவதால், இவ்வரி தொடர்ந்து நடைமுறையில் இருக்கலாம். ஏனைய மாநகராட்சிகளுக்கும் விதிப்பின் அவசியம் குறித்து பரிசீலித்து, நீட்டிக்கலாம்.

2.2.61. பரிந்துரைகள்:

சென்னை மாநகராட்சியில் தற்போது வசூலிக்கப்பட்டு வரும் இந்த வரி உரிய பரிசீலனைக்குப் பிறகு ஏனைய மாநகராட்சிகளுக்கும் நீட்டிக்கப்படலாம்.

2.2.62. நிறுவன வரி:

சென்னை மாநகரில் தலைமை அலுவலகம் அல்லது முதன்மை அலுவலகம் அமையப் பெற்றுள்ள நிறுவனங்களுக்கு, அவற்றின், செலுத்தப்பட்ட மூலதனத்தின் மீது வரி விதிக்க மாநகராட்சிச் சட்டம் அதிகாரமளிக்கிறது. இந்த வரி விதிப்பிற்கான அடிப்படைக் காரணம் என்னவென்று தெரியவில்லை. இந்நிறுவனங்கள், 7 வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஆண்டொன்றுக்கு குறைந்த அளவு 60/- ரூபாயும், உயரளவு 2000/- ரூபாயும் வரி வசூலிக்கப்படுகிறது என்று அறியப்படுகிறது. சென்னை மாநகரில் தலைமை அல்லது முதன்மை அலுவலகம் அமையப் பெறாத ஆனால் கிளை அலுவலகங்கள் அமைந்துள்ள நிறுவனங்களைப் பொறுத்த வரையில், இதற்கு முந்தைய ஆண்டில், இந்நிறுவனங்கள் பெற்ற அல்லது ஈட்டிய மொத்த வருவாய், வரி விதிப்புக்கு அடிப்படையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வரி விதிப்பு ஆண்டொன்றுக்கு ரூ.100/- விருந்து, ரூ.2000/- வரையில் வேறுபடுகிறது. சென்னை மாநகராட்சி நிருவாகம் குறித்த உயர் நிலைக் குழு அறிக்கை அளித்துள்ளவாறு, 1972-73ஆம் ஆண்டு முதல் 1976 - 77 ஆம் ஆண்டு வரையிலான கால அளவில், நிறுவனங்களின் வருமானம் ரூ.8 / - இலட்சத்திலிருந்து ரூ.10/- இலட்சம் வரை மாறி வந்துள்ள போதிலும், தற்போது ரூ.5/- இலட்சம் என்ற அளவில்மட்டுமே வசூலிக்கப்பட்டு வந்திருப்பது, மாநில நிதி ஆணையம் பெறப்பட்ட தகவல்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

2.2.63. வசூல் சத வீதம் அக்காலத்தில் ஓரளவுக்கு அதிகமாக இருந்தது என்றும், வசூல் செலவும் சொற்பமாக இருந்தது என்றும் சென்னை மாநகராட்சியின் உயர் நிலைக் குழு குறிப்பிட்டுள்ளது. இந்த வரி வீதங்களை உயர்த்த வேண்டுமென அக் குழு பரிந்துரைத்ததுடன், தொடர்ந்து அடுத்த ஓரிரு ஆண்டுகளில் வருவாய் ரூ.20 இலட்சம் வரை அதிகரிக்கும் என்று எதிர்பார்த்தது. ஆனால், நடைமுறையில் வருவாய் குறைந்து விட்டது. குறிப்பாக, சென்னையில் அமைந்துள்ள நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை கணிசமாக அதிகரித்திருக்கும் போது இந்த இனங்களின் கீழ் வரி வசூல் நடவடிக்கைகளைச் சீரமைக்க எவ்வித முயற்சிகளையும் ஏன் மேற்கொள்ளவில்லை என்பது தெரியவில்லை. கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் சட்டத்தின் கீழ்ப் பதிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனங்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்படுகின்றன; ஏனைய நிறுவனங்கள் அனைத்தும் வரி விதிக்கத்தக்கவையாகும். நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை பற்றிய விவரங்கள் இல்லாததால், மாநகராட்சிக்கு இந்த ஆதாரத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் அளவை மதிப்பிட இயலவில்லை. சட்டப்படி, வெட்டு மர வரி மற்றும் நிறுவனங்கள் வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் குறிப்பாக சென்னை மாநகராட்சிக்கு மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இனங்களின் கீழ்க் கிடைக்கும் வருவாயைப் பெருக்க போதிய நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. புதிய வரிகள் விதிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம் இல்லாத நிலையில் சென்னை மாநகரில் தற்போதுள்ள வரி விதித் துறைகளை

ஏன் முழுமையாகப் பயன்படுத்த முடியவில்லை என்பது குறித்து அதிலும் குறிப்பாக சென்னை மாநகரில் நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் கீழ் அதிக எண்ணிக்கையில் நிறுவனங்கள் ஏற்படுத்தப்படுவதைக் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கையில் இந்த இனங்களின் கீழ்க் கிடைக்கக் கூடிய வருவாய்கள் கணிசமாக இருக்கும் போது அவற்றை ஏன் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை என்பது குறித்து ஆராயப்பட வேண்டும் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது.

2.2.64. பரிந்துரைகள்:

சென்னை மாநகராட்சியில் மட்டும் விதிக்கப்படும் இவ்வரி தொடர்ந்து விதிக்கப்படுவதோடு உரிய பரிசீலனைக்குப் பிறகு ஏனைய மாநகராட்சிகளுக்கும் நீட்டிக்கப்படலாம்.

2.2.65. விளம்பரங்கள் மீதான வரிகள் வேறு வகையானவை. விளம்பரம் செய்யப்படுகின்ற முறையிலும் நிறுவனங்களும் கம்பெனிகளும் தங்களது வர்த்தகப் பணிகளைப் பெருக்குவதற்காக விளம்பரங்களை ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துவதிலும் உத்வேகம் காணப்படுவதால் இந்த வரி மூலம் அதிக அளவில் வருவாய் வசூலிக்க இயலும். மேலும், மாநகரங்களில், தற்போது சுவரொட்டிகள், விளக்குக் கம்பங்கள் மூலமாகவும், சுவர்களில் எழுதுவதன் மூலமாகவும், கட-அவுட்கள் மூலமாகவும் செய்யப்படுகிற விளம்பரங்களைக் கட்டுப்படுத்த முறையான அமைப்புகள் இருக்க வேண்டும். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு விளம்பர வரி, தக்க வகையில் திருத்தியமைக்க உள்ளாட்சி மன்றம் அமைப்புகள் இந்த வரியை விதிக்க அனுமதிக்கப்படலாம். இதனால் விளம்பரங்களின் தன்மையையும் வகைகளையும் முறைப்படுத்த இயலுவதோடு, இந்தத் தலைப்பின் கீழ் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குக் கணிசமான வருவாயும் கிடைக்கும். சென்னை மாநகரைப் பொறுத்தவரையில், நெடுஞ்சாலைகளில் செய்யப்படுகின்ற விளம்பரங்கள் ஒரு குழுவாலும், ஏனைய இடங்களைப் பொறுத்த வரையில் நெடுஞ்சாலைகள் - ஊரகப் பணிகள் துறையாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. முறைப்படுத்துதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் பணியை, ஒரு குழு அல்லது அரசுத் துறை கவனித்த போதிலும், எந்த உள்ளாட்சி மன்றத்தின் அதிகாரப் பகுதியில் நெடுஞ்சாலைகளில் அல்லது ஏனைய சாலைகளில் விளம்பரங்கள் செய்யப்படுகின்றனவோ அந்தக் குறிப்பிட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு இந்த விளம்பரங்கள் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் போய்ச் சேர வேண்டும். தனியார் கட்டிடங்களில் செய்யப்படுகிற விளம்பரங்களைப் பொறுத்தவரையில், அவற்றின்மீது உள்ளாட்சி மன்றம்தான் கட்டுப்பாடு செலுத்த வேண்டும். சென்னை மாநகராட்சி, விளம்பர வரி விதித்துள்ளது. இது குறித்து 2.2.111 - 114 பத்திகளில் புதிய வரி வாய்ப்பு என்ற தலைப்பின் கீழ் மேற்கொண்டு விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

காலி நில வரி:

2.2.66. உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு, காலி நிலவரி ஒரு பெரும் நிதி ஆதாரமாக விளங்க முடியும் என்று உலகளாவிய அனுபவங்கள் நமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இலத்தீன் அமெரிக்கா போன்ற வளர்ந்து வரும் பல நாடுகளில், கட்டிடச் சொத்துக்களோடு ஒப்பிடுகையில் காலி நிலத்திற்கு உயர் வீதத்தில் வரி விதிக்கப்படுகிறது. ஒரு புறம், நிலத்தின் மீதான யூக வணிகத்தைத் தடை செய்வதும் மறுபுறம் வீடு கட்டுதலை மேம்படுத்துவதும் இதன் நோக்கமாகும். இவை இரண்டுமே நகர்ப்பகுதிகளில் மிக அவசியமானவையாக உள்ளன. மாநகராட்சிகள், நகராட்சிகள் போன்ற நகர்ப்பகுதிகளில் காலி நிலங்கள் மீது வரி விதிக்க சட்டத்தில் விதித் துறைகள் இருந்தபோதிலும், நமது நாட்டில் இந்த வருவாய் ஆதாரம் உரிய அளவுக்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. படுவேக வளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு, புதிய வீட்டு வசதி மனை திட்ட ஆக்குநர்கள், காலி நிலங்களை

வீட்டு மனைகளாக மாற்றி அவற்றை, வாங்க விரும்புவோருக்கு விற்பனை செய்து வருகிறார்கள். உண்மையில், நிலத்தின் மதிப்பு, வருங்காலத்தில் பெருமளவுக்கு உயரும் என்ற யூகத்தின் அடிப்படையில் இதை ஒரு முதலீட்டு ஆதாரமாகக் கருதி, பலர் இதில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். நிலம் வாங்கி விற்கும் தொழில், தற்போது இம்மாநிலம் முழுவதிலும் செழித்து வளரும் தொழில்களில் ஒன்றாக இருந்து வருகிறது. நிலம் வாங்கி விற்பவர்கள், பெரும் அளவில் ஆதாயம் ஈட்டுகின்றனர் என்பதும், அதே நேரத்தில் அவர்கள் ஈட்டும் ஆதாயத்தில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு பங்கு எதுவும் கிடைப்பதில்லை என்றும் ஆணையத்திடம் முறையீடு செய்யப்பட்டது.

2.2.67. பல நேர்வுகளில் அனுமதி அளிக்கப் பெறாத மனைத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு, காலி மனைகள் முறையான ஒப்புதல் இல்லாமல் அப்பாவி மக்களுக்கு விற்கப்படுகின்றன என்றும் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 2.14 - மாநகராட்சிகள் - ஒப்புதல் அளிக்கப்படாத மனைத் திட்டங்கள் 31.3.94 அன்றுள்ளபடி

மாநகராட்சிகள்	ஒப்புதல் அளிக்கப்படாத மனை திட்டங்கள் (எண்ணிக்கை)
கோயம்புத்தூர்	150
சென்னை	1137
மதுரை	58
சேலம்	தகவல் இல்லை
திருச்சி	363
திருநெல்வேலி	74

அத்தகைய இனங்களில் சொந்தமாகப் பணம் வைத்துள்ள மக்கள் அவற்றில் வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டு, அந்த வீடுகளில் குடியேறி விட்டு சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களிடமிருந்து அனைத்து வசதிகளையும் கோருகின்றனர். சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுவும் மற்றும் நகர நாட்டுப்புற அமைப்புத் திட்ட இயக்ககம் மூலம் மனைத் திட்ட அமைப்புகளை முறைப்படுத்துவதற்கும் திட்டமிடுவதற்கும் விதிகளும் விதித் துறைகளும் இருந்தபோதிலும், ஒப்புதல் அளிக்கப்படாத மனைத் திட்ட அமைப்பு வரை படங்களும் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன. ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட மனைத்திட்டங்களில் மனைகளின் விலை, நிலம் வாங்கி விற்போரின் நடவடிக்கைகள் காரணமாக மிக அபரிமிதமாக உயர்ந்து கொண்டே செல்கிறது. இவற்றால், உள்ளாட்சி மன்றப் பகுதிகளில் புதிதாகக் குடியேறியவர்களுக்கு அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் பொறுப்பு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தாலும் இவற்றால், சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்குப் பயன் எதுவும் கிட்டுவதில்லை.

2.2.68. இந்த நிலைமையைக் கட்டுப்படுத்த, காலி நில வரி சுழற்சி முறையைப் பின்பற்றி, மூலதன மதிப்பில் 1 முதல் 2 சதவீதம் வரை காலி நிலத்தின் மீது வரி விதிக்கும் ஒரு முறை குறித்து மாநில நிதி ஆணையம் பரிசீலித்தது. இந்த முறையின் கீழ், காலி நிலம் அப்படியே உடைமை உரிமை மாற்றம் செய்யப்படும்போது வாங்குபவரிடமிருந்து 10 ஆண்டுகளுக்கான வரி ஒரே தடவையில் வசூலிக்கப்பட வேண்டும். இது முடிந்த பிறகு, அடுத்த முறை நிலம் உடைமை உரிமை மாற்றம் செய்யப்படும் போது நிலம் வாங்குபவர் 10 ஆண்டுகளுக்கான காலி நிலவரியை செலுத்த வேண்டும். அவ்வாறு செலுத்தும் போது, முதல் 10 ஆண்டுகளுக்கு வசூலிக்கப்பட்ட வரியிலிருந்து, முந்தைய விற்பனை நாளிலிருந்து, அடுத்த விற்பனை நாள் வரையிலான காலத்திற்கான வரி கணக்கிடப்பட்டு,

ஏற்கனவே செலுத்தப்பட்ட வரியிலிருந்து கழித்துக் கொள்ள வேண்டும். பதிவாளர் அலுவலகத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்ட மதிப்பை வரியைத் தீர்மானிப்பதற்குப் பயன்படுத்தலாம். இவ்வாறு வசூலிக்கப்படும் வரி பதிவுத் துறையில் வசூலிக்கப்படும் பதிவுக் கட்டணங்களில் ஒரு கூறாகக் கொள்ளப்படலாம். அவ்வாறு வசூலிக்கப்பட்ட தொகையை, பதிவுத் துறை, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு வழங்கலாம். வரி வசூலில் 1 / 10 பாகம் மூல தன சேம நிதியாக ஒதுக்கப்பட்டு, சம்பந்தப்பட்ட பகுதியில் மூலதனப் பணிகளுக்காக மட்டுமே செலவிடப்பட வேண்டும் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மாநில அளவில் அமைக்க உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள கட்டண, மதிப்பீட்டுப் பிரிவு, தேவைப்படும்போது இம்மாதிரி சொத்துக்களை மதிப்பீடு செய்வதில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழி காட்ட முடியுமா என்பது குறித்தும் பரிசீலிக்கப்பட்டது.

2.2.69. இது தொடர்பாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய முக்கிய கருத்து ஒன்று உள்ளது. வீடு ஒன்றை சொந்தமாக்கிக் கொள்ள விரும்புகின்ற நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்கள், வசதி படைத்தவர்களைப் போன்று அவ்வளவு எளிதாக அவர்களுக்கு ஏற்ற மனையொன்றை வாங்கி சொந்தமாக்கிக் கொள்ள இயலுவதில்லை. ஆகவே, அவர்கள், இருக்கின்ற நிதி வசதியைக் கொண்டு முதலில் காலி மனை ஒன்றை வாங்கி வீடு கட்டுவதற்கான கடன் தொகையினை எதிர்பார்த்து அல்லது ஏனைய வசதிகளை எதிர்பார்த்து மனையை காலியாக வைத்திருப்பார். மனை வாங்குவதற்கே கூட அவர்கள் தங்களுடைய அனைத்து சேமிப்புகளையும் ஒருங்கு திரட்டியே வாங்க வேண்டியிருக்கும் அப்படியிருக்கும் போது நிலத்தை காலியாக வைத்திருப்பதற்கு அபராதமாக அவர்களுக்கு வரி விதிப்பதானது அவர்களுடைய நலனைப் பாதித்து சொந்தமாகச் சொத்து வாங்கும் அவர்களுடைய முயற்சிக்குத் தடைபோட்டு அவர்களைச் சோர்வடையத் செய்து விடும்.

2.2.70. நிலத்தின் மதிப்பு உயர்வதால் பயனடையும் நபர், உண்மையில் நிலத்தை வாங்கி விற்பவர்களேயன்றி, அந்நிலத்தை வாங்குபவர் அல்ல; நிலத்தை வாங்கி விற்பவர்கள், அந்நிலத்தை அதிக விலைக்கு விற்கின்றனர்; அதில் அவர்களுடைய இலாபமும் அடங்கும். சில இனங்களில், குறைந்த அளவு சாலை வசதிகள் திறந்த வெளியிடங்கள் ஒதுக்குவது போன்றவற்றிற்கு விதிகளையும் விதி முறைகளையுங்கூட அவர்கள் பின்பற்றுவதில்லை.

2.2.71. நிலத்தை வாங்குகின்றவருக்கு காலி மனை வரி விதிக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, மனைத்திட்ட அமைப்பு ஆக்குநர், மனைத்திட்ட அமைப்பிற்கு திட்ட அதிகாரிகளிடமிருந்து ஒப்புதல் பெற வரும் போது அவரிடமிருந்து காலி நில வரியை குறிப்பிட்ட கால அளவிற்கு ஒரே தடவையாக விதிக்கலாம். அவ்வப்போது வாங்குகின்றவர்களைக் கண்டறிவது கடினமாகையால் நிலம் வாங்குகின்றவர்களிடமிருந்து பின்னர் காலி மனை வரி வசூலிப்பது கடினமாக இருக்கும். மேலும், பண வீக்கத்தின் பயனையும், விலைஅதிகரிப்பதால் கிடைக்கும் பயனையும் நிலத்தை விற்பவர்தான் அடைகிறாரேயன்றி வாங்குகின்றவரல்ல என்பதால், இந்த காலி நில வரிச் சுமையானது நிலத்தை விற்பனை செய்பவரின் மீது சுமத்தப்பட வேண்டுமேயன்றி வாங்குபவர் மீது சுமத்தப்படக் கூடாது என்று கருதப்படுகிறது. அதன் பிறகு, காலி நிலத்தின் மீது விதிக்கப்படும் வரி முதலியவற்றை, சொத்தை விற்கின்றபோது, விற்பனை செய்கின்றவர்களிடமிருந்து, கீழே பரிந்துரைகளில் விவரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளவாறு வசூலிக்கலாம்.

2.2.72. பரிந்துரைகள்

மாநில நிதி ஆணையம் பின்வரும் பரிந்துரைகளை அளிக்கிறது.

1. காலி நிலங்கள் அமைந்துள்ள பகுதியில் தற்போது குடியிருப்பவர்களுக்கு அதிக செலவில் அடிப்படை வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால், இந்நிலங்களில் மதிப்பு உயர்கின்ற காரணத்தால் காலி நில வரி விதிப்பு தேவையானது என்று கருதப்படுகிறது.
2. விலை அதிகரிப்புப் பயன், முக்கியமாக நிலத்தை விற்பனை செய்பவருக்கு மட்டும் போய்ச் சேருகிறதேயன்றி வாங்குபவருக்கல்ல என்பதால் காலி நில வரி சமை நிலத்தை வாங்குபவர் மீது சுமத்தப்படக் கூடாது.
3. மனைத்திட்ட அமைப்பு ஆக்குநருக்கு குறிப்பிட்ட கால அளவிற்கு அதாவது பத்தாண்டுகளுக்கு காலி நில வரியை விதிக்கலாம். இவ்வரியை மனைத் திட்ட அமைப்பு ஆக்குநர், திட்ட அதிகாரிகளிடமிருந்து ஒப்புதல் பெற்று, அதனை சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்கும்போது விதிக்கலாம்.
4. நகர்ப்பகுதி காலி நிலத்திற்கு மூலதன மதிப்பில் 0.5 முதல் 1 சதவீதம் வரை வரி விதிப்பது இயல்பான வீதமாகக் கருதப்படுகிறது.
5. காலி நிலம் விற்பனை செய்யும் அடுத்தடுத்த விற்பனையாளர்களிடமிருந்து காலி நில வரி வசூலிப்பதற்காக, பின்வரும் காலி நில வரி ஏற்பாட்டுச் சுழற்சி முறை பின்பற்றப்படலாம். இம்முறையின் கீழ், 10 ஆண்டுகளுக்கான வரி கீழே குறிப்பிடப்பட்ட முறையில், ஒரே தடவையில் வசூலிக்கப்படலாம். யாதொரு நகர்ப்பகுதி காலி நிலம் ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்கு உரிமை மாற்றம் செய்யப்படும் போது, ஏற்கனவே, 10 ஆண்டுகளுக்குச் செலுத்த வேண்டிய ஒரு முறை விதிக்கப்படும் வரியினை செலுத்தியிருக்க வேண்டும். உரிமை மாற்றத்தின் முதல் சுற்றன் போது, காலி நிலத்தை விற்பவர், பத்தாண்டுகளுக்கு வரி செலுத்த வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களின் தீர்மானத்தைப் பொறுத்து குறிப்பிடப்பட்ட வீதங்களில் அப்போதைய மதிப்பின் அடிப்படையில் இவ் வரி வசூலிக்கப்படலாம். பத்திரப் பதிவுத் துறையின் வழிமுறைக் குறிப்புகளின்படி நிலம் மற்றும் சொத்துக்காக தீர்மானிக்கப்பட்ட மதிப்பை வரித் தொகையைத் தீர்மானிப்பதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். இந்த வரியை பதிவாளர் வசூலித்து சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு நேரடியாகக் கொடுத்து விடலாம்.

எடுத்துக்காட்டு:- வரி மதிப்பிடப்பட வேண்டிய நிலத்தின் மூலதன மதிப்பு ரூ. 10, 000 என்று வைத்துக் கொண்டால், அடுத்த 10 ஆண்டுகளுக்கு, 0.5 என்ற சதவீதத்தில், தற்போதைய வரி மதிப்பு கழிவுடன் ரூ.337.90 ஆகும்.

யாத்ரீகர் வரி

2.2.73. தற்போது, சில பகுதிகளில் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் விதிக்கும் வரி வீதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, யாத்ரீகர் வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய இடங்கள், சமயப்பணிகள் அல்லது விழாக்கள் அல்லது அத்தகைய ஏனைய நடவடிக்கைகள் காரணமாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களாக அறிக்கையிடப்பட வேண்டும். சில இனங்களில் மக்கள் புனிதப் பயணம் மேற்கொள்கின்ற பகுதிகளில் ஆண்டு முழுவதும் வரி விதிக்கப்படுகிறது. சில இடங்களில் ஒரு ஆண்டில் பெரிய திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்ற பெரும் திரளான மக்கள் ஒன்று கூடுகின்ற காலத்தில் மட்டுமே வரி விதிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய இனங்கள் அனைத்திலும், இரயில் கட்டணங்களுடன் சேர்த்து யாத்ரீகர் வரி விதிக்கப்பட்டு, அவ்வரி இரயில்வே அதிகாரிகளால் வசூலிக்கப்பட்டு, மாநில அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுகிறது. மாநில அரசு, அதனை, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் இத்தகைய வரி விதிக்கும் மையங்கள் அதிகமாக இல்லை. மாநகராட்சிகளிடையே மதுரை மாநகராட்சி யாத்ரீகர் வரி வசூலிக்கும் வகையின் கீழ் வருகிறது. பல ஆண்டுகாலமாக ஒரே அளவிலேயே யாத்ரீகர் வரி விதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இது திருத்தப்படவே இல்லை.

2.2.74. புகழ்பெற்ற கோயில்கள், புனித இடங்கள் குறித்து விளம்பரம் செய்யும் காரணத்தாலும், சுற்றுலா வளர்ச்சிக்கான நடவடிக்கைகள் காரணமாகவும் கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில், சுற்றுலா, புனித பயணங்கள் கணிசமான அளவு அதிகரித்துள்ளது. தமிழ் நாட்டில் மட்டும் குற்றாலம், கொடைக்கானல், உதகமண்டலம், ஏற்காடு போன்ற இடங்களில், ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறிப்பிட்ட பருவகாலத்தில் பெரும் திரளாக மக்கள் வருகை தருகின்றனர். இத்தகைய சுற்றுலா முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களைச் சேர்ந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள், உள்ளூர் மக்களுக்கு அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு மட்டுமல்லாது வந்து செல்கின்ற மக்களுக்கும் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவது இயல்பே. சில காலங்களில் உள்ளூர் மக்களை விட வந்து போகிற மக்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாக இருக்கிறது. அவை, கூடுதல் வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியுள்ளது என்பதோடு, பருவ காலங்களில் சுற்றுலாப் பயணிகளின் தேவைகளை நிறைவு செய்ய தற்போது இருக்கும் வசதிகளையும் அதிகப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறே, கோவில் நகரங்களிலும் வருகை தரும் யாத்ரீகர்களின் எண்ணிக்கையும் கணிசமான அளவு அதிகரித்துள்ளது. சபரி மலைக்குச் செல்லும் யாத்ரீகர்கள், திரும்பும் வழியில் தமிழ்நாட்டின் தென் பாகத்திலுள்ள பெரும்பாலான அனைத்து கோயில் நகரங்களுக்கும் செல்கின்றனர். ஏனெனில், அவர்கள் சாதாரணமாக சுற்றுலாப் பேருந்துகளை அமர்த்திக் கொண்டு மாநிலத்திலுள்ள முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அனைத்து இடங்களுக்கும் செல்கின்றனர். இச்செயலானது, அத்தகைய இடங்களில் வந்து செல்கின்றவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்குகிறது. அதனால் உள்ளாட்சி மன்றங்கள், தற்போது இருக்கும் வசதிகளுடன் பெரும் எண்ணிக்கையிலான யாத்ரீகர்களுக்கான கூடுதல் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. புனித பயணங்களின்போது இந்த உள்ளாட்சி மன்றச் சாலைகள் பெருமளவு பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இச்சாலைகளை சரியான முறையில் பாராமரிக்க வேண்டிய கூடுதல் பொறுப்பும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஏற்படுகிறது. யாத்ரீகர்களுக்கும், வந்து செல்கின்ற மக்களுக்கும் குடிநீர் வழங்கும் பணியினையும் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்கள் எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

2.2.75. உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குக் கூடுதல் வருவாய் கிடைக்கின்ற வகையில், பின்வரும் வகையைச் சேர்ந்த இடங்களில் யாத்ரீகர் வரி அல்லது அத்தகைய வகையிலான வரியினை விதிக்க அனுமதிக்கலாம்:-

1. விடுமுறைக்கால மகிழ்விடங்கள், பருவகால சிறப்பு இடங்கள்
2. கோவில் நகரங்கள்
3. புவியியல் மற்றும் தொல்பொருள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்கள்.

2.2.76. இந்த வரி விதிப்பை, அதிகரிக்க ஒரு வழி, வரி விதிப்பு ஆதாரங்களை விரிவுபடுத்துவது ஆகும். தற்போதிருக்கும் யாத்ரீகர் வரி சுற்றுலா வரி என்ற பெயருக்குப் பதிலாக வேறொரு பெயர் அளிக்கப்படலாம். பேருந்துக் கட்டணத்துடன் சேர்த்து கூடுதலாக வரி விதித்து பேருந்து பயணிகளிடமிருந்து வசூலிக்கலாம். புனிதப் பயண இடத்தில் அல்லது அவர்கள் திரும்பி வரும் வழியிலுள்ள முக்கிய இடங்களில் பேருந்து பயணிகளிடமிருந்து இவ்வரியை வசூலிக்கலாம். யாத்ரீகர் வரி வசூலிக்கப்பட்டதற்கு அடையாளமாக பயணச் சீட்டின் பின்புறம் முத்திரையிடலாம் அல்லது பயணச் சீட்டுடன், அச்சிடப்பட்ட அடையாள வில்லையினை வழங்கலாம். இந்த குறிப்பிட்ட முத்திரை அல்லது அடையாள வில்லைகள், போக்குவரத்துக் கழகங்களிடம் அல்லது தனியார் பேருந்து உரிமையாளர்களிடம் ஒவ்வொரு மாதமும் அல்லது, குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு ஒரு முறை எப்போது தேவைப்படுகிறதோ அப்போது வழங்கப்படலாம். யாத்ரீகர் வரி / சுற்றுலா வரித் தொகையினை, போக்குவரத்துக் கழகங்களிடமிருந்து அல்லது பேருந்து உரிமையாளர்களிடமிருந்து மாதமொரு முறை பேருந்தின் இருக்கைகளின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டும், நாளொன்றுக்கான பேருந்து பயணத் தடவைகளின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் வசூலிக்கலாம். இந்த முறை, உள்ளாட்சி மன்றம், தனிப்பட்ட யாத்ரீகர் அல்லது சுற்றுலாப் பயணியை கண்டு பிடிக்க வேண்டிய பொறுப்பிலிருந்து தவிர்க்கப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வருகை தந்தவர்களின் சராசரி எண்ணிக்கையை கருத்திற்கொண்டும் இக்கட்டணத்தை நிர்ணயிக்கலாம்.

2.2.77. மாற்றாக, பேருந்தின் இருக்கை எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஓரிடத்திற்கு, பயணத் தடவை ஒன்றுக்கு பேருந்து ஒன்றுக்கு என ஒரே படித்தர கட்டணம் விதிக்கலாம். போக்குவரத்துக் கழகங்களிடமிருந்து அல்லது பேருந்து உரிமையாளர்களிடமிருந்து இத்தொகையை வசூலித்துக் கொண்டு, அவர்கள் பயணிகளிடமிருந்து யாத்ரீகர் வரி வசூலிப்பதற்கு அனுமதி அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம். இந்த போக்குவரத்துக் கழகப் பேருந்துகளையும் தனியார் பேருந்துகளையும் தவிர, மக்கள் புனிதப் பயண இடங்களுக்கும், ஏனைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களுக்கும், வேன்கள், லாரிகள், கார்கள், முதலான வாகனங்களிலும் வந்து குவிகின்றனர். சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அல்லது நகரம் அவற்றின் நுழைவாயிலில் அத்தகைய வண்டிகளில் வருவோரிடமிருந்து யாத்ரீகர் / சுற்றுலா வரியை வசூலிப்பதற்கு உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தாமே ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளலாம்.

அட்டவணை 2.15 - யாத்ரீகர் வரி - தனியார் வாகனங்களுக்கு விதிக்கலாம் என்று தெரிவிக்கப்பட்ட கட்டணங்கள்

வண்டியின் வகை	வரி
சைக்கிள் மற்றும் இரு சக்கர வண்டிகள் தனியார் கார்கள், வாடகை வண்டிகள்	விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளன. ரூ.10 - ரூ.25
வேன்கள், லாரிகள் முதலியவை (ஆட்களை ஏற்றிச் செல்பவை)	ரூ.25 - ரூ.50
தனியார் சுற்றுலாப் பேருந்துகள்	ரூ.100 - ரூ.200

2.2.78. பரிந்துரைகள்

மாநில நிதி ஆணையம் பின்வருமாறு பரிந்துரை செய்கிறது.

1. யாத்ரீகர் வரி அல்லது இது போன்ற வரி, (1) விடுமுறை ஓய்வுக்கால தலங்கள், குறிப்பிட்ட பருவத்தில் மக்கள் அதிகமாகக் கூடும் இடங்கள் (2) கோயில் நகரங்கள் (3) புவியியல் அல்லது தொல்பொருள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்கள் ஆகியவற்றுக்கு விதிக்கப்படலாம்.
2. வேறுபெயரில் அழைப்பதன் மூலம் வரிவிதிப்பு வாய்ப்பை மாற்றியமைக்கலாம்.
3. மேற்சொன்ன மூன்றுவகைகளின் கீழ் அடங்கும் பகுதிகளை அரசு தெரிந்தெடுத்து அறிவிக்கையிடலாம். அத்துடன் எப்பருவக் காலங்களில் இம்மையங்களுக்கு அதிக அளவில் யாத்ரீகர்களும், சுற்றுலாப்பயணிகளும் வருகின்றனர் என்பதனையும் குறிப்பிடலாம்.
4. குறிப்பிட்ட பருவக்காலங்களுக்கு உயர்வீதத்திலோ அல்லது ஆண்டு முழுவதும் ஒரே சீராகக் குறைந்த வீதத்திலோ வரி விதிக்கலாம். ரயில் பயணிகளிடத்திலும், பேருந்து பயணிகளிடத்திலும் யாத்ரீகர் வரி வசூலிப்பதற்குள்ள வாய்ப்பு பற்றி அறிவிக்கையிடப்படலாம். பேருந்து, ரயில்வே ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் வரிவீதங்கள் குறித்து அறிவிக்கையும் வெளியிடப்படலாம்.
5. பேருந்துப் பயணிகளுக்கு பேருந்துக் கட்டணங்களுடன் கூடுதலாக அத்தகைய வரி, விதிக்கப்படலாம். பயணிகள் திரும்பி வரும்போது பயண இடங்களில்/ சுற்றுலா மையங்களில் இவ்வரி வசூலிக்கப்படலாம். பயணச் சீட்டின் பின்புறம் முத்திரைகுத்துவது அல்லது தனிஅடையாளச் சீட்டுகள் வழங்குவது வரி வசூலிக்கப்பட்டதை உறுதிப்படுத்தும். இந்த முத்திரையை அல்லது தனி அடையாளச் சீட்டுக்களை போக்கு வரத்துக் கழகங்களுக்கு அல்லது தனியார் பேருந்து உரிமையாளர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கொரு முறை அல்லது தேவைப்படும் போது வழங்கலாம்.
6. பேருந்துகளில் பயணிகளை ஏற்றிச் செல்லும் திறனளவு, ஒரு நாளைக்குச் சென்றுவரும் தடவைகளின் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பயணத் தடவை ஒன்றுக்கு ரூ100-150 என்ற வீதத்தில் (அதாவது, சராசரியாக பயணி ஒருவருக்கு ரூ2-3) மாதத்திற்கொருமுறை போக்குவரத்துக் கழகங்களிடமிருந்து அல்லது பேருந்து உரிமையாளர்களிடமிருந்து, யாத்ரீகர் / சுற்றுலாப்பயணி வரித்தொகை மொத்தமாக வசூலிக்கப்படலாம். இதனால், தனிப்பட்ட யாத்ரீகர்கள், மற்றும் சுற்றுலாப்பயணிகளை அவ்வப்போது கண்டறியும் பொறுப்பிலிருந்து உள்ளாட்சி மன்றங்கள் விடுபடலாம். அவ்விடத்திற்கு வரும் சுற்றுலாப் பயணிகளின் சராசரி எண்ணிக்கையைக் கருத்தில் கொண்டு வரிவீதத்தை நிர்ணயிக்கலாம்.

அல்லது மாற்றாக

7. பேருந்தின் இருக்கை அளவின் அடிப்படையில், பேருந்து ஒன்றுக்கு பயணத்தடவை ஒன்றுக்கு என்ற அடிப்படையில் படித்தர வீதத்தில், (Flat rate) வரி விதிக்கலாம். போக்குவரத்துக் கழகங்கள் அல்லது தனியார் பேருந்து உரிமையாளர்கள் பயணிகளிடமிருந்து யாத்ரீகர் வரியை வசூலிக்க அனுமதித்து அவர்களிடமிருந்து இத்தொகையை வசூலிக்கலாம்.
8. வேன்கள், லாரிகள், தனியார் வாகனங்கள், கார்கள் முதலியவற்றில் சுற்றுலா மையங்களுக்கு அல்லது புனிதத்தலங்களுக்கு வரும் மக்களிடமிருந்து வரி விதிப்பதற்கு உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தங்கள் சொந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளலாம்.
9. பயணத் தடவை ஒன்றுக்கு தனியார் வாகனங்களுக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்ட வரி வீதங்கள் வருமாறு:-

மிதி வண்டிகள், இருசக்கர வாகனங்கள் - வரி ஏதுமில்லை-

தனியார் கார்கள், வாடகைக் கார்கள்	-	ரூ. 10 - ரூ .25
வேன்கள், லாரிகள் முதலியவை	-	ரூ. 25 - ரூ.50
தனியார் சுற்றுலாப் பேருந்துகள்	-	ரூ.100 - ரூ.200

ஒப்படை செய்யப்பட்ட வரிகளும், வருவாயும்

2.2.79. ஒப்படை வருமானங்கள் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. ஒன்றுஉள்ளாட்சிமன்றங்களால் வரி விதிக்கப்பட்டு அரசால் வசூலிக்கப்பட்டு வசூல் செலவைக் கழித்தது போக, உள்ளாட்சிமன்றங்களிடம் ஒப்படை செய்யப்பட்ட வரிகளிலிருந்து அல்லது தீர்வைகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய்; மற்றொன்று, அரசால் விதிக்கப்பட்டு, வசூலிக்கப்படும்வரிகளிலிருந்து அல்லது தீர்வைகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய்த்தொகை உள்ளாட்சி மன்றங்கள், மற்றும் அரசுக்கிடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படுபவை. மாநகராட்சிகளுக்கு கிடைக்கப் பெறும் ஒப்படை வருவாய் பற்றிய விவரங்கள் வருமாறு:-

1. சொத்துக்களின் உரிமை மாற்றத்தின்பேரில் விதிக்கப்படும் தீர்வை மீதான மேல் வரி;
2. கேளிக்கை வரி;
3. விற்பனை வரி மீதான மேல் வரி;
4. சிறு கனிமங்களின் குத்தகை;
5. சாலைச் சுங்க வரி

2.2.80. 1993-94 ஆம் ஆண்டில் மேற்சொன்ன ஒப்படை வரிகள் மூலம் கிடைத்த வருவாய் பற்றிய விவரங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:-

அட்டவணை 2.16 - மாநகராட்சிகள் - நிதி ஆதாரங்கள் மூலம் கிடைத்த ஒப்படை வருவாய் பற்றிய விவரங்கள்

	கோயம்புத்தூர்		சென்னை		மதுரை		சேலம்		திருச்சி		திருநெல்வேலி		அனைத்து மாநகராட்சிகள்	
	தொகை	தனி நபர்	தொகை	தனி நபர்	தொகை	தனி நபர்	தொகை	தனி நபர்	தொகை	தனி நபர்	தொகை	தனி நபர்	தொகை	தனி நபர்
மேல் வரி முத்திரைத் தாள் தீர்வை	3.71	45.39	25.34	65.96	1.63	17.34	1.27	21.35	1.88	28.15	0.55	14.57	34.37	47.51
%	46.87		42.27		25.51		33.36		40.26		31.87		40.71	
விற்பனை வரி மீதான மேல்வரி	0	0.00	22.80	59.35	1.83	19.45	0	0.00	0	0.00	0	0.00	24.63	34.04
%	0.00		38.03		28.61		0.00		0.00		0.00		29.17	
கேளிக்கை வரி	4.20	51.44	11.77	30.64	2.94	31.19	2.52	42.48	2.78	41.64	1.16	31.00	25.37	35.07
%	53.13		19.63		45.88		66.37		59.55		67.80		30.05	
கங்க வரி இழப்பீடு	0	0.00	0.04	0.10	0	0.00	0.01	0.18	0.08	0.13	0.05	0.15	0.06	0.09
%	0.00		0.06		0.00		0.27		0.19		0.33		0.07	
மொத்தம்	7.91	96.83	59.95	156.05	6.40	67.99	3.80	64.01	4.67	69.92	1.72	45.72	84.43	116.70
%	100.00		00.00		100.00		100.00		100.00		100.00		100.00	

(தொகைகள் கோடி ரூபாயில் தனி நபர் வாரி புள்ளி விவரங்கள் ரூபாயில்)

சொத்துக்களின் உரிமை மாற்றத்தின்பேரில் விதிக்கப்படும் கட்டணம் மீதான மேல் வரி:-

2.2.81. சென்னை மாநகராட்சி சட்டம், ஏனைய மாநகராட்சிகள் சட்டம் மற்றும் 1920 ஆம் ஆண்டு மாவட்ட நகராட்சிகள் சட்டம், தமிழ்நாடு 1994 ஆம் ஆண்டு ஊராட்சிசட்டம் ஆகிய சட்டங்களின் கீழ் அசையாச் சொத்துக்களின் உரிமை மாற்றத்தின்பேரில் விதிக்கப்படும் கட்டணம் மீது மேல் வரி விதிக்கப்படுகிறது. 1.7.1976 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர், சம்பந்தப்பட்ட சொத்தின் பெருமானத் தொகையின் அடிப்படையில், முத்திரைத் தாள் கட்டணம், மேல் வரி ஆகியவை விதிக்கப்பட்டன; ஆனால், இது பின்னர், மாற்றப்பட்டு அங்காடி மதிப்பின் அடிப்படையில் கட்டணம், மேல்வரி விதிக்கப்பட்டது. மாற்றப்படும் சொத்துக்களின் அங்காடி மதிப்பின் அடிப்படையில், விதிக்கப்படும் கட்டணம் மீதான மேல் வரி மூலம் பெறப்பட்ட தொகையில், வசூலிப்புக் கட்டணமாக குறிப்பிட்ட சதவீதத் தொகையைப் பிடித்தம் செய்து கொண்டு எஞ்சிய தொகை, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு மாற்றப்படுகின்றது. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஐந்து வகையான பத்திரங்களுக்கு மட்டுமே இந்த வரி விதிப்பு விதிக்கப்படுகிறது. பத்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மதிப்பில் 5 சதவீதத் தொகைக்கு மிகாத வகையில், இந்த மேல் வரி வீதம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. பத்திரங்களின் வகை, இப்பத்திரங்கள் மீது விதிக்கப்படவுள்ள வரித் தொகை பற்றிய சுருக்கம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:-

1. அசையாச் சொத்தின் விற்பனை

பத்திரங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள வாரான, சொத்தின் மதிப்பு, அல்லது 1899 ஆம் ஆண்டு இந்திய முத்திரைத் தாள் சட்டத்தின் (மத்தியச்சட்டம் II/1899) 47-A ஆம் பிரிவின் கீழ் ஏதேனுமொரு அலுவலரால் முடிவாக தீர்மானிக்கப்படும் இனத்தில், அத்தகைய அலுவலர் தீர்மானிக்கும் அங்காடி மதிப்பு

2. அசையாச் சொத்தின் பரிமாற்றம். பத்திரங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள வாறான அதிக மதிப்புடைய சொத்தின் அங்காடி மதிப்பு, 1899 ஆம் ஆண்டு இந்திய முத்திரைத்தாள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் II/1899) 47-A பிரிவின் 117 அங்காடி மதிப்பு கீழ், ஏதேனுமொரு அலுவலரால் முடிவாகத் தீர்மானிக்கப்படுகின்ற நேர்வில் அத்தகைய அலுவலரால் அவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படும் அங்காடி மதிப்பு.
3. அசையாச்சொத்துக்களை நன் கொடையாக வழங்குதல் பத்திரங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள மதிப்பு அல்லது 1899 ஆம் ஆண்டு இந்திய முத்திரைத் தாள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் II/1899) 47-A ஆம் பிரிவின் ஏதேனுமொரு அலுவலரால் முடிவாகத் தீர்மானிக்கப்படும் நேர்வில் அவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படும் சொத்தின் அங்காடி மதிப்பு.
4. அசையாச்சொத்தின் உடை உரிமையுடன் அடமானம் வைத்தல். சொத்துப்பத்திரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளவாறு அடமானமாகப் பெறப்பட்ட தொகை.
5. அசையாச் சொத்தின் நிலையான குத்தகை பத்திரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளவாறு, முதல் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு குத்தகை செலுத்தப்பட வேண்டிய அல்லது கொடுக்கப்பட்ட வாடகையின் மொத்த மதிப்பில் ஆறின் ஒரு பங்குக்குச் சமமான தொகை.

2.2.82. இத்தீர்வை, பத்திரப் பதிவுத் துறையால் முத்திரைத் தாள் தீர்வையுடன் சேர்த்து விதிக்கப்பட்டு, அரசு நிதிகளில் வரவு வைக்கப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில், மேற்சொன்ன பத்திர வகைகளைப் பொறுத்தமட்டில், சென்னை மாநகராட்சிப் பகுதிகளில், 8 சதவீத முத்திரைத் தாள் தீர்வையும் 5 சதவீத மேல் வரியும் விதிக்கப்பட்டு, வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றன. முத்திரைத் தாள் தீர்வையாக விதித்துள்ள 8 சதவீதத் தொகையை அரசு வைத்துக் கொண்டு, மேல் வரித் தொகையில் அதாவது 5 சதவீதத் தொகையில் வசூல் செலவைக் கழித்தது போக, எஞ்சிய தொகையைப் பகிர்ந்தளிக்கிறது. சென்னை மாநகராட்சிக்கு செலுத்த வேண்டிய தொகை, பத்திரப் பதிவுத் துறை தலைவரால், மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை மாநகராட்சிக்கு நேரடியாக அனுப்பி வைக்கப்படுகிறது. ஏனைய மாநகராட்சிகள், ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்கள் ஆகியவற்றின் நேர்வில், 7 சதவீத முத்திரைத் தாள் தீர்வையும், 5 சதவீத மேல் வரியும் விதிக்கப்படுகின்றன. இங்கும், அரசு, முத்திரைத் தாள் தீர்வை வகையில் கிடைக்கும் 7 சதவீதத் தொகையை தான் வைத்துக்கொண்டு, 5 சதவீத மேல்வரித் தொகையில் வசூலிப்புச் செலவைக் கழித்தது போக எஞ்சிய தொகையை மாவட்டாட்சியர் மூலம், சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கிறது. சேர வேண்டிய தொகை பற்றிய விவரங்களை மாவட்டப் பதிவாளர் மாவட்டாட்சியருக்கு தெரிவிக்கிறார். மாவட்ட ஆட்சியர், அத்தொகைக்கு அனுமதி வழங்கி, பணம் பெற்று சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றக் கணக்குகளில் சரிக்கட்டுகிறார்.

2.2.83. அனைத்து மாநகராட்சிகளின் மொத்த வருமானத்தில், சுமார் 12 சதவீதத் தொகை, இந்த ஆதாரத்திலிருந்து கிடைக்கிறது என்றும்; 1993-94 ஆம் ஆண்டில் தனி நபர் வருமானத் தொகை ரூ.47.5 என்றும் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. மாநகராட்சிகளிடையே, இந்த ஆதாரத்திலிருந்து

கிடைத்துள்ள தனிநபர் வருமானம், திருநெல்வேலி மாநகராட்சியில் ரூ.13 ஆகவும், சென்னை மாநகராட்சியில் ரூ.51 ஆகவும் உள்ளது.

2.2.84. உள்ளூர் பத்திரப் பதிவு அலுவலகங்கள், அவ்வப்போது பின்பற்றிவரும் சொத்தின் மதிப்பு குறித்த வழிகாட்டிக் குறிப்புகளின் அடிப்படையில், அங்காடி மதிப்பு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று அந்தத் துறையுடன் நடந்த பேச்சுவார்த்தையின்போது, தெரிவிக்கப்பட்டது. வழிகாட்டிக் குறிப்புகளின் அடிப்படையிலான இந்த மதிப்பு, ஒவ்வொன்றும் திருத்தியமைக்கப்படுகிறது என்றும் அறியப்படுகிறது. வழிகாட்டிக் குறிப்புகளுக்கிணங்க, நிர்ணயிக்கப்பட்ட மதிப்பு சரிபார்க்கப்பட வேண்டிய அவசியமேற்பட்டால், துறையின் உயர் நிலை அலுவலர்கள் அதைச் சரி பார்க்கின்றனர், சம்பந்தப்பட்ட பதிவாளருக்கு இதுபற்றி உரிய முறையில் தெரிவிக்கப்படுகிறது ஆனால், பத்திரங்களில் சொத்துக்களின் மதிப்பைக் குறைத்துக் காட்டி வரி ஏய்ப்பு செய்வதைத் தவிர்க்கும் வகையில், சொத்தினுடைய அங்காடி மதிப்பின் சரியான குறியீட்டாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ள இத்தகைய வழிகாட்டிக் குறிப்பு அடிப்படையிலான மதிப்பை பின்பற்றுவதற்குரிய சட்டப்படிக்கான ஆதாரம் ஏதும் இதுவரையில் வகுக்கப்படவில்லை என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இந்த முறை சட்ட ரீதியாக்கப்படுமாயின், இவ்வழிகாட்டிக் குறிப்பு மதிப்புகளை பின்பற்றுவதற்கு சட்டப்படிக்கான ஆதரவு கிடைக்கும் என்றும், இது தொடர்பாகச் கட்டிக் காட்டப்பட்டது. இவ்வாறு செய்யப்பட்டால், சொத்துக்களின் ஆண்டு வாடகை மதிப்பை நிர்ணயிப்பதற்கு அல்லது வாடகை மதிப்பைக் கணக்கிடுவதற்கு அல்லது மூலதன மதிப்பின் அடிப்படையில் சொத்துக்களை மதிப்பிடும் முறையை பின்பற்ற வேண்டியிருந்தால், உள்ளாட்சி மன்றங்களும் இந்த வழிகாட்டிக் குறிப்புகளின் அடிப்படையிலான மதிப்பை பின்பற்றலாம். உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கும், பத்திரப்பதிவுத் துறைக்கும் இடையே நெருங்கிய ஒருங்கிணைப்பு இருக்குமானால், உள்ளாட்சிப் பகுதிகளுக்குள், வழிகாட்டிக் குறிப்பிற்கான அடிப்படை மதிப்பை நிர்ணயிக்கும்போதுகூட, எழக்கூடிய வேறுபாடுகளைப் போக்க உள்ளாட்சிகள் உதவலாம். மேல்வரி மூலம், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் நேரடியாகப் பயனடைவதால், இந்த விஷயத்தில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு மிகுந்த அக்கறை உண்டு.

2.2.85. முத்திரைத்தாள் தீர்வை, மேல்வரி ஆகியவற்றின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் 1995-96ஆம் ஆண்டில் ரூ.700 கோடியை எட்டியுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் அதிக அளவில் தீர்வை செலுத்துவதைத் தவிர்க்கும் வகையில், அண்டை மாநிலங்களில் பத்திரங்கள் பதிவு செய்யப்படுவதைத் தடுப்பது, மதிப்பு நிர்ணயிக்கும்போது முறையான பாதுகாப்பு முறைகளை மேற்கொள்வது போன்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுமாயின், இந்தத் தீர்வை வகையிலான வருமானம் மேற்கொண்டும் கணிசமான அளவிற்கு அதிகரிக்க இன்னும் வாய்ப்பிருக்கிறது என தெரிவிக்கப்படுகிறது. அண்டை மாநிலங்களில் பத்திரங்கள் பதிவு செய்யப்படுவதை தடை செய்வதற்காக, வரி ஆதாரத்தின் மதிப்பை விரிவுபடுத்தி வரி வீதத்தை சீரமைப்பது குறித்து அரசு பரிசீலிக்கலாம்.

2.2.86. விவாதத்தின்போது எழுப்பப்பட்ட மற்றொரு முக்கிய பிரச்சினை, பல மாடிக் கட்டிடங்கள் மற்றும் அடுக்குகளின் மதிப்பைச் சரிவர மதிப்பீடு செய்ய இயலாதது பற்றியதாகும். நிலம் வாங்கி விற்பவர்களில் பெரும்பாலானோர், பிரிக்கப்படாத நிலத்தின் பங்கு மதிப்பைப் பின்பற்றி, நிலங்கள் தொடர்பாக விற்பனைப் பத்திரங்களைப் பதிவு செய்கின்றனர்; கட்டிடங்களின் மதிப்பு, தீர்வையின் வரம்பிற்குள் கொண்டுவரப்படுவதே இல்லை.கட்டிடங்களைக் கட்டுபவர் (Promoter) கட்டிடங்கள் முழுவதுமாக கட்டி முடிக்கப்பட்டு, அனைத்து அடிப்படை வசதிகளையும் செய்து கொடுத்த பின்னர்தான், இந்த அடுக்ககங்களை மாற்றம் செய்கிறார். சட்டத்தின் விதித்துறைகளிலுள்ள குறைபாடுகளைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, இவர்கள் கட்டுமானப் பணியைத் தனிக்கூறாகப்பாவித்து, அடுக்ககங்களை வாங்குபவரின் பெயரில் பிரிக்கப்படாத பங்கு நிலத்தை மட்டும் பதிவு செய்கிறார். கருநாடக மாநிலத்தில் எழுந்த இதுபோன்ற தொரு பிரச்சினைக்கு சுமுகமான முறையில் தீர்வு காணப்பட்டு, அந்த மாநிலத்தில் கட்டிடத்தின் மதிப்புக்கும் நிலத்தின் மதிப்புக்கும் வரி

விரிக்கப்படுகிறது. இதனால் அரசுக்குச் செலுத்தத்தக்க தீர்வை வகையிலான வருமானம் கணிசமான அளவுக்கு உயர்ந்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. மகாராட்டிர மாநிலத்திலும், இதே போன்றதொரு பிரச்சினை எழுந்தது; ஆனால், மகாராட்டிர மாநிலத்தில் பின்பற்றப்படும் முறை, தமிழ்நாட்டில் நிலவிவரும் நிலைகளுக்குப் பொருந்தாது என பத்திரப் பதிவுத் துறை கட்டிக் காட்டியுள்ளது. எனவே, இது போன்ற பல மாடிக் கட்டிடங்கள் மாற்றப்பட விதிக்கப்படும் முத்திரைத்தாள் தீர்வை, கருநாடக மாநிலத்தில் பின்பற்றிவரும் முறையின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்படலாம். இதனால், வசூலிக்கப்படும் தீர்வை மற்றும் மேல்வரி வகையில், வருமானம் கணிசமான அளவு அதிகரிக்கும்.

2.2.87. நிலப் பத்திரங்களின் அடிப்படையில் இல்லாமல், கட்டிடப்பத்திரங்களின் அடிப்படையில் மட்டும், குடிநீர் வழங்கல், மின்சாரம், வடிகால் இணைப்புகள் போன்ற வசதிகளைச் செய்து தருவதில் சில கட்டுப்பாடுகள் இருக்க வேண்டுமென்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனால், இக்கருத்துக்களை செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான சட்ட விதித்துறைகள் பற்றி முடிவு செய்வதற்கு முன்னர், இக்கருத்துக்கள் பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். இருப்பினும், வரி ஏய்ப்பைத் தவிர்க்கும் வகையில், உரிய சட்டங்களையும், அதன் கீழ் விதிகளையும் இயற்றுவது பற்றி அரசு ஆலோசிப்பதற்கு ஏதுவாக மேற்சொன்ன பல மாடிக் கட்டிடங்கள் உரிமை மாற்றம் செய்யப்படும் இனங்களில், முத்திரைத்தாள் தீர்வை, மேல் வரி ஆகியவை அதிக அளவில் ஏய்க்கப்படுவதை மாநில நிதி ஆணையம் அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விழைகிறது.

2.2.88. நிலங்களை வாங்கி விற்பவர்தான் இந்த அதிக விலையால் பயடைகிறார்கள் என்றும்; இவர்தான், நிலத்தை வாங்குபவர்கள், பத்திரங்கள் குறித்த முத்திரைத்தாள் தீர்வை செலுத்தாமல் வரி ஏய்ப்பு செய்வதற்கு வழி வகுக்கிறார் என்றும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். சொத்துக்கள் வாங்குபவர் அதிக அளவில் தொகையை முதலீடு செய்ய வேண்டியிருப்பதாலும், அதே சமயத்தில் அதிக அளவில் முத்திரைத்தாள் தீர்வை, மேல் வரி முதலியவற்றைச் செலுத்த வேண்டியிருப்பதாலும், இவர்கள் பாதிப்பு அடையாத வகையில், நிலம் வாங்கி விற்பவருக்கு வரி விதிப்பதை உறுதி செய்வதற்கு ஏதாவது ஒரு நடைமுறை கண்டறியப்பட வேண்டும். ஒரு நிலத்தின் பிரிக்கப்படாத பங்கு உரிமை மாற்றம் செய்யப்படும் போது அவ்வாறு மாற்றப்பட்டு பதிவு செய்யப்படும் நாளன்று, இந்நிலத்தில் கட்டிடம் ஏதும் கட்டப்பட்டுள்ளதா என்பதைக் கண்டறிய, சம்பந்தப்பட்ட நிலத்தை பத்திரப்பதிவுத்துறையின் பிரதிநிதி ஒருவரும், உள்ளாட்சி மன்றப் பிரதிநிதி ஒருவரும் ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்றும் கருத்து தெரிவிக்கப்படலாம். மேற்சொன்னவாறு கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்குமாயின், முத்திரைத்தாள் தீர்வை, மேல்வரி வசூலிப்பதற்காக உரிமை மாற்றப் பத்திரத்தில் கட்டிடங்களின் மதிப்பு அல்லது அங்காடி மதிப்பைச் சேர்ப்பதற்கு, பத்திரப்பதிவுத் துறைக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டும். வீட்டு மனையை மட்டும் வாங்குபவருக்கு, அவர் கட்டப்போகும் வீட்டிற்கு அல்லது வீட்டு மனை வாங்கிய பிறகு அவர் கட்டிய வீட்டிற்கு முத்திரைத்தாள் தீர்வை விதிக்கக்கூடாது என்ற நியாயமான மறுப்பு எழக்கூடும். தனி நபர் ஒருவர் வீட்டு மனை வாங்கி, அந்த வீட்டு மனை வாங்கிய பின்னர் வீட்டு கட்டிடம் தொடங்கும் போது, இக்கருத்து ஏற்கத்தக்கதாகும். உண்மையில், நிலம் வாங்கி விற்பவர், அது முழு நிலமாகயிருப்பினும், பிரிக்கப்படாத பங்கு நிலமாக இருப்பினும் உடைமை உரிமை மாற்றம் செய்வதில்லை; ஆனால், இவர் அந்நிலங்களில் அடுக்ககங்கள் கட்டிய பின்னர், அந்த வீடுகளை மட்டுமே உடைமை உரிமை மாற்றம் செய்கிறார்; எனவே தனி நபர் ஒருவர் வீட்டு கட்டுவதற்கும், அடுக்கக வீடுகள் கட்டப்படுவதற்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உள்ளன. இத்தகைய சூழ்நிலையில், கர்நாடக மாநிலத்தில் அமுலில் இருக்கும் முறை குறித்து ஆய்வு செய்து சட்டங்களின் விதித்துறைகளில் பொருத்தமான மாற்றங்கள் அல்லது திருத்தங்களைச் செய்வதன் மூலம், அதனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

அண்டை மாநிலங்களில் பத்திரங்களைப் பதிவு செய்தல்

2.2.89. முத்திரைத்தாள் தீர்வை செலுத்தாமல் ஏய்க்கும் முறைகளில் ஒன்று, தீர்வை வீதம் குறைவாக உள்ள அல்லது முத்திரைத்தாள் தீர்வை விதிப்பதற்காக, ஆவணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மதிப்பை மட்டுமே பத்திரப்பதிவு அதிகாரி கருத்தில் கொள்ளும் அண்டை மாநிலங்களில் பத்திரங்களைப் பதிவு செய்வதாகும். மாநிலத்திற்கு வெளியே பத்திரங்கள் பதிவு செய்யப்படும் இத்தகைய அனைத்து இனங்களிலும், சாதாரணமாக, பத்திரத்தின் ஒரு நகல் அட்டவணையிடப்படுவதற்காக (Indexing) தமிழ்நாட்டிலுள்ள சம்பந்தப்பட்ட பத்திரப் பதிவு அதிகாரிக்கு அனுப்பிவைக்கப்படவேண்டும். ஆனால், இந்நடைமுறை பின்பற்றப்படுவதில்லை. வெகு அரிதாகத்தான் அட்டவணையிடப்படுகிறது. இதற்கு மாறாக, அச்சொத்தை, அடமானம் வைத்தல், பின்னர் அடமானத்திலிருந்து மீட்டல் ஆகியவை தொடர்பான வேறு சில பற்று வரவுடன் சேர்த்து அட்டவணை இடப்படுகிறது. இம்முறையினால், அதே சொத்து தொடர்பாக பின் ஏற்படும் பற்று வரவுடன் அட்டவணையிடும் கட்டாய நிலைக்குப் பத்திரப்பதிவு அதிகாரி உள்ளாக்கப்படுகிறார். இவ்வாறு வெளி மாநிலத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டு, அட்டவணையிடுவதற்காக வரையறுக்கப்பட்ட நாளுக்குள் வரப்பெறாத எந்தவொரு பத்திரமும் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், இதனால் பட்டியலிடுவதற்காக வரையறுக்கப்பட்ட கால அளவுக்குள் பத்திரத்தை அளிக்க வேண்டிய அல்லது தகவலை அளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படும் என்றும் பத்திரப்பதிவுத் துறை கருத்துக் தெரிவித்தது. இத்தகைய இனங்களிலெல்லாம், முத்திரைத்தாள் தீர்வையில் காணப்படும் வேறு பாட்டையும், தமிழ் நாட்டில் பின்பற்றப்படுகின்ற தீர்வை மற்றும் மேல்வரியையும் வசூலித்தபின்னர் பத்திரத்தைப் மறு பதிவு செய்யலாம் எனத் தெரிவிக்கப்படலாம். அட்டவணை இடுவதற்காக அல்லது மறு பதிவு செய்வதற்காக உரிய காலத்திற்குள் பத்திரம் அளிக்கப்படாவிட்டாலும் கூட, பத்திரப் பதிவு அதிகாரியிடம் பத்திரம்வரும்போது, போதுமான அளவில் முத்திரைத்தாள் தீர்வை செலுத்தப்படாத பத்திரமாக அதனைக் கருதி, முத்திரைத்தாள் தீர்வையிலுள்ள வேறுபாட்டையும், மேல் வரியையும் வசூலிக்க அவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டும். முத்திரைத்தாள் தீர்வை செலுத்தப்படாத அல்லது போதுமான அளவில் முத்திரைத் தாள் தீர்வை செலுத்தப்படாத பத்திரம் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படும்போது இத்தகைய நடைமுறைதான் பின்பற்றப்படுகிறது. அத்தகைய ஆவணத்தை சான்றாவணமாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னர், முத்திரைத்தாள் தீர்வையும், அபராதமும் வசூலிக்கப்படுகிறது. அண்டை மாநிலங்களில் பத்திரங்கள் பதிவு செய்யப்படுவதால், மாநில அரசுக்கும், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும் கணிசமான அளவு வருவாய் இழப்பு ஏற்படுவதாகச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. இப்பிரச்சினை பல ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறது. பல மன்றங்களிலும் இப்பிரச்சினை குறித்து விவாதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு காணப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். வழிகாட்டிக் குறிப்புகளின்படியான மதிப்புக்கு மீண்டும் பதிவு செய்ய வேண்டியது கட்டாயமாக்கப்படலாம். தமிழ்நாடு அரசு அண்மையில் இதற்காகச் சட்டமியற்றியுள்ளது.

2.2.90. சில மாநிலங்களில் வசூலிக்கப்பட்ட முத்திரைத்தாள் தீர்வை முழுவதும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்படுகிறது. ஆனால், சில மாநிலங்களில் அமுலில் உள்ள வீதங்களை பரிசீலனை செய்ததில், அவ்வீதங்கள் தமிழ் நாட்டில் பின்பற்றப்படும் வீதங்களை விட மிகக் குறைவாக இருப்பது தெரிய வந்தது. மேலும், தமிழ்நாட்டில் முத்திரைத் தாள் தீர்வையுடன், மேல் வரியும் விதிக்கப்படுகிறது. முத்திரைத்தாள் தீர்வையிலிருந்தும் மேல் வரியிலிருந்தும் கிடைக்கும் வருமானம் முறையே, மாநில அரசுக்கும், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும் தனித்தனியே ஒதுக்கப்படுகிறது. இச்சூழ்நிலையில், முத்திரைத்தாள் தீர்வையிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தையும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது. இவ்வருமானம் உள்ளாட்சி மன்ற நிதிக்கு முக்கியமான ஆதாரமாகத் திகழ்கிறது. குறைபாடுகளைக் களைவதன் மூலமும், வரி ஏய்ப்பைத் தடுப்பதன் வாயிலாகவும், இத்தலைப்பின் கீழ் வருவாயை அதிகரிக்க வாய்ப்புள்ளது. முந்தைய பத்திகளில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களை உடனடியாகப் பரிசீலிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

சரிக்கட்டலுக்கான நடைமுறை

2.2.91. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டவாறு, சென்னை மாநகராட்சி நீங்கலாக, ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சேர வேண்டிய தொகையை, உள்ளாட்சி மன்ற வாரியாக, சம்பந்தப்பட்ட மாவட்டப் பதிவாளர் கணக்கிட்டு, அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றக் கணக்குகளில் சரிக்கட்டுவதற்காக மாவட்ட ஆட்சியருக்கு அனுப்பி வைப்பார். தொகையைப் பெற்று அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பதைத் தவிர மாவட்ட ஆட்சியருக்கு இதில் பங்கு ஏதுமில்லை. இதற்குக் குறைந்தது ஒன்றிரண்டு மாதங்களாகின்றன. உள்ளாட்சி மன்றங்களின் பிரதி நிதிகளுடன் விவாதித்தபோதும் துறையுடன் கலந்தாலோசித்தபோதும், இத்தொகையை, மாவட்ட ஆட்சியர் மூலமாக அனுப்ப வேண்டிய தேவையில்லை என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. கேளிக்கை வரியைப் பொறுத்தமட்டில், சம்பந்தப்பட்ட வணிக வரி அலுவலர், நேரடியாக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குத் தொகையை வழங்குகிறார். சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்கள், தேவையான பட்டியல்களை அளிப்பதன் மூலம், வணிகவரி அலுவலரின் வழங்கல் ஆணையின் அடிப்படையில் கருவூலத்தில் இத்தொகையைப் பெற்றுக் கொள்கின்றன. முத்திரைத் தாள் தீர்வை மீதான மேல் வரியைச் சரிக்கட்டுவதற்கும் இதே போன்ற நடைமுறை பின்பற்றப்படலாம். பல்வேறு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டிய தொகையை மாவட்டப் பதிவாளர் உத்தரவில் குறிப்பிட வேண்டும். இதனால், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தேவையான பட்டியல்களை அளித்து கருவூலங்களில் தங்கள் கணக்குகளில்வரவு பெற்றுக் கொள்ள அனுமதியளிக்கப்படலாம். இது சரிக்கட்டும் பணியைத் துரிதப்படுத்துவதோடு, தேவையற்ற கால தாமதத்தையும் தவிர்க்கும்.

2.2.92. பரிந்துரைகள்:

மாநில நிதி ஆணையம் பின்வருமாறு பரிந்துரை செய்கிறது.

1. பத்திரப் பதிவுக்காகப் பின்பற்றப்படும் சொத்துக்களின் மதிப்பு குறித்து குறிப்பிட்ட காலத்திற்கொருமுறை தற்போது நடைமுறையில் உள்ள வழிகாட்டிக் குறிப்புகளை வெளியிடுவதற்கு, சட்டப்படிக்கான ஆதாரம் அளிப்பது பற்றி அரசு பரிசீலிக்கலாம்.
2. பலமாடிக் கட்டிடங்களின் உடமை உரிமை மாற்றங்களில் முத்திரைத்தாள் தீர்வையும், மேல் வரியும் பெருமளவில் ஏய்க்கப்படுவதாக அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்படுகிறது. இவ்வரி ஏய்ப்பைத் தடுப்பதற்கு தகுந்த சட்டமியற்றுவது பற்றி அரசு பரிசீலிக்கலாம்.
3. பலமாடிக் கட்டிடங்களின் நேர்வில், கர்நாடக மாநிலத்தில் கட்டிடப் பரப்பின் அடிப்படையில் முத்திரைத்தாள் தீர்வை விதிக்கப்படுகிறது. அந்த நடைமுறை குறித்து ஆய்வு செய்து தக்க மாற்றங்களுடன் இங்கும் பின்பற்றலாம் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இது தொடர்பாக, சட்டத்தின் விதித்துறைகளில் திருத்தம் செய்ய வேண்டியது அவசியம்.
4. அண்டை மாநிலங்களில் பத்திரங்கள் பதிவு செய்வதைப் பொறுத்தமட்டில், வழிகாட்டிக் குறிப்புகளையொட்டி, தமிழ் நாட்டில் நிலவும் நில மதிப்பின்படி அப்பத்திரங்களை மீண்டும் பதிவு செய்வது கட்டாயமாக்கப்படலாம். (தமிழ்நாடு அரசு ஏற்கெனவே இது தொடர்பாக நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது) அண்டை மாநிலங்களில் பத்திரப்பதிவு செய்வதை தடுப்பதற்கு

மதிப்பீட்டை அதிகப்படுத்தி வரி விகிதத்தை சீரமைப்பது பற்றி அரசு பரிசீலிக்கலாம்.

5. குறைகளைக் களைவதன் மூலமும் வரி ஏய்ப்பைத் தடுப்பதன் மூலமும் வருவாயை அதிகரிப்பதற்கு நல்ல வாய்ப்புள்ளது.
6. கேளிக்கை வரியில் பின்பற்றப்படுவதைப் போன்றதொரு நடைமுறை, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு இந்த வருவாயை சரிக்கட்டுவதற்கும் பின்பற்றப்படலாம்.
7. தற்போது செய்யப்படுவதைப்போன்று, பல்வேறு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டிய தொகையை மாவட்டப் பதிவாளர் குறிப்பிட்டு அந்த உத்தரவின் மூலம் தேவையான பட்டியல்களை அளித்து கருவூலங்களில் தங்கள் கணக்குகளில் வரவு வைத்துக் கொள்ள சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அவர் அதிகாரம் வழங்கலாம். இது சரிக்கட்டும் பணியை துரிதப்படுத்துவதோடு, தேவையற்ற காலதாமதத்தையும் தவிர்க்கும். மாவட்ட ஆட்சியர் மூலமாக சரிக்கட்டல் செய்யும் நடைமுறை கைவிடப்படலாம்.

கேளிக்கை வரி:

2.2.93. தமிழ் நாடு 1939 ஆம் ஆண்டு கேளிக்கை வரிச் சட்டமும், தமிழ் நாடு 1961 ஆம் ஆண்டு உள்ளாட்சி நிதிச் சட்டமும், திரைப்படம், குதிரைப் பந்தயங்கள் முதலிய கேளிக்கைகள் குறித்த வரி விதிப்பை முறைப்படுத்துகின்றன. அடிப்படை வரியும் கூடுதல் மேல் வரியும் 1939 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ் விதிக்கப்படுகின்றன. மேல்வரி 1961 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ் விதிக்கப்படுகிறது. 30.6.89 வரை, கேளிக்கை வரி, அனுமதிக்கட்டணத்தில் 25 முதல் 40 சதவீதம் வரை விதிக்கப்பட்டு வந்தது. கேளிக்கை வரி மீதான மேல்வரி, நுழைவுச் சீட்டு குறித்து செலுத்தத்தக்க வரிக்கு சமமாக இருந்தது. அனுமதிக்கட்டணம், வரி, மேல்வரி, ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்த மொத்தத் தொகையைப் பொறுத்து 5 காசிலிருந்து 50 காசு வரை கூடுதல் மேல் வரி விதிக்கப்பட்டது. காட்சி வரி 1949 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 30.6.89 வரை மாநகராட்சிப் பகுதியில் அமைந்துள்ள திரையரங்குகளுக்கு காட்சி ஒன்றுக்கு ரூ.5/- என்ற வீதத்திலும் ஏனைய பகுதிகளில் காட்சி ஒன்றுக்கு ரூ. 2/- என்ற வீதத்திலும் காட்சி வரி விதிக்கப்பட்டது. காட்சி வரி மீதான மேல்வரி, காட்சி வரியில் 150 சதவீதமாகும். காட்சி வரி மீதான கூடுதல் மேல்வரி, காட்சி ஒன்றுக்கு ரூ.27.50 என்ற வீதத்திலிருந்து காட்சி ஒன்றுக்கு ரூ.5 வரை வேறுபட்டது. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கேளிக்கை வரி, காட்சி வரி ஆகியவற்றின் மீது மேல்வரி விதிப்பதற்கு ஏதுவாக தமிழ்நாடு 1961 ஆம் ஆண்டு உள்ளாட்சி நிதிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. 1.4.70 வரை காட்சி வரி மீதான மேல் வரி 300 சதவீதமாக இருந்தது. தமிழ் நாடு கேளிக்கை வரிச் சட்டமும் தமிழ் நாடு உள்ளாட்சி நிதிச் சட்டமும், 1989 ஆம் ஆண்டு 40வது சட்டத்தின் மூலம் திருத்தப்பட்டன. இது 1.7.89 அன்று அமுலுக்கு வந்தது. குதிரைப் பந்தயங்கள் தவிர ஏனைய கேளிக்கைகள் மீதான வரி வீதங்கள் முழுவதுமாகத் திருத்தப்பட்டன. 1989 ஆம் ஆண்டு கேளிக்கை வரிச் சட்டத்தின் 13ஆம் பிரிவும், தமிழ்நாடு 1961 ஆம் ஆண்டு உள்ளாட்சி நிதிச் சட்டத்தின் விதித் துறையும் கைவிடப்பட்டு, 1961 ஆம் ஆண்டு உள்ளாட்சி நிதிச் சட்டத்தின் கீழ் முன்னர் விதிக்கப்பட்ட மேல்வரி உட்பட ஒருங்கிணைந்த கேளிக்கை வரி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. திரையரங்கு அமைந்துள்ள இடம், மற்றும் அதன் வகைக்கேற்ப வரி வேறுபட்டது. சென்னை, கோயம்புத்தூர், மதுரை போன்ற மாநகராட்சிகளில், வரி உட்பட, மொத்த அனுமதிக்கட்டணத்தில் 40 விழுக்காடு கேளிக்கை வரியாக விதிக்கப்பட்டது. இச்சட்டத்தின் 4ஆம் பிரிவின்படி, மாநகராட்சியின் எல்லைப் பகுதியில் 5 கி. மீட்டர் சுற்றளவுக்குள் அமைந்திருக்கும் திரையரங்குகளுக்கும் இவ்வரி வீதம்

பொருந்தும்படிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு, மாநகராட்சிப் பகுதியில் வசூலின் அடிப்படையில் வரி அமைந்திருந்தது. நகராட்சிகளிலும் ஊராட்சிப் பகுதிகளிலும் இரு முறைகளில் (அதாவது ஒன்று மொத்த வசூல் திறன் அடிப்படையில் மற்றது இணக்க முறையின் அடிப்படையில்) விதிக்கப்பட்டது. இங்கும், திரையரங்கு அமைந்துள்ள இடம், உள்ளாட்சி மன்றத்தின் வகை, திரையரங்குகளின் தன்மை ஆகியவற்றிற்கிணங்க வரி விதிப்பு முறை வேறுபட்டது. மொத்த வசூல் திறனில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதம் வரியாக விதிக்கப்பட்டது. திரையரங்குகளின் தன்மையைப் பொறுத்து, இது 30 சதவீதம் முதல் 60 சதவீதம் வரை வேறுபட்டது. மேலும், இது, காட்டப்படும் காட்சிகளின் எண்ணிக்கையோடு தொடர்புடையதாகும். வாரமொன்றுக்கு காட்டப்படும் உத்தேச காட்சிகளின் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலான இணக்க வீதம், வாரமொன்றுக்கென நிர்ணயிக்கப்படும் இணக்க வீதம் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை திரையரங்கு உரிமையாளர்கள் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். காட்டுகின்ற காட்சிகளின் எண்ணிக்கை எவ்வளவாக இருந்தபோதிலும் இணக்க வீதம் செலுத்தப்பட வேண்டும். மொத்த வசூல் திறனின் அடிப்படையில் சதவீதம் கணக்கிடப்பட்டு உத்தேச காட்சிகளின் எண்ணிக்கையினால் கணக்கிடப்படுகிறது. இதிலும், வரி வீதமும், காட்சிகளின் எண்ணிக்கையும், திரையரங்கு அமைந்துள்ள இடம், அதன் தன்மை ஆகியவற்றைப் பொறுத்து வரி வேறுபட்டது. இவ்வேறுபாடு 28 சதவீதம் முதல் 13 சதவீதம் வரை இருந்தது. உத்தேச காட்சிகளின் எண்ணிக்கையும் வாரமொன்றுக்கு 23 முதல் 12 வரை வேறுபட்டது. 28.10.94 முதல் திரையரங்குகளின் நிருவாகம் தம் விருப்பம் போல் அனுமதிக்கட்டண வீதத்தை நிர்ணயித்துக் கொள்ள உரிமை அளிக்கப்பட்டது.

2.2.94. கேபிள் கட்டமைப்பு மூலமாக தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் ஒளிபரப்புவதற்கு வரி விதிக்க இயலும் வகையில், கேளிக்கை வரிச் சட்டம் தமிழ்நாடு 1994ஆம் ஆண்டு 37ஆம் சட்டத்தின் மூலம் திருத்தப்பட்டது. மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்ட திரைப்படங்கள் மீதான வரியும் 1994ஆம் ஆண்டு 38ஆம் சட்டத்தின் மூலம் 10 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்டது. தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்தமட்டில், பங்குத் தொகை அல்லது சந்தாத் தொகை அல்லது நிறுவு தொகை அல்லது இணைப்புக் கட்டணங்கள் அல்லது கேபிள் தொலைக்காட்சி இயக்குபவர்களால் வசூலிக்கப்படும் ஏனைய கட்டணங்கள் ஆகியன வாயிலாகக் கிடைக்கும் மொத்த வருமானத்தில் 40 விழுக்காடு வரி விதிக்கப்பட்டது. இது 1.9.94 முதல் செயலுக்கு வந்தது. 1.7.1989க்கு முன்னர் கேளிக்கை வரியிலிருந்து கிடைத்த வருமானத்தை மாநில அரசும், உள்ளாட்சி மன்றங்களும் முறையே 90 சதவீதம், 10 சதவீதம் என்ற வீதத்தில் பிரித்துக் கொண்டன. காட்சி வரியிலிருந்தும், கேளிக்கை வரி, மற்றும் காட்சி வரி மீதான கூடுதல் மேல்வரியிலிருந்தும் கிடைத்த வருமானம் முழுவதையும் மாநில அரசு வைத்துக் கொண்டது. கேளிக்கை வரி அதன் மீதான மேல்வரியிலிருந்தும், காட்சி வரி மீதான மேல் வரியிலிருந்தும் கிடைத்த தொகை முழுவதும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. 1.7.89 முதல், மேல்வரி உட்பட கூட்டுவரி விதிப்பு காரணமாக பகிர்ந்தளிப்பு முறை பின்வருமாறு திருத்தியமைக்கப்பட்டது.

2.2.95. 4ஆம் பிரிவின்படி 30 விழுக்காடு அரசுக்கும், 5A, 5B, பிரிவுகளின்படி (மாநகராட்சிப் பகுதிகள்) உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு 70 விழுக்காடு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பின்வருமாறு பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது.

	அரசு	நகராட்சிகளும் ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்களும்
(i) முதல் நிலை, தேர்வு நிலை நகராட்சிகள்	35%	65%
(ii) II நிலை, III நிலை நகராட்சிகள்	35%	65%
(iii) ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுக்கள் ஊராட்சிகள்	40%	30% 30%
(iv) ஊராட்சி நகரியங்கள் நகராட்சி நகரியங்கள்	35%	65%

கிடைத்த வருமானத்தைப் பொறுத்த வரையில், கோயம்புத்தூர் தமிழ் நாடு நகர்ப்பகுதி ஆய்வு நிறுவனம் ஆய்வு ஒன்றை நடத்தியது. இதில், உள்ளாட்சி மன்றங்கள், அரசு, உரிமையாளர் ஆகியோருக்கிடையேயான பங்கீட்டு விகிதாச்சாரம் பற்றி இந்நிறுவனம் குறிப்பிட்டிருந்தது. அதன் விவரம் வருமாறு:-

2.2.96. சிறப்பு நிலை நகராட்சிகள், மற்றும் மாநகராட்சிகளைப் பொறுத்தமட்டில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சேர வேண்டிய தொகை பின்வருமாறு குறைந்துள்ளது.

அட்டவணை 2.17. சிறப்பு நிலை நகராட்சிகள், மாநகராட்சிகள் ஈட்டும் கேளிக்கைவரி

	1.7.89க்கு முன்னர் மொத்த வசூல் திறனில் சதவீதம்		1.7.89இலிருந்து மொத்த வசூல் திறனில் சதவீதம்	
கேளிக்கை வரி	18.22	36.44	49.60	28%நகராட்சி
கேளிக்கை வரி மீதான மேல் வரி	18.22			
கேளிக்கை வரி மீதான கூடுதல் மேல் வரி	13.16			12% அரசு
திரையரங்கு உரிமையாளருக்கு		50.40		60%

நகராட்சிகளின் பங்கு 36இலிருந்து 28 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது (சுமார் 22 விழுக்காடு குறைவு)

2.2.97. இணக்க முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதிலிருந்து, தேர்வு நிலை நிலை I, நிலை II, நிலை III நகராட்சிகள், நகரியக் குழுக்கள் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் இதே நிலைதான் உள்ளது.

அட்டவணை 2.18.

ஏனைய நகராட்சிகள் ஈட்டும் கேளிக்கைவரி

	இணக்க முறைக்கு முன் (மொத்த வசூலில் சதவீதம்)	
	1.7.89க்கு முன்னர்	1.7.89 இலிருந்து
நகராட்சி: கேளிக்கை வரி	18.22	
கேளிக்கை வரி மீதான மேல்வரி	18.22	36.44
அரசு: கூடுதல் மேல் வரி/ கேளிக்கை	13.16	13.16
மொத்த வரிகள்	49.60	49.60
திரையரங்கு உரிமையாளருக்கு நிகரம்		50.40

2.2.98. இணக்க வரி அமுலாக்கப்பட்ட பிறகு உள்ளாட்சி மன்றங்கள் மற்றும் அரசுக்குரிய பங்களிகளின் விவரங்கள் வருமாறு:-

அட்டவணை 2.19. இணக்க வரிமுறைக்குப் பின்னர் நகராட்சிகளுக்கு சேர வேண்டிய கேளிக்கை வரி

	இணக்க வரி		காட்சி ஒன்றுக்கு		வார வரி என்ற அடிப்படையில்		
	முறைக்கு முன்னர்		என்ற அடிப்படையில்				
நகராட்சி	36.44%	16.2	to	21 %	13.2	to	18 %
அரசு	13.16%	10.8	to	14 %	8.8	to	12 %
	49.60 %	27.0		35%	22.0		30%
திரையரங்கு உரிமையாளர்	50.40 %	65	to	73 %	70	to	78%

உள்ளாட்சி மன்றத்தின் பங்கு, மிக அதிகமாக சுமார் 50 சதவீத அளவு குறைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

2.2.99. இவ்வாறு மாநகராட்சிகளுக்கும் சிறப்பு நிலை நகராட்சிகளுக்கும் சேர வேண்டிய பங்கு 36 சதவீதத்திலிருந்து 28 சதவீதமாகக் குறைந்து விட்டது என்பது மேற்படி ஆய்விலிருந்து தெரிய வருகிறது. ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்களைப் பொறுத்தமட்டில், சேர வேண்டிய பங்கு சுமார் 50 சதவீதம் அளவுக்குக் குறைந்துள்ளது. இந்த நிதி ஆதாரங்களிலிருந்து உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குக் கிடைக்கும் பங்கு, 1948 ஆம் ஆண்டிலிருந்து படிப்படியாகக் குறைந்து (90 சதவீதம்) இறுதியாக 1989 ஆம் ஆண்டில் 60 சதவீதமாகக் குறைந்துவிட்டது என்று மேற்படி ஆய்வில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. தொலைக்காட்சிகள், வீடியோ கேசட்டுகள், வி.சி.ஆர்., வி.சி.பி., கேபிள் தொலைக்காட்சிகள் ஆகியவற்றின் செல்வாக்குக் காரணமாக, தற்போது திரையரங்குகளுக்கு அதிகக் கூட்டம் வருவதில்லை. இது திரையரங்குகளில் வசூலை வெகுவாகப் பாதித்துள்ளது. அதற்கேற்ப, இவற்றின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் மேலும் குறைந்து வருகிறது. 1994 ஆம் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட சட்டத் திருத்தத்தைக் கருத்திற் கொண்டு கேபிள் தொலைக்காட்சி இயக்குபவர்களிடமிருந்து சிறிது வரி வசூலிக்கப்படலாம்; திரையரங்குகளில் வரி வசூல் குறைவு காரணமாக ஏற்படும் வருவாய் இழப்பை ஓரளவுக்காவது இதனால் சரிக்கட்டலாம் என்று நம்பப்படுகிறது. ஆயினும், உள்ளாட்சி

மன்றங்களுக்குக் கிடைத்து வந்த வருவாய் பங்கு, இணக்க முறையின் காரணமாக குறைந்துவிட்டது. இந்த வரி, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிக வருவாய் ஈட்டித்தரும் வரிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது; ஆனால், இத்தலைப்பின்கீழ் வரிக் கட்டமைப்பில் அளிக்கப்பட்டுள்ள சலுகைகள் மற்றும் மாற்றங்கள், உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வருவாயை வெகுவாகப் பாதித்துள்ளன. பல மாநிலங்களில் அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களே கேளிக்கை வரியை விதித்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், மாநில முழுவதிலும் ஒரே சீரான வரி விதிப்பு முறையும் வரி வீதங்களும் பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்பதற்காக, அரசு இவ்வரியை விதித்து வருகிறது. இந்த முறையையே தொடர்ந்து பின்பற்றலாம். ஆயினும், இது உள்ளாட்சி வரிகளில் ஒன்றாக இருப்பதால், இந்த வரி விதிப்பின்மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் முழுவதும் வசூல் செலவுபோக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் போய் சேர வேண்டும். எனவே, இந்த வரி வசூலில் 90 சதவீதத் தொகையை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒதுக்கலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

2.2.100. பரிந்துரைகள்:

மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் வருமாறு:

1. இவ்வரி உள்ளூர் வரியில் ஒன்று என ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதால் வசூல் செலவினங்களை மட்டும் கழித்துக்கொள்வதற்கு உட்பட்டு இவ்வரியின் பயன்கள் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சென்றடைய வேண்டும்.
2. இந்த இணக்கவரியின் மொத்த வசூல் தொகையில் 90 விழுக்காடு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டுமென பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.
3. உள்ளாட்சி மன்றங்களைப் பாதிக்கும் வரிச்சலுகைகள், வரிக்குறைப்புகள் ஏவையும் உள்ளாட்சி மன்றங்களைக் கலந்தாலோசித்த பின்னர் அரசு அறிவிக்க வேண்டும்.

விற்பனை வரி மீதான மேல் வரி

2.2.101. முன்னர் இருந்த 1939 ஆம் ஆண்டு மற்றும் 1956 ஆம் ஆண்டு பொது விற்பனை வரிச் சட்டங்களுக்குப் பதிலாக, தற்போதுள்ள 1959 ஆம் ஆண்டு பொது விற்பனை வரிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. தமிழ்நாடு 1971 ஆம் ஆண்டு விற்பனை வரி மேல் வரிச் சட்டத்தின் மூலம், விற்பனை வரி மீதான மேல் வரி முறைப்படுத்தப்படுகிறது. பகுதிகளுக்கேற்ப மேல்வரி வீதங்களில், 1971 ஆம் ஆண்டு முதல் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. இறுதியாக 1990 ஆம் ஆண்டு 20 ஆம் எண் சட்டத்தின்படி 1.4.91 முதல் விதிக்கத்தக்க மேல்வரி வீதம் சென்னை மாநகராட்சியில் 15 சதவீதமாகவும், ஏனைய மாநகராட்சிகளிலும் மற்றும் சிறப்பு நிலை நகராட்சிகளிலும் 12 சதவீதமாகவும், ஏனைய நகராட்சிப் பகுதிகளில் 10 சதவீதமாகவும் ஏனைய அனைத்துப் பகுதிகளிலும் 8 சதவீதமாகவும் இருந்தது. தமிழ்நாடு 1991 ஆம் ஆண்டு 36 ஆம் சட்டத்தின்படி மேல் வரி வீதம் மேற்கொண்டும் திருத்தப்பட்டு ஒரே சீராக 15 சதவீதமாக்கப்பட்டது. அவ்வாறு வசூலிக்கப்பட்ட மொத்த மேல்வரியை கீழே விவரித்துள்ளவாறு பகிர்நதளிக்கக் கருதப்பட்டது. சென்னை மாநகராட்சிப் பகுதியில் வசூலாகும் தொகையில் 50 சதவீதம் சென்னை மாநகராட்சிக்கு ஒதுக்கப்படும். வசூல் தொகையில் 20 சதவீதம் கீழே குறிப்பிட்டுள்ளவாறு பங்கீட்டு நெறிமுறை அடிப்படையில் நகராட்சிகளுக்கும், மதுரை, கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சிகளுக்கும் ஒதுக்கப்படும்.

1. மக்கள் தொகை அடிப்படையில் நேரடியாக 50 சதவீதம்
2. வசூலிக்கப்பட்ட சொந்த தனி நபர் வருவாயின் அடிப்படையில் 25 சதவீதம்
3. உண்மையான பற்றாக்குறையை ஈடு செய்ய ஈட்டு மானியமாக 25 சதவீதம்

2.2.102. இந்த நெறிமுறை 1991ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்குப் புள்ளி விவர அடிப்படையில் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். 1993-94 ஆம் ஆண்டிற்கு, அரசு, தற்காலிக அடிப்படையில், விற்பனை வரி மீதான மேல் வரி ஒதுக்கீடு செய்ய அனுமதித்தது. 1.7.89 முதல் 4 சதவீதத்தில் செலுத்தத்தக்க பொது விற்பனை வரி மீது ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதமாக கூடுதல் மேல்வரியும் விதிக்கப்பட்டது. சென்னையிலும், புறநகர்ப்பகுதிகளிலும் இந்த வரி விதிப்பு 10.6.81 முதல் 31.8.89 வரையில் 5 சதவீதமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. 5 சதவீதக் கூடுதல் மேல்வரி விதிப்பு கோயம்புத்தூர் மதுரை மற்றும் 16 கி.மீ. சுற்றளவிலுள்ள புறநகர்ப் பகுதிகளுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு கூடுதல் மேல்வரி விதிப்பு 1.4.89 முதல் 30.6.89 வரையில் ரத்து செய்யப்பட்டது. 1.7.89 முதல் 5 சதவீதக் கூடுதல் மேல்வரி வீதம் சென்னையிலும் சென்னையின் எல்லைப் பகுதிகளிலிருந்து 32கி.மீ. சுற்றளவில் உள்ள பகுதிகளிலும் மட்டுமே விதிக்கப்பட்டது. இத்தொகையை கிருஷ்ணா ஆற்றிலிருந்து குடிநீர் வழங்கும் புதிய திட்டப்பணிச் செலவிற்காக அரசு ஒதுக்கியுள்ளதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆயினும் இத்தொகையை சென்னைப் பெருநகர்க் குடிநீர் வழங்கல் கழிவுநீரகற்று வாரியத்திற்குக் கொடுக்காமல் அரசே வைத்துக் கொண்டது. நகர் சுங்கத் தீர்வை விதிக்கப்படாதபோது உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்குவதற்காக விற்பனைவரி மீது 25 சதவீதத்திற்கும் மேற்படாமல் மேல்வரி விதிக்கலாம் என்று 1966ஆம் ஆண்டு ஊரக நகர்ப்பகுதி உறவு குறித்த குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. மகாராஷ்டிரம் உத்திரப்பிரதேசம் மத்திய பிரதேசம் போன்ற வட மாநிலங்களில் நடைமுறையில் இருக்கின்ற நகர் சுங்கத் தீர்வைக்குப் பதிலாக தமிழ்நாடு அரசு விதிக்கும் மேல் வரியே தமிழ்நாட்டில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒரு நல்ல மாற்றாக இருக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. 1989-90ஆம் ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீட்டு உரையின்படி இந்த வரி மூலமாகக் கிடைக்கும் தொகை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்று அறியப்படுகிறது. பின்னர் இது 1990-91ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டமதிப்பீட்டு உரையில் திருத்தியமைக்கப்பட்டு ஒரு பகுதித் தொகை ஒதுக்கப்படலாம் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இது குறித்து அடுத்து வரும் பத்திகளில் மேலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

2.2.103. கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் இந்த மேல் வரியிலிருந்து கிடைத்த தொகை அவற்றில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தொகைகள் ஆகியவை பற்றிய விபரங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 2.20 - விற்பனை வரி மீதான மேல் வரி விவரங்கள் - வசூலும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு சரிக்கட்டலும்.

	1991-92	1992-93	1993-94 (ரூபாய் கோடியில்)
வசூலிக்கப்பட தொகை	189.88	221.66	215.03
உள்ளாட்சி மன்றக் கணக்கில் சரிக்கட்டப்பட்ட தொகை	--	110.50	38.21

2.2.104. வரி விதிப்பின் அளவோடு ஒப்பிடும்போது உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்படும் தொகை மிகவும் குறைவு என்பது மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தெரிய வருகிறது. மிக அதிக அளவில் விற்பனை வரி வசூலுக்கு உதவுகிற அங்காடிப் பகுதிகளிலும் ஏனைய வர்த்தகப் பகுதிகளிலும்

உள்ளாட்சி மன்றங்கள் முறையான அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியுள்ளதால் விற்பனை வரி வருவாயில் ஒரு பங்கு தமக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமென உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கோரி வருகின்றன. விற்பனை வரியில் ஒரு பகுதி வழங்கப்படாவிட்டாலுங்கூட வசூலிக்கப்படுகிற மேல் வரியாவது முழுமையாக உள்ளாட்சிமன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். இச்சூழ்நிலையில் மற்றொரு முக்கிய கருத்தினை மனதில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஏறுமாறான பொருளாதார வளர்ச்சி காரணமாக விற்பனை வரியின் கீழ் கிடைக்கும் தொகைகளில் பெரும்பகுதி மக்களின் செலவு செய்யும் சக்தி அதிகமாக உள்ள பெரும் நகரங்களுக்கே போய்ச் சேருகின்றன. இதனால் சென்னை மாநகராட்சி மிக அதிக சதவீதம் கோரலாம். சென்னை மாநகரில் பெரும்பாலான நிறுவனங்களின் தலைமையிடங்கள் அமைந்துள்ளதால், இம்மாநிலத்தில் பெரும் அளவில் விற்பனையாகும் பொருள்கள் மற்றும் வணிகப் பொருள்களின் மீதான விற்பனை வரி மற்றும் அவற்றின் மீதான மேல்வரி ஆகியவற்றின் தோற்றுவாய் சென்னை தான் என்று கூறப்படுவது மற்றொரு காரணமாகும். எனவே தோற்றுவாய் கோட்பாடு வருவாயைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்குரிய முக்கிய அளவுகோலாகக் கொள்ளப்படக் கூடாது.

2.2.105. தற்போது விற்பனை மேல் வரி விற்பனை வரியுடன் இணைக்கப்பட்டு ஒரே வரி மட்டுமே விதிக்கப்படுகிறது. முன்னர் இருந்த மேல் வரிக்கு சமமான விற்பனை வரித் தொகை அதாவது விற்பனை வரியில் 15 சதவீதத் தொகை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்படலாம்.

தற்போதைய பங்கீட்டுமுறை:

2.2.106 முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல, அரசு பின்பற்றும் பங்கீட்டு முறை வருமாறு:

சென்னை மாநகராட்சி :	சென்னை மாநகரில் வசூலாகும் தொகையில் 50%ம் எஞ்சிய தொகை தொகுக்கப்பட்டு ஏனைய மாநகராட்சிகளுக்கும் நகராட்சிகளுக்கும் இதில் 20 சதவீதம் வழங்கப்படலாம்.
---------------------	--

பேரூராட்சிகள் மற்றும் ஊரக உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்குச் சேர வேண்டிய தொகைகள் முற்றிலும் இதில் விட்டுவிடப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், பேரூராட்சிகளுக்கும் ஊராட்சிகளுக்கும் தற்காலிகமாக ஒரு தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என்பது 1995-96 ஆம் ஆண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணைகளிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

2.2.107 எனவே, தற்போதைய பங்கீட்டு முறை, யாதொரு சமத்துவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலும் அமைந்திருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. நிதி ஆதாரங்கள் குறித்த பணிக் குழு மேல் வரியைப் பின்வருமாறு பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்று கருத்துத் தெரிவித்துள்ளது. விற்பனை வரிகள் மீது வசூலிக்கப்பட்ட மேல் வரியில் 30 சதவீதம் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். மேல் வரியில் 70 சதவீதம் பகிர்ந்தளிக்கக் கூடிய பொதுத் தொகுப்பின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டு ஏனைய அனைத்து உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும் நெறிமுறை அடிப்படையில் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். விற்பனை வரிகள் மீதான கூடுதல் மேல்வரி, சென்னை மாநகருக்கும், சென்னையிலிருந்து 32கி.மீ. சுற்றளவுக்குள் உள்ள பகுதிகளுக்கும் வழங்கலாம் என்றும் அக்குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. கூடுதல் மேல் வரி, ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக ஒதுக்கப்படுவதால் அது தொடர்பாக விவாதிப்பது பற்றி மாநில நிதி ஆணையம் பரிசீலிக்கவில்லை. உள்ளாட்சி மன்றங்களின் பங்கு பகிர்ந்தளிக்கத்தக்க பொது நிதியில் சேர்க்கப்படலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது. நிதிகள் பகிர்ந்தளிப்பதற்கான பொதுவான கோட்பாடு பற்றி - பாகம் 5ல் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

2.2.108. பரிந்துரை

விற்பனை வரிகள் மீது விதிக்கப்படும் மேல்வரி இணக்க விற்பனை வரியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளதால் இணக்க வரி 15 சதவீதம் (முன்னர் விதிக்கப்பட்ட மேல் வரி வீதத்திற்கு சமமாக) உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டு, பகிர்ந்தளிக்கத் தக்க பொதுத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்படலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

சாலைச் சுங்க வரி இழப்பீட்டுத் தொகை:

2.2.109. சாலைச் சுங்க இழப்பீட்டுத் தொகை, மோட்டார் வாகன வரி கொண்டு வரப்படுவதற்கு முன்னர், வசூலிக்கப்பட்டு வந்த சாலைச் சுங்க வரித் தொகைக்குப் பதிலாக வழங்கப்பட்டது. பின்வரும் பத்தியில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள மோட்டார் வாகன வரிகளைப் பகிர்ந்து கொள்வது தொடர்பான பரிந்துரையின் மீது எடுக்கப்படுகிற முடிவையொட்டி இது அமையும்.

பரிந்துரை:

மோட்டார் வாகன வரியின் பங்கு பகிர்ந்தளிக்கத்தக்கப் பொதுத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட வேண்டுமென பரிந்துரைக்கப்படுவதால் அவ்வாறு பொதுத் தொகுப்பு ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு தனியாக சாலைச் சுங்க இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கத் தேவையில்லை என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது.

புதிதாக வரி விதிப்பதற்கு வாய்ப்புள்ள இனங்கள்

2.2.110 புதிதாக வரி விதிக்கத் தக்க இனங்கள் பற்றி தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை (i) விளம்பரப்பலகைகளுக்கான விளம்பர வரி (ii) கேபிள் தொலைக்காட்சி வரி ஆகும். இவை பற்றி அடுத்து வரும் பத்திகளில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

விளம்பர வரி:

2.2.111. சென்னை மாநகராட்சியிலும், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள நகராட்சிகளிலும் ஏற்கெனவே விளம்பர வரி விதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஏனைய மாநகராட்சிகளிலும், நகராட்சிகளிலும், வெவ்வேறு வகை விளம்பரங்களுக்கு வெவ்வேறு வீதங்களில் உரிமக் கட்டணங்கள் என்ற வடிவில் விளம்பரக் கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், கட்டண வீதங்களில் அல்லது வசூல் முறைகளில் ஒரு சீரான தன்மை இல்லை. உற்பத்திப் பொருள்களின் மேம்பாட்டிலும் அவற்றின் விற்பனையிலும் பணிகளிலும் விளம்பரங்களின் பங்கு அதிகரித்து வருகிறது. விளம்பரப்பலகைகள் மூலமான விளம்பரங்கள் அதிகரித்து வந்துள்ளதன் பொதுவாக கிராமப் பகுதிகளில் கூட அவை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பல விளம்பர முகவரமைப்புகள், விளம்பரப்பலகைகளை குத்தகை அடிப்படையில் அமர்த்திக் கொள்ள முன் வந்துள்ளன.

2.2.112. தற்போது, 20 அடிக்கு 20 அடி அளவுள்ள விளம்பரப்பலகை ஒன்றுக்கு, ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு சதுர அடிக்குக் குறைந்தளவு ரூ.12ம், உயரளவு ரூ.15ம் வருவாய் கிடைப்பதாக மாநில நிதி ஆணையத்திற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு மாதத்திற்குத் தோராயமாக வசூலாகக் கூடிய வாடகை ரூ.4800 முதல் ரூ.6000 வரையில் இருக்கும் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய விளம்பரப் பலகைகள் குத்தகைக்கு விடப்படுகிற நேர்வுகளில், செய்திகள் எழுதுவதற்கு குத்தகை

தொகை வசூலிக்கப்படுவது இல்லை. அவ்வாறு குத்தகைத் தொகை வசூலிக்கவில்லையெனில், செய்திகளை எழுதுவதற்குரிய செலவு வகையில் ஒரு சதுர அடிக்கு ரூ.4.50 என்ற வீதத்தில் கழித்துக்கொள்ளப்படுகிறது. மேற்படி அளவுள்ள விளம்பரப்பலகைக்கு ரூ.67,000 செலவாகும் என்று மதிப்பிடப்படுகிறது. அதாவது குத்தகைக்கு விடுபவருக்குரிய வருவாய் ரூ.25,000 கட்டுமானம் மற்றும் நிறுவுவதற்குரிய செலவு ரூ.40,000, செய்திகளை எழுதுவதற்குரிய செலவு ரூ.2,000 இந்த அளவு கோல்களின் அடிப்படையில், விளம்பரப்பலகைகள் மூலம் செய்யப்படுகிற விளம்பரங்கள் தொடர்பாக பின்வரும் வகைப்பாடுகளும் வரி வீதங்களும் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன.

அட்டவணை 2.21. விளம்பர வரி தெரிவிக்கப்பட்ட வகைப்பாடும் வரி விதிப்பு வீதமும்

வகைப்பாடு		அடிப்படை வரிவீதம்	
(a) அளவு	(i)	200 சதுர அடிக்கு குறைவாக ஒரு சதுர அடிக்கு	ரூ.1.00
	(ii)	200 சதுர அடிக்குமேல் ஒரு சதுர அடிக்கு	ரூ.1.50
(b) அமைவிடம் (அதிகவரி)	(i)	சென்னை, கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சிகள்	ஒரு சதுர அடிக்கு 250%.
	(ii)	ஏனைய மாநகராட்சிகள்	ஒரு சதுர அடிக்கு 200%.
	(iii)	நகராட்சிகள்	ஒரு சதுர அடிக்கு 175%.
	(iv)	நகரபஞ்சாயத்துகள்	150%
(c) வகை	(i)	மிக உயரமான இடம்	ஒரு சதுர அடிக்கு ரூ.1000
	(ii)	ஏனையவை	ஒரு சதுர அடிக்கு ரூ.500
(d) செய்திகள்	(i)	சமுதாய நலன்	ரூ.100
	(ii)	வர்த்தகம்	ரூ.500

2.2.113. விளம்பரப் பலகை மூலமான விளம்பரம், மாநகரங்களிலும் பெரிய நகரங்களிலும் வேகமாக வளர்ந்து, அதிக வருமானம் ஈட்டித் தரும் ஒரு தொழிலாக விளங்கி வருகிறது. சிறிய நகரங்களிலும் கூட விளம்பரப்பலகைகள், பிரச்சாரத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால், இவற்றின் எண்ணிக்கை குறைவாக உள்ளது. குறுகிய காலத்தில் சிறிய நகரங்களில் கூட இத்தொழில் வேகமாக வளருகிறது. இவ்விளம்பரப் பலகைகளுக்கு வரி விதிப்பதால், வருமானம் கிடைப்பது மட்டுமல்லாமல், சமூக நோக்கங்களின் விளம்பரங்களை முறைப்படுத்துதற்கும் சமுதாயத்தை ஒட்டு மொத்தமாகப் பாதிக்கக் கூடிய அநாகரிகமான விளம்பரங்கள் பெருகுவதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் உதவிடும். தற்போதுள்ள விளம்பரப்பலகைகளின் எண்ணிக்கை, அவற்றின் அளவு பற்றிய விவரங்கள் இல்லாததால், இந்த ஆதாரத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயின் அளவைத் தெளிவாக மதிப்பிட இயலவில்லை. சென்னை மாநகராட்சியின் அதிகார வரம்புக்குள் அமைந்துள்ள விளம்பரப்பலகைகளை, மாநகராட்சிக்குப் பதிலாக மாவட்ட ஆட்சியர் தலைமையிலமைந்த குழு கட்டுப்படுத்துகிறது. இவை மாநகராட்சி, உள்ளாட்சி மன்றங்களின் பொறுப்பின் கீழ் இருப்பதும். இவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய், சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களைப்போய்ச் சேர்வதும் தான் நியாயமாகும். இது போன்றே, நெடுஞ்சாலையிலுள்ள அனைத்து விளம்பரப்பலகைகளைப் பொறுத்த மட்டில், அவை நெடுஞ்சாலை ஊரகப் பணிகள் துறையால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதாகவும், அதன்மூலம் கிடைக்கும் வருவாயை துறை பயன்படுத்திக் கொள்வதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. எந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வரம்புக்குள் விளம்பரப்பலகைகள் உள்ளனவோ அல்லது அமைந்துள்ளனவோ அந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களிடம் அவற்றுக்கான உரிமம் வழங்கும் பொறுப்பு விடப்பட வேண்டும். ஏதேனும் ஒரு காரணத்திற்காக, விளம்பரப் பலகைகளை சரிவரமுறைப்படுத்துவதற்காக நெடுஞ்சாலைத் துறை மட்டும் தான் அதைச் செய்ய வேண்டுமாயின், அவற்றில் கிடைக்கும் வருவாயில், வசூல் செலவு போக

மீதியை, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திடமே வழங்கி விட வேண்டும். வரி விதிப்பு முறை உள்ளாட்சி மன்றங்களில் ஒரே சீராக இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காகத் தங்கள் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட பகுதிகளுக்குள் அமைந்துள்ள அனைத்து விளம்பரப் பலகைகளின் பட்டியல் ஒன்றை அவற்றின் அளவு மற்றும் வகை வாரியாகத் தயாரிக்கலாம். மாநகராட்சிகளில், நகராட்சிகளில், ஊரக உள்ளாட்சி மன்றங்களில் ஒரே வரி வீதத்தைப் பின்பற்ற இயலாது என்றாலுங்கூட, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுடன் விவாதித்த பின்னர் தக்கவாறு வரி வீதங்கள் நிர்ணயிக்கப்படலாம். அரசு உயரளவு, குறைந்தளவு வரி வீதங்களை வரையறுக்கலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

விளக்குக் கம்பங்களில் செய்யப்படும் விளம்பரங்கள், சுவரொட்டிகள், சுவர்களில் எழுதி செய்யப்படும் விளம்பரங்கள், பேருந்துகளிலும் வாகனங்களிலும் செய்யப்படும் விளம்பரங்கள் ஆகியவற்றிற்கும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வரி கட்டணங்கள் விதிக்க வேண்டும். திரையரங்குகளில் சிலைடுகள் மூலம் செய்யப்படுகிற விளம்பரங்களுக்கு அரசு வரி விதித்து வந்தது. ஆனால் பின்னர் இது கைவிடப்பட்டு விட்டது. இம்முறை மீண்டும் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். பொதுவாக, செய்தித்தாள்கள் மற்றும் கட்ட-அவுட்டுகள் மூலம் செய்யப்படுகின்ற விளம்பரங்கள் தவிர, ஏனைய வகை விளம்பரங்கள் அனைத்திற்கும் வரி விதிக்கப்பட வேண்டும்.

2.2.114. பரிந்துரைகள்

1. அனைத்து விளம்பரப்பலகைகளும் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழேயே இருக்க வேண்டும். அவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கே சேர வேண்டும்.
2. நெடுஞ்சாலைகளில் உள்ள விளம்பரப்பலகைகளைப் பொறுத்தமட்டில், அவை எந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் அதிகாரவரம்பிற்குள் அமைந்துள்ளனவோ, அந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களை அவற்றுக்கு வரிவிதிக்க அனுமதித்து அந்தந்த சட்டங்களில் இதற்கு வகை செய்யப்படலாம்.
3. நெடுஞ்சாலைத் துறை, விளம்பரப் பலகைகளைச் சரிவர முறைப்படுத்த வேண்டியிருந்தால், அவற்றில் கிடைக்கும் வருவாயில் வசூல் செலவுத் தொகைகள் போக மீதியை சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு வழங்க வேண்டும்.
4. வரிவிதிப்பு முறை உள்ளாட்சி மன்றங்களில் ஒரே சீராக இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, தங்கள் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட பகுதிகளுக்குள் அமைந்துள்ள அனைத்து விளம்பரப்பலகைகளின் பட்டியல் ஒன்றை அவற்றின் அளவு, வகைகளுடன் தயாரிக்கலாம்.
5. கீழே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள வரிவீதங்களைப் பின்பற்றலாம்.

விளம்பரப் பலகைகளின் வகைப்பாடு மற்றும் வரி வீதம் குறித்த விவரங்கள் வருமாறு:-

வகைப்பாடு	அடிப்படை வரிவீதம்	
a) அளவு	(i) 200 சதுர அடிக்கும் குறைவாக (ii) 200 சதுரஅடிக்கு மேல்	ரூ.1.00 / ச.அ. ரூ.1.50./ ச.அ.
b) அமைவிடம் -அதிக வரி	(i) சென்னை,கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சி (ii) மற்ற மாநகராட்சிகள் (iii) நகராட்சிகள் (iv) பேரூராட்சிகள்	250/ விழுக்காடு 200 விழுக்காடு 175 விழுக்காடு 150 விழுக்காடு
c) வகை	(i) மிக உயரமான இடம் (ii) மற்றவை	ரூ.1000 / - ரூ.500/ -
d) தகவல்	(i) சமுதாய நலன் (ii) வர்த்தகம்	ரூ.100 /- ரூ.500 / -

வரி வீதங்களைக் கணக்கிடுதல்:

அடிப்படை வீதத்தைக் கணக்கிட சதுர அடி வீதத்தைப் பயன்படுத்தி, அத்துடன் அமைவிடங்கள் போன்ற இனங்கள் தொடர்பான கட்டணங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டு : - சென்னை மாநகராட்சியில் வர்த்தகச் செய்திகளைத் தாங்கி நிற்கும், 20 அடிக்கு 20 அடி அளவுள்ள மிக உயரமான விளம்பரப்பலகைக்கு ஓராண்டிற்கு ரூ.3000/- வரிவிதிக்கப்பட வேண்டும்.

1. விளக்குக் கம்பங்களில் செய்யப்படும் விளம்பரங்கள், சுவரொட்டிகள், சுவர்களில் எழுதி செய்யப்படும் விளம்பரங்கள் ஆகியவற்றிற்கும் உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வரிக் கட்டணங்கள் விதிக்கப்பட வேண்டும்.
2. திரையரங்குகளில் சிலைடுகள் மூலம் செய்யப்படுகிற விளம்பரங்களுக்கு வரி விதிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால், பின்னர் இது கைவிடப்பட்டுவிட்டது. இவற்றுக்கு வரி விதிப்பது பற்றி மீண்டும் பரிசீலிக்கலாம்.
3. செய்தித் தாள்கள் மற்றும் கட்-அவுட்டுகள் மூலம் செய்யப்படுகின்ற விளம்பரங்கள் தவிர, ஏனைய வகை விளம்பரங்கள் அனைத்திற்கும் வரி விதிக்கப்பட வேண்டும்.

கேபிள் தொலைக்காட்சிகள்

2.2.115. கேபிள் தொலைக்காட்சிப் பணிகளின் தேவை சிறு நகரங்களில் கூட நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வருவதால், கேபிள் தொலைக்காட்சி இயக்குபவர்களுக்கு வரி விதிப்பது பற்றி மாநில நிதி

ஆணையத்திற்கு ஒரு சில கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. இப்பணிக்கு பின்வருமாறு மூன்று தலைப்புகளின் கீழ் வரி விதிக்கப்படலாம்:-

1. ஒவ்வொரு 150 கேபிள் இணைப்புகளுக்கும் ரூ.5,00,000 முதலீட்டின் மீது 2 சதவீதத்தில் உரிமக் கட்டணம்
2. உள்ளாட்சி மன்ற சாலைகளின் குறுக்கேயும் நெடுகவும் அமைக்கப்படும் கேபிள்களுக்கு வழங்கும் உரிமைகள் தொடர்பாக ஒவ்வொரு கேபிள் தொலைக்காட்சி இணைப்புக்கும் ஓராண்டிற்கு ரூ.60 என்ற வீதத்தில் வரி விதிக்கலாம்.
3. வாடிக்கையாளர்களுக்கு கேபிள் தொலைக்காட்சிப்பணி அளிப்பதற்காக கேபிள் தொலைக்காட்சி இணைப்பு ஒன்றுக்கு வசூலிக்கப்படுகிற ரூ.150 கட்டணத்தின் மீது விற்பனை வரி.

2.2.116. எனினும், தமிழ்நாடு அரசு கேபிள் தொலைக்காட்சி இயக்குபவர்களுக்கு ஏற்கனவே வரி விதிப்பது பற்றி பரிசீலித்து கேபிள் முறை மூலம் தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பப்படும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு, மொத்த வருமானத்தில் 40 சதவீதம் என்ற வீதத்தில் 1994 ஆம் ஆண்டு 37 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் மூலம், வரி நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்பதையும் பின்னர், 1995 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் மூலம், இவ்வரி 20 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டது என்பதையும், இவ்வரி 1.4.1995 இலிருந்து அமுலுக்கு வந்தது என்பதையும் இங்கே குறிப்பிடலாம். இத்தொகை கேளிக்கை வரியில் சேர்க்கப்பட்டு, மாநில அரசும் உள்ளாட்சி மன்றங்களும் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. ஆனால், கேபிள் தொலைக்காட்சிப் பணிகளுக்காகப் பரிந்துரைக்கப்படும் வீதங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் தற்போது கிடைக்கும் வருவாய் மிகக் குறைவாக இருக்கக்கூடும். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கேபிள் தொலைக்காட்சிப் பணிகளுக்கான கட்டணங்களை விதித்து, வசூலிக்கலாம் என்ற போதிலும், இது ஏற்கனவே கேளிக்கை வரிகளின் கீழ் ஒரு கூறாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளதால், தற்போது, இதனை உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தனியே விதிக்க இயலாது. இருந்தாலும், உள்ளாட்சி மன்ற எல்லையில் உள்ள சாலைகளில் அமைக்கப்படும் கேபிள்களுக்கு வழங்கும் உரிமைகள் தொடர்பாக ஒவ்வொரு கேபிள் தொலைக்காட்சி இணைப்புக்கும் உரிமையாளர்களிடமிருந்து ஓராண்டுக்கு ரூ.60 வரி விதிக்க அரசு உள்ளாட்சி மன்றங்களை அனுமதிக்கலாம். இவ்வரியை கேளிக்கை வரியுடன் சேர்த்து வசூலித்து கேளிக்கை வரியின் நேர்வில் செய்யப்படுவது போன்றே, வசூல் செலவு போக மீதித் தொகை முழுவதையும் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளித்து விடலாம்.

2.2.117. பரிந்துரைகள்

1. உள்ளாட்சி மன்ற எல்லையில் உள்ள சாலைகளில் அமைக்கப்படும் கேபிள்களுக்கு வழங்கும் உரிமைகள், (Lee way rights) தொடர்பாக , உள்ளாட்சி மன்றங்கள், ஒவ்வொரு கேபிள் தொலைக்காட்சி இணைப்புக்கும் ஓராண்டிற்கு ரூ. 60/- என்ற வீதத்தில் வரி விதிக்கலாம்.
2. அரசு கேளிக்கை வரியுடன் இதனை வசூலிக்கலாம். இவ் வருவாயில் வசூல் செலவு போக, மீதித் தொகை முழுவதும், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சேர வேண்டும்.

மாநில வரிகளிலிருந்து அளிக்கப்படும் புதிய ஒப்படைகள்

2.2.118. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் நியாயமான பங்கு கேட்க உரிமையுடைய ஏனைய வரிகள் வருமாறு:-

1. ஓட்டல்கள் மற்றும் தங்கும் விடுதிகளில் உள்ள ஆடம்பர சொகுசு வசதிகளுக்கான வரி
2. குதிரைப் பந்தயவரி
3. மாநில ஆயத் தீர்வைகள்
4. மோட்டார் வாகன வரி
5. வேளாண்மை/ வருமான வரி
6. கரும்புவரி
7. நகர்ப்பகுதி நில வரி
8. இரயில், கப்பல் அல்லது விமானம் மூலம் செல்லும் பயணிகள் அல்லது சரக்குகள் மீதான இறுதி முனை வரிகள்

இவை பற்றி பின்வரும் பத்திகளில் விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன:-

ஓட்டல்கள் மற்றும் தங்கும் விடுதிகளில் உள்ள ஆடம்பர சொகுசு வசதிகளுக்கான வரி

2.2.119. ஓட்டல்கள் மற்றும் தங்கும் விடுதிகளில் நாளொன்றுக்கு அறை ஒன்றுக்கு வசூலிக்கப்படும் இடவசதிக் கட்டணங்களின் அடிப்படையில் அளிக்கப்பட்ட ஆடம்பர சொகுசு வசதிகளுக்கு அரசு வரி விதிக்கிறது. 1.4.89 ஆம் நாள நிலவரப்படி, இவ்வரி வீதம் வருமாறு:-

அட்டவணை 2.22/1.4.89 ஆம் நாள் நிலவரப்படி சொகுசு வசதிகள் மீதான வரி விதிப்பு வீதம்

நாளொன்றுக்கு அறை ஒன்றுக்கு இட வசதிக் கட்டணங்கள்		சதவீதம்
1.	ரூ.50-க்குக் குறையாமல் ஆனால் ரூ.100-க்குக் குறைவாக	10
2.	ரூ.100-க்குக் குறையாமல் ஆனால் ரூ.200-க்கும் குறைவாக	15
3.	ரூ.200 அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு	20

2.2.120. இத்தலைப்பின் கீழ் அரசுக்குக் கிடைத்த வருவாய் ரூ.45 கோடியாகும். ஓட்டல்களும், தங்கும் விடுதிகளும் சாதாரணமாக உள்ளாட்சி வரி விதிப்புக்கு உட்பட்டவையாதலால், மேற்சொன்ன வருவாய் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களைப் போய்ச் சேர வேண்டும். தற்போது, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் இத்தகைய கட்டிடங்கள் மீது சொத்து வரியை மட்டும் விதிக்கின்றன. இந்த ஓட்டல்களையும் தங்கும் விடுதிகளையும் திறம்பட முறைப்படுத்துவதற்காக இவ்வரியை அரசே விதிக்க

வேண்டும் என்பது அரசின் நோக்கமாக இருந்தபோதிலும், கிடைக்கும் வருமானத்தில் குறைந்தது ஒரு பகுதியாவது சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்படுவதுதான் நியாயம். எனவே, வரியில் குறைந்தது 25 சதவீதம் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒப்படை செய்யப்படலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது. இவ்வருமானத்திலிருந்து வெவ்வேறு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சேர வேண்டிய தொகையைக் கணக்கிடுவதற்கு திட்டவட்டமான புள்ளி விவரம் எதுவும் இல்லை. இது பங்கீட்டுத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டு, பகிர்ந்தளிக்கப்படலாம்.

2.2.121. பரிந்துரை

கிடைக்கும் வருவாயில் 25 சதவீதத்தொகையை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்குவதற்காக தொகுப்பில் சேர்க்கலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

குதிரைப் பந்தய வரி

2.2.122. தமிழ்நாடு 1935 ஆம் ஆண்டு குதிரைப் பந்தய வரிச் சட்டத்தின்படி, அரசு குதிரைப் பந்தயம் நடைபெறும் இடங்களில் குதிரைப் பந்தய வரியையும், மேல் வரியையும் வசூலிக்கிறது. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், சென்னையில் மட்டுமல்லாது, ஐதராபாத், பெங்களூர், மும்பை, கல்கத்தா, மைசூர், பூனே போன்ற இடங்களில் நடைபெறும் குதிரைப் பந்தயங்களுக்கும் சென்னையிலும், உதகமண்டலத்திலும் இருந்தபடியே பணம் கட்டவும் வசதிகள் உள்ளன. இந்த ஆதாரத்திலிருந்து ஓராண்டுக்கு சுமார் ரூ.5.48 கோடி வருவாய் கிட்டுகிறது. இந்த வரி வருவாயில் குறைந்தது 25 சதவீதமாவது சென்னை மாநகராட்சிக்கும் உதகமண்டலம் நகராட்சிக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

மாநில ஆயத் தீர்வைகள்

2.2.123. மாநில அரசு, தமிழ்நாடு 1937 ஆம் ஆண்டு மது விலக்குச் சட்டத்தின்படியும் தமிழ்நாடு 1950 ஆம் ஆண்டு மருந்து ஒப்பனைப் பொருள் தயாரிப்பு ஆயத் தீர்வைகள் சட்டத்தின் படியும் ஆயத் தீர்வை விதிக்கிறது. இதில், இந்தியாவில் தயாரிக்கப்படும் வெளி நாட்டு மதுவகை, நாட்டுச் சாராயம், ஏனைய ஆல்கஹால் சார்ந்த பொருள்கள் ஆகியவற்றின் மீது விதிக்கப்படும் வரியும் அடங்கும். அந்தந்தப்பகுதிகளின் சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு இருப்பதால், இவ்வருமானத்தில் ஒரு பங்கினை அளிக்குமாறு உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கோரி வருகின்றன. இத்தலைப்பின் கீழ் மொத்த வருமானம் 1980 இல் ரூ.12 கோடியாக இருந்து 1992-93 இல் ரூ.564 கோடியாக அதிகரித்துள்ளது. 1994-95 இல் ரூ.614 கோடி வருவாய் கிட்டியது. வெவ்வேறு வகை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய பங்குத்தொகை குறித்து திட்டவட்டமான விழுக்காடு எதனையும் நிர்ணயிக்க இயலாது. எனவே, அனைத்து உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும் ஒப்படை செய்வதற்காக இந்த வருவாயில் 25 விழுக்காடு பிரித்துக் கொடுக்கத்தக்க தொகுப்பு நிதியில் சேர்க்கப்படலாம் எனப் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

மோட்டார் வாகன வரி:

2.2.124. உள்ளாட்சி மன்றங்கள், தத்தம் பகுதியில் வாகனங்களுக்காக சாலைச் சுங்க வரி வசூலித்து வந்த கால கட்டத்தில், 1931 ஆம் ஆண்டில் மோட்டார் வாகனங்கள் வரிச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அக்காலத்தில், மாவட்டக் கழகங்களும் நகராட்சி அதிகார மன்றங்களும் சென்னை மாநகராட்சியும் இத்தகைய சாலைச் சுங்க வரிகளை வசூலித்து வந்தன. மோட்டார்

வாகனங்கள் வரிச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டவுடன், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சாலைச் சுங்க வரியை வசூலிப்பது ஒழிக்கப்பட்டு அக்கால அளவில் வசூலிக்கப்பட்ட சாலைச் சுங்கவரி, சாலைச் சுங்க வரி இழப்பீடாக அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குத் தற்போது கிடைக்கும் மொத்தச் சாலைச் சுங்க வரி இழப்பீடு சுமார் ரூ.100 இலட்சம் மட்டுமே என்பதைக் காணலாம். ஆனால், மோட்டார் வாகன வரியாக அரசு வசூலிக்கும் தொகை அதிகரித்து வந்துள்ளது. 1994-95 இல் கிடைத்த வருமானம் சுமார் ரூ.333.57 கோடியாகும். துறை அதிகாரிகளுடன் விவாதித்தபோது, வசூலிக்கப்பட்ட மோட்டார் வாகன வரியில் சுமார் 7 சதவீதம் ஊரக சாலை மேம்பாட்டு நிதிக்காக ஒதுக்கப்படுகிறது என்றும் நெடுஞ்சாலை-ஊரகப் பணிகள் துறை மூலமாக ஊரகச் சாலைகளை மேம்படுத்த, இதிலிருந்தே தொகை அளிக்கப்படுகிறதென்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. சுமார் ரூ.20 கோடி உள்ளாட்சி சாலை மானியமாக, ஊராட்சி ஒன்றிய சாலைகளுக்கு மட்டும் அனுமதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், சாலைகளை நெடுஞ்சாலைத்துறை மட்டுமல்லாது, பல்வகை உள்ளாட்சி மன்றங்களும் பராமரிக்கின்றன. உள்ளாட்சி மன்றங்களிலுள்ள சாலைகளின் நீளம் வருமாறு:-

அட்டவணை 2.23. உள்ளாட்சி மன்றங்களிலுள்ள சாலைகளின் விவரங்கள்

உள்ளாட்சி மன்றம்	சாலையின் நீளம் (கி.மீ.)
மாநகராட்சி	4643
நகராட்சி	6052
பேரூராட்சிகள்	13312
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	45504
ஊராட்சி	104621
மொத்தம்	174132

2.2.125. மோட்டார் வாகனங்கள் அனைத்துச் சாலைகளிலும் (மாநில, தேசிய அல்லது உள்ளாட்சி மன்றச் சாலைகளில்) செல்லுகின்றன. மோட்டார் வாகனங்களின் எண்ணிக்கை, அதிலும் குறிப்பாக இரு சக்கர வாகனங்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் அதிகரித்ததால், உள்ளாட்சி மன்றங்களின் சாலைகள் மிகவும் சேதமடைகின்றன. 1.1.96 ஆம் நாள் நிலவரப்படி உள்ள வாகனங்களின் எண்ணிக்கை வருமாறு:-

அட்டவணை 2.24. 1.1.96 ஆம் நாள் நிலவரப்படி தமிழ்நாட்டிலுள்ள மோட்டார் வாகனங்களின் விவரங்கள்

பயணிப் பேருந்துகள் (அரசு, தனியார்)	21219
ஒப்பந்தப் பேருந்துகள்	91250
(ஆட்டோ, வாடகைக் கார்கள், ஆம்னி பேருந்துகள்)	
தனியார் பணி வாகனங்கள்	4480
சரக்கு வண்டிகள், லாரிகள் முதலியவை.	1,57,661

தனிநபர் வாகனங்கள்:

மோட்டார் சைக்கிள்	5,16,233
ஸ்கூட்டர்	3,79,499
மொபெட்	11,36,257
மோட்டார் கார்	2,90,700
ஏனைய வாகனங்கள்:	
ஸ்டேஷன் வேகன், ஜீப் முதலியவை	83,566
மொத்தம்	26,80,865

2.2.126. எனவே, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தங்கள் சாலைகளை சுமாராக நல்ல நிலையில் வைத்து வருவதற்கு இயலும் வகையில், மோட்டார் வாகன வரியில் நியாயமானதொரு பங்கு தங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கேட்பதில் நியாயமுள்ளது. தற்போது, நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு சாலைப் பராமரிப்பு மானியம் அளிக்கப்படுவதில்லை. ஊராட்சி ஒன்றியப் பகுதிகளைப் பொறுத்தமட்டில், கிராமங்களை இணைக்கும் சாலைகளின் பராமரிப்புக்காக, அரசு உள்ளாட்சி சாலை மானியம் அளித்து வருகிறது. ஆண்டுப் பராமரிப்புக்கு இது போதுமானதாக இல்லை. உட்பகுதிலுள்ள சாலைகளை உள்ளாட்சி மன்றங்கள் (ஊராட்சிகள்) தங்களிடமுள்ள மிகக் குறைந்த நிதி ஆதாரங்களைக் கொண்டுதான் பராமரிக்க வேண்டியுள்ளது. நகர்ப்பகுதிகளிலுள்ள சாலைகளில் அதிக எண்ணிக்கையில் பேருந்துகளும், கனரக மோட்டார் வண்டிகளும் செல்லுவதால், நகராட்சி, மாநகராட்சி போன்ற நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் சாலைப் பராமரிப்பு நெடுஞ்சாலைத் துறையின் பராமரிப்புத் தரத்திற்கு இணையாக இருக்க வேண்டும். மோட்டார் வாகன வரியாக வசூலிக்கப்படும் தொகையில் 50 சதவீதம் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பிரித்தளிக்கப்படுவதற்காக ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கோரி வருகின்றன.

2.2.127. நெடுஞ்சாலை - ஊரகப் பணிகள் துறை நிர்ணயித்த வரைமுறையின்படியும், பணிக்குழு கணக்கிட்டவாறும், உள்ளாட்சி மன்ற சாலைகளின் பராமரிப்புச் செலவு 1995-96 ஆம் ஆண்டுக்கான அவசியத் தேவை அடிப்படையிலான அளவின்படி (Normative level) ரூ.216.32 கோடியாகும். எனவே, இவ்வரியிலிருந்து கிடைக்கும் பங்கு, சாலைகளை ஓரளவுக்காவது பராமரிப்பதற்கு உதவும். மாநில நெடுஞ்சாலைகளைப் பொறுத்தமட்டில் மாநில அரசுக்குள்ள அதிகப் பொறுப்பைக் கருத்தில்கொண்டு, மோட்டார் வாகன வரி வசூலில் குறைந்தது 40 விழுக்காடாவது, பல்வேறு வகை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கிடையில் பங்கீட்டுத் தொகுப்பு நிதி மூலமாகப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக அரசால் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது. உள்ளாட்சி மன்றங்களிடையே பகிர்ந்தளிப்பதற்காக மாநில நிதி ஆணையம் தகுந்த வரைமுறைகளைத் தனியே வகுத்தளித்துள்ளது. தற்போது வழங்கப்படும் சாலைச் சுங்கவரி இழப்பீடு இந்த ஒதுக்கீட்டுக்குப் பின்னர் கைவிடப்படும்.

வேளாண்மை வருமான வரி

2.2.128. வேளாண்மை வருமான வரி, மாநில அரசால் தொடர்புடைய 1995 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் விதித் துறைகளின்படி விதிக்கப்படுகிறது. தொடக்கத்தில் மலைத் தோட்டப் பயிர்களிலிருந்து கிடைக்கும் வேளாண்மை வருமானத்திற்கு மட்டும் வரி விதிக்கப்பட்டது. 1958 இல், மலைத் தோட்டப் பயிர் அல்லாத ஏனைய பயிர்களுக்கும் இவ்வரியை விதிக்க இயலும் வகையில், வரிவிதிப்பு வரம்பு விரிவுபடுத்தப்பட்டது. ஆனால், 1.4.92 முதல் மலைத் தோட்டப் பயிர் அல்லாத ஏனைய பயிர்கள் மீதான வரி ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளது. வருமானத்தின் அடிப்படையில் அல்லது இணக்க அடிப்படையில் இவ்வரி விதிக்கப்படுகிறது. இந்த நிதி ஆதாரத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம்

1991-92 இல் கணிசமான அளவுக்கு அதிகரித்து, பின்னர் குறைந்துள்ளது. இந்நிதி ஆதாரத்திலிருந்து, ஓராண்டுக்கு சுமார் ரூ.17 கோடி வருவாய் கிடைக்கிறது. வழக்கமாக, மலைத்தோட்டப் பயிர்கள் பயிரிடப்படும் மலைப்பகுதிகளிலிருந்துதான் பெரும்பாலும் இவ்வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய மலைப் பகுதிகள் அடங்கிய உள்ளாட்சி மன்றங்கள், நீலகிரி, சேலம், கோயம்புத்தூர், மதுரை, திண்டுக்கல் மன்னர் திருமலை ஆகிய மாவட்டங்களில் உள்ளன. இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள், சாலைப் பராமரிப்புக்கும் தெருவிளக்குகள் வசதி செய்வதற்கும் பெரும் தொகையைச் செலவிட வேண்டியுள்ளது. மலைப் பகுதியாக இருப்பதால், சொத்து வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் சமவெளிகளில் சொத்து வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை விட மிகக் குறைவாக உள்ளது. இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் தனிப்பட்ட சூழ்நிலை காரணமாக, இவ்வரி வருவாயில் 25 விழுக்காடு மலைத்தோட்டப் பயிர்கள் சாகுபடியாகும் பகுதிகளுக்கு அரசு ஒதுக்கலாம் என மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரை செய்கிறது.

கரும்பு வரி

2.2.129. தமிழ்நாடு 1949 ஆம் ஆண்டு சர்க்கரை ஆலைகள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தின் கீழ், சர்க்கரை ஆலை உரிமையாளர்களிடம் கரும்பு வரி விதிக்கப்படுகிறது. இவ்வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய், சாலை மேம்பாடு, ஆராய்ச்சி - வளர்ச்சி, புதிய சர்க்கரை ஆலைகளின் பங்குகளில் முதலீடு செய்தல் ஆகியவற்றிற்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். எந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் அதிகார வரம்புக்குள் சர்க்கரை ஆலை அமைந்துள்ளதோ அந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள்தான் சாலையை மேம்படுத்த வேண்டும். சர்க்கரைத் துறை இயக்குநர் இந்நிதியை வைத்திருந்து, சம்பந்தப்பட்ட பகுதியில் சாலைகளின் மேம்பாட்டிற்காகச் செலவழிக்கிறார் என்றும், இப்பணிகள் அத்துறையின் மூலமாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்றும் அறியப்படுகிறது.

2.2.130.

பரிந்துரை

உள்ளாட்சி மன்றம், தமது பகுதிக்குள் அமைந்துள்ள சாலைகள் பற்றிய பொறுப்புகளில் அக்கறை கொண்டுள்ளதால், அந் நோக்கத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை, அந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குக் கொடுத்து விடுவது நல்லது. அல்லது மாற்று ஏற்பாடாக, உள்ளாட்சி மன்றமும் சம்பந்தப்பட்ட சர்க்கரை ஆலையும், அந்த ஆலை அமைந்துள்ள பகுதிக்குச் செல்லும் சாலைகளை நல்ல நிலையில் பராமரிக்கப் பொறுப்பு வகிக்க வேண்டும்.

நகர்ப்பகுதி நில வரி

2.2.131.

மாநிலத்தின் நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்குவதற்கும், குறைந்த வருமானத் தொகுதியினருக்கான மாற்றுத் திட்டங்கள், வீட்டு வசதித் திட்டங்கள் ஆகியவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கும், வேளாண்மைப்பணி அல்லாத பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் நகர்ப்பகுதி நிலங்களில், வரி விதிப்புத் திட்டங்களைச் சீரமைப்பதற்கும், நிலத்தின் மதிப்பு உயர்வுக்கேற்ற, வருவாயைப் பெறும் பொருட்டும், நகர்ப்பகுதி நில வரிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டு 1.7.1963ஆம் நாள் முதற்கொண்டு சென்னை மாநகரில், அமுலுக்கு வந்தது. இச்சட்டம் செல்லாது என உயர் நீதி மன்றம் நிராகரித்துவிட்ட போதிலும், உச்ச நீதி மன்றத்தால், இச்சட்டம் செல்லுபடியாகும் எனத்தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு, 1996ஆம் ஆண்டிலிருந்து வரி வசூலிக்கப்பட்டது. பின்வருவனவற்றுக்குப் பதிலாக, நகர்ப்பகுதி நில வரி செலுத்தத்தக்கதாகும் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. அவையாவன:

1. இரயத்வாரி வரி
2. சென்னை 1956ஆம் ஆண்டு இனாம்கள் (வரிவிதிப்புச்) சட்டம் அல்லது 1955 ஆம் ஆண்டு ஆந்திர மாநில இனாம்கள் (வரிவிதிப்புச்) சட்டம் ஆகியவற்றின் கீழ் விதிக்கப்படும் வரி.
3. நில வாடகை
4. குவிட் வாடகை
5. 1851ம் ஆண்டு சென்னை நகர வருவாய்ச் சட்டத்தின் கீழ் வகைப்படும் வருவாய்
6. அரசு சிறப்பு உத்தரவின் பேரில் இந்த நிலங்களின்பேரில் குறிப்பிடும் ஏனைய வருவாய் தொகைக்கு ஆனால் அவை வேறு எந்தச் சட்டத்தின் மூலமும் விதிக்கப்படும் வரிக்கு கூடுதலாக இருக்க வேண்டும்.

2.2.132. சிறப்பு நிலை, தேர்வு நிலை நகராட்சிகளுக்கு, அதாவது ஈரோடு, திருப்பூர், தஞ்சாவூர், தூத்துக்குடி, உதகமண்டலம், கரூர், நகர்கோயில், பொள்ளாச்சி, கும்பகோணம், மயிலாடுதுறை, திண்டுக்கல், பழனி, காஞ்சீபுரம், கடலூர், வேலூர், உடுமலைப்பேட்டை, விழுப்புரம், புதுக்கோட்டை, காரைக்குடி, இராஜபாளையம், நாமக்கல் ஆகிய நகராட்சிகளுக்கும், இரு நகரியங்களுக்கும் அதாவது, மேட்டூர், கொடைக்கானல் (தற்போது நகராட்சிகள்) ஆகிய நகரியங்களுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டது. 1992ஆம் ஆண்டு நகர்ப்பகுதி நில வரிச் சட்டத்தின் மூலம், இப்பகுதிகளில் வரி விதிப்பு ஒரே சீராக சீரமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரி விதிப்பிலிருந்து, அரசு சில விலக்களிப்புகளையும் அனுமதித்துள்ளது. இச்சட்டத்தின் கீழ் அரசு, ஆண்டொன்றுக்கு ரூ 7 கோடி வரி வசூலித்து வருகிறது என்பதை 1994-95ஆம் ஆண்டிற்குரிய வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீட்டிலிருந்து அறியலாம். வரி விதிப்பின் குறிக்கோள்கள், செயல்நோக்கங்கள் மற்றும் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காரணங்களிலிருந்து பார்க்கும்போது, குடிசைப்பகுதிகளையும், குறைந்த வருமானத் தொகுதியினர் குடியிருப்புகளையும் பராமரித்து வரும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள், இந்த வரி விதிப்பிலிருந்து கிடைக்கப்பெறும் வருமானத்தில் ஒரு பங்கினைப்பெறுவதற்கு தகுதியுடையன என்பதை அறியலாம். இரயத்வாரி வரி விதிப்பு, மனைத்தீர்வை, விடு குத்தகை (quit rent), சென்னை மாநகர நில வரிச் சட்டத்தின் கீழ் செலுத்த வேண்டிய தொகை ஆகியவற்றிற்குப் பதிலாக, இந்த வரி விதிக்கப்படுகிறது என்பதையும் காணலாம். நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட இடங்களில் பெறும் வரித் தொகையிலிருந்து, அவற்றுக்குப் பங்கு எதுவும் அளிக்கப்படுவதில்லை. வேளாண்மை நிலங்களுக்கு வரி விதிப்பிற்கு வகை செய்யும் விதித்துறைகள், 1920ஆம் ஆண்டு மாவட்ட நகராட்சிகள் சட்டத்தில் இருந்தபோதிலும், அரசிடமிருந்து வரப்பெற்ற அறிவுரையினையடுத்து இவ்வரி தற்போது விதிக்கப்படுவதில்லை. மேற்சொன்ன அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு குடிசைப் பகுதிகள் மற்றும், குறைந்த வருமானத் தொகுதியினர் குடியிருப்புகளின் பராமரிப்பு தொடர்பான பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக, இந்த ஆதாரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயிலிருந்து பங்கு பெறுவதற்கு, மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள, நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தகுதியுடையனவாகும். இந்த வரி எந்தெந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களைச் சேர்ந்த பகுதிகளில் விதிக்கப்படுகிறதோ அந்தந்த உள்ளாட்சிமன்றங்களுடன், அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தை பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம். இந்த வரித் தொகையில் 50 சதவீதத் தொகையை, சம்பந்தப்பட்ட நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பகிர்ந்து அளிக்கலாம் என மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

இரயில் பயணிகள், சரக்குகள் மீதான பயண இறுதி முனை வரி

2.2.133. இரயில் பயணிகள், மற்றும் சரக்குகள் மீது பயண இறுதி முனை வரி விதிக்க வகை செய்யும் சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என 1950 ஆம் ஆண்டு உள்ளூர் நிதி நிலை விசாரணைக் குழுவும், 1953-54 ஆம் ஆண்டு வரி விதிப்பு விசாரணை ஆணையமும், 1963 ஆம் ஆண்டு ஜக்கரியா குழுவும் பரிந்துரை செய்துள்ளன. இது, மத்திய அரசால் செய்யப்பட வேண்டும். இச்சட்டம்

இயற்றப்படும் வரை இரயில்வே துறைக்கு அதிக அளவு வருமானம் ஈட்டித்தரும் நகர்ப்பகுதிகளின் வளர்ச்சிக்கென, இரயில்வே துறை, மாநில அரசுக்கு ஆண்டு தோறும் மானியத் தொகை வழங்க வேண்டும் என்று ஜக்கரியா குழு மேற்கொண்டும் பரிந்துரைத்துள்ளது. மத்திய அரசுடன் கலந்து இது தொடர்பாக மாநில அரசு நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

வந்து போகும் மக்களின் பேருந்துக் கட்டணங்கள் மீதான மேல் வரி

2.2.134. பெருநகரங்களுக்கும், முக்கியமான வணிக மற்றும் தொழில் மையங்களுக்கும் 150 கி.மீ. தொலைவிலிருந்து வந்து போகும் மக்களுக்கு, பேருந்து கட்டணங்கள் மேல் வரி விதித்து, வசூலிக்கப்பட்டு, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்படலாம்.

பேருந்து பயணிகள் மீது உள்ளாட்சிமன்ற செஸ் வரி

2.2.135. பேருந்து நிலையங்கள் நிற்கும் இடங்கள் அமைக்கப்பட்டு முறையாகப் பராமரிக்கப்படவும் பயணிகளுக்குத் தேவையான வசதிகள் செய்து தரவும், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சார்பில் பேருந்து பயணக் கட்டணங்கள் மீது மேல்வரி வசூலிக்கப்படலாம் என்று கருத்து தெரிவிக்கப்படுகிறது. போக்குவரத்து நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தமான, குறுகிய தூரப்பேருந்துகள், நெடுந்தூரப் பேருந்துகள், வெளியூர் பேருந்துகள், நகரப் பேருந்துகள் ஆகியவற்றின் மூலம், நாளொன்றுக்கு மொத்தத்தில், சுமார் 150 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட நபர்கள் பயணம் செய்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகிறது. பயணக் கட்டணத்தோடு கூட, உள்ளூர் நகரப் பேருந்துகளுக்கு 5 காசு, வெளியூர் பேருந்துகளுக்கு 25 காசு, நெடுந்தூரப்பேருந்துகளுக்கு 50 காசு எனக் கூடுதல் தொகை பேருந்து கட்டணத் தொகையுடன் வசூலித்தால் நல்ல வருமானம் கிடைக்கும். இத்தொகை தொகுக்கப்பட்டு, தேவையின் அடிப்படையில், பல்வேறு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படலாம்.

வரி அல்லாத வருவாய்கள்

2.2.136. வரி அல்லாத ஏனைய வருவாய்களைப் பொதுவாக, கீழ்க்கண்டவாறு நான்கு பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம்:

1. பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள்
 2. உரிமங்கள், கட்டணங்கள், ஏனைய தீர்வைகள்
 3. சொத்துக்களிலிருந்து வருமானம்
 4. சிறப்புப் பணிகள் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம்
- இவை, கீழே விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள்:

2.2.137. உள்ளாட்சி மன்றங்களால் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படாத நிதி ஆதாரங்களுள் முக்கியமானது, பயனீட்டாளர் கட்டணங்களாகும் என அநேகமாக அனைத்து விவாத மன்றங்களிலுமே வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. பணிகள் குறித்து ஏற்படும் செலவுத் தொகையை வசூலிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைக் கருத்திற்கொள்ளாமல், பயனீட்டாளர்களால் செலுத்த முடியும் என்ற நிலையிலிருந்த போதிலும், பயனீட்டாளர்கள் கட்டணங்கள் மிகவும் குறைவாகவே இருந்தன. இப்போக்கினால், செலவுத்தொகையில் ஒரு பகுதியையாவது வசூலிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில், நியாயமான அளவில் கட்டணங்கள் விதிக்கப்படும்போதுகூட எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் விதிக்கவேண்டியதன் அவசியம் குறித்து உயர்நிலை

விவாத மன்றங்களில், அடிக்கடி பேசப்பட்டாலும், பொதுமக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. சொத்து வரி விதிப்பில் பணிக்கான கூறுகள் சில உள்ளடங்கியிருப்பதால், பயனீட்டாளர் கட்டணம் வசூலிப்பது விவேகமானதுதானா என்ற வினாவை உயர்குடி மக்களேகூட எழுப்பி வருகின்றனர். சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த நலனைக்கருத்திற்கொண்டு அனைத்துப் பகுதிகளிலும் தேவையான அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து தருவதில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு உதவவே, பொதுவாக வரி விதிக்கப்படுகிறது. பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள், நுகர்வோருக்கு அளிக்கப்படும் சிறப்புப் பணிக்காக வசூலிக்கப்படுகின்றன. வரிக்கும் பயனீட்டாளர் கட்டணத்திற்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டையும், இதுபோன்ற பயனீட்டாளர் கட்டணங்களை, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் விதிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் புரிந்துகொள்ள, முக்கியமாக, பொதுமக்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்வு தேவை. ஒரு குறிப்பிட்ட பணி செய்து தரப்பட்டு, அப்பணியை பயன்படுத்திக் கொண்டதற்காக விதிக்கப்படும் கட்டணங்கள்தான் பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் எனப் பொருள் விளக்கமளிக்கலாம். நீக்கக் கோட்பாட்டை, அதாவது, வரி செலுத்தாதவர்களை நீக்கிவிடும் கொள்கையைப் பின்பற்றுவது சாத்தியமான இனங்களில் மட்டும், பயனீட்டாளர் கட்டணங்களை வசூலிக்க இயலும், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களில், பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் விதிப்பதற்கு மிக அதிகமான வாய்ப்புள்ளது. பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் வழக்கமாக குடிநீர் வழங்கல் பணிகளுக்கு மட்டுமே விதிக்கப்படுகிறது.

2.2.138. தண்ணீர் கட்டணங்கள் வரவு பற்றிய விவரங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 2.25. குடிநீர் வழங்கல் பணிகளுக்காக பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் வகையில் மாநகராட்சிகளுக்குக் கிடைத்த வருமானம்

	வரி அல்லாத ஏனைய வருவாயில் சதவீதம்	மொத்த வருமானத்தில் சதவீதம்
கோயம்புத்தூர்	56.52	9
மதுரை	33.97	6
சேலம்	58.82	9 - 12
திருச்சிராப்பள்ளி	34.61	6 - 7
திருநெல்வேலி	12.05	12 - 13

2.2.139. கழிவு நீரகற்றல் வடிகால் குப்பைக்கூளங்கள், திடக்கழிவு அகற்றல், சாலை வசதிகள், தகவல் தொடர்பு (சாலைகள்) வசதிகள் போன்ற வேறு சில பணிகளுக்காகும் செலவும் கணிசமான அளவிற்கு அதிகரித்துள்ளது. இப்பணிகள் குறித்த பராமரிப்புச் செலவிற்கு போதிய அளவில் தொகை இல்லாத நிலையில், பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் கூடுதல் நிதி ஆதாரமாகக் கை கொடுத்து உதவும். சிறந்த முறையில் ஆற்றப்படவேண்டுமென விரும்பும் பணிகளுக்கு, கட்டணத்தொகைகளை செலுத்த விருப்பத்துடன் முன் வர வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை மக்களுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். ஏற்கெனவே உள்ள அடிப்படை வசதிகளை மேம்படுத்துவதற்கு, பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் உதவும். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தொடங்கப்பட்ட நாளிலிருந்தே சாலைகள், விளக்குகள், துப்புரவு ஏற்பாடுகள், குடிநீர் வழங்கல் போன்ற அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து தரும் சட்டப்படிக்கான பொறுப்பு உள்ளாட்சி மன்றங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களும், தங்களுக்குக் கிடைக்கும் நிதி ஆதாரங்களுக்கு உட்பட்டு, மட்டான அளவில், வசதிகளைச் செய்து தருகின்றன. தற்போது, இந்தக் கருத்துக்களும், மக்களின் அவாவும்கணிசமாக மாறிவிட்டன. விளக்குகள், சாலைகள், குடிநீர் வழங்கல் முதலிய குறைந்த அளவுப் பணிகளை வழங்குவதற்கு சில மாநில/தேசிய அளவிலான தர அளவை குறித்த சில வரைமுறைகளை எட்டுவதில், கொள்கை வகுப்பவர்களும் ஆர்வம் காட்டிவருகின்றனர். ஆனால் மேற்சொன்ன

இலக்குகள், அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவையாக உள்ளன. எனவே, உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி ஆதாரப் பற்றாக்குறைகளை நிறைவு செய்ய மத்திய அரசு வழங்கும் நிதியுதவியைக் கொண்டுதான் அந்த இலக்குகளை எய்த முடியும். கூட்டுக்குடி நீர் வழங்கும் திட்டங்களின் கீழ், தொலை தூரங்களிலிருந்து நீரை எடுத்துவர வேண்டியிருப்பதால், தனித்தனி குழாய் இணைப்புகள்மூலம், பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வழங்குவதற்கு மிக அதிகச் செலவு ஆகிறது. ஆழ் துளைக் கிணறுகள் தோண்டி, மேல்நிலைத் தொட்டிகள் கட்டி, குழாய் வசதிகளுடன் பொதுக் குடிநீர் வழங்கு முறை அமைப்பதற்குக் கூட அதிகச் செலவாகிறது. இதுபோலவே பொதுமக்களுக்கு நல்ல முறையில் வசதிகள் செய்து கொடுப்பதைக் கருத்திற் கொண்டு, குறைந்தபட்ச விளக்கு வசதிகள், அதாவது குழல் விளக்குகள் அடுத்தடுத்த விளக்குகளுக்கிடையே இருக்கவேண்டிய தொலைவு, ஆகியவற்றுக்கான வரைமுறைகளும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. சிலவகை உள்ளாட்சி மன்றங்களில், தேவையின் அடிப்படையிலும் பொதுமக்களிடமிருந்து வரப்பெற்ற கோரிக்கையையடுத்தும் முக்கியப் பகுதிகளில் சோடியம் வாயு விளக்குகள், மொர்குரி விளக்குகள் மற்றும் உயர் கம்ப விளக்குகள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. தங்களுடைய சொந்தச் செலவில் சாதனங்கள், விளக்குகள் வழங்கும் கொள்கையைப் பின்பற்றி வந்த மின் வாரியம் தற்போது தன்னுடைய கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டுவிட்டது. விளக்கின் தன்மையைப் பொறுத்து, ஒவ்வொரு விளக்குக்கும் ஆகும் செலவுத்தொகையை உள்ளாட்சி மன்றங்களிடம் கோரி வருகிறது. இதனால் விளக்குகள் குறித்த செலவும் அதிகரித்துள்ளது. நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நேர்வில் மின்கட்டணங்களைக் குறைப்பது குறித்து அரசு கருதிப்பார்க்க வேண்டும்.

2.2.140. நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நேர்வில், குடிநீர் வழங்குதல், சாலைகள் முதலிய அடிப்படை வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்கும், ஆதாயம் ஈட்டக்கூடிய ஏனையத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கும், கடனாகத்தான் நிதியுதவி அளிக்கப்படுகிறது. இவ்வள்ளாட்சி மன்றங்கள் எதிர்காலத்தில் தங்களுடைய சொந்த நிதியிலிருந்து, விரிவாக்கப் பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருப்பதோடு கடன் பணிகள், பராமரிப்புப் பணிகள் குறித்த செலவையும் ஈடு செய்ய வேண்டியுள்ளது. பணிகள் அமைப்புச் செலவுத்தொகையை வசூலிக்க உறுதி செய்வதற்கு, பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்பட்டாலன்றி இப்பணிகளைப் பராமரிப்பதும், கடன் தொகையைத் திரும்பச் செலுத்துவதும் சாத்தியமாகாது.

2.2.141. வெவ்வேறு நுகர்வோர் தொகுதியினருக்கிடையே வரி செலுத்தும் திறன் வேறுபடுவதால், பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் விதிக்கப்படுவதற்கு முன்னர், வெவ்வேறு நுகர்வோர் தொகுதியினரின் வரித் திறனையும் விருப்பத்தையும் மதிப்பிட வேண்டும். செயற்படுத்துவதற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகை, காலம் ஆகியவற்றை மிஞ்சி திட்டங்களில், ஏற்படும் கூடுதல் செலவுத் தொகையை முழுவதுமாக வசூலிக்க கட்டுபடியாகக் கூடிய விலையை நிர்ணயிப்பதும் கடினமாகும். தற்போது நிலவிவரும் விலைகளைக் கருத்திற்கொண்டு பார்த்தால், நிர்வாகச் செலவு இணைந்த விலையும் மிக அதிகமாக இருக்கும். எனவே, உள்ளாட்சி மன்றக் கணக்குகளிலிருந்து, கட்டுபடியாகக் கூடிய விலையைக் கணக்கிடுவதும் மிகவும் கடினம். பொது வசதிகள் அளிக்கப்பட்ட தொகுதியினர், பணிகள் குறித்த விலையை நிர்ணயிப்பதற்கு வழிகாட்டியாக விளங்கக்கூடிய, பொதுவான கொள்கைகளை, மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

1. நீக்கக் கோட்பாடு பொருந்துகிற நேர்வில், வழங்கப்படும் பணிகளுக்குக் கட்டணங்கள் விதிக்கப்படலாம். தண்ணீர் தீர்வையின் நேர்வில் செய்யப்படுவது போன்று, ஒரு பணியினால் பயனடைபவர்கள் என்று இனங்கண்டறியப்படும் அனைவருக்கும், கட்டணங்கள் விதிக்கலாம்.

2. பயனீட்டாளர்களைத் தெளிவாகக் கண்டறிய முடியாவிட்டாலும் பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் பொருத்தமற்றதாக இருந்தாலும், உள்ளூர் மக்கள் அனைவருக்கும் சில குறிப்பான பயனீட்டு வரிகள் விதிக்கப்படலாம். தெருவிளக்குவசதி இதில் ஒன்றாகும் பயனீட்டாளர் கட்டணங்களை நிர்ணயிக்கும் போது, வசூலிக்க வேண்டிய செலவுத் தொகையின் எஞ்சியிருக்கும் பகுதியையும் சரிக்கட்டும் வகையில், கழிவு நீரகற்று வரி, தண்ணீர் வரி போன்ற பொதுவான பயனீட்டு வரிகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இருப்பினும், இந்த ஏற்பாடு திறம்பட செயல்பட வேண்டுமாயின் பயனீட்டு வரி வசூல் தொகை முறையாக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும். தற்போது, செயலிலுள்ள விதிகளுக்கிணங்க, ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டுமென்றிருந்தாலும் நடைமுறையில் அவ்வாறு செய்யப்படுவது இல்லை.
3. குறைக்கப்பட்ட கட்டணங்கள் மூலம் எளியவர்களுக்கு உதவுவதைக் காட்டிலும், நேரடியாக மானியம் அளிக்கப்படலாம்.
4. உள்ளூரில் தேவையான பணிகளை மேற்கொள்ள, வேண்டிய முதலீட்டுக்கு, கட்டணங்களும் பயனீட்டாளர் வரிகளும் போதவில்லை என்றால் மட்டுமே, மாநில, மத்திய அரசுகளிடமிருந்து பெறப்பட்ட தொகைகளைப் பயன்படுத்தலாம். இது போன்ற இனங்களில், உள்ளாட்சி மன்றங்கள், உயர்நிலை அரசுகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய பொறுப்பு இருக்க வேண்டும். நிதி வகையான பொறுப்பு தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டாலன்றி, பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகள் திறம்பட நடைபெற வாய்ப்பு இல்லை.

2.2.142. வறியவர்களின் வரி செலுத்தும் திறன் குறித்துப் பெரிதும் கவலை தெரிவிக்கப்பட்டது. இதுபோன்ற வறியவர்களுக்கு, குறைவாக வரி விதிக்கலாம் அல்லது அவர்களுக்கு மானியம் வழங்கப்படலாம் அல்லது குறைந்த வீதத்தில் வரி விதிப்பதற்குப் பதிலாக நேரடியாகவே வரி விதிப்பிலிருந்து அவர்களுக்கு விலக்களிக்கலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருத்து தெரிவிக்கிறது மேல் மட்டத்தைச் சேர்ந்த நுகர்வோர் தொகுதியினருக்கு படிப்படியாக உயரும் வீதத்திலும், வணிக, நிறுவனப் பயனீட்டாளர்களுக்கு உயர் வணிக வீதங்களிலும் வரிகள் விதிக்கப்படலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது.

2.2.143. பணிக்கட்டணங்களை மாநில அளவில் தீர்மானிப்பதற்குப் பதிலாக, அவற்றைக் குறைப்பதற்கு கட்டாயமாக மாநில அரசு அனுமதி பெற வேண்டுமென்ற நிபந்தனையுடன் அதற்குரிய வழிகாட்டிக் குறிப்புகளை வகுத்தளித்து, பணிக்கட்டணங்களை நிர்ணயிக்கும் தன்னாட்சி உரிமை, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்.

2.2.144. பணிகள் உரிய முறையிலும், முறையாகவும் செய்யப்படுமாயின், பொதுமக்கள் அப்பணிகளுக்குரிய கட்டணங்களைச் செலுத்த விருப்பம் இல்லாமல் இல்லை என்பது, மாநில நிதி ஆணையம் நடத்திய ஆழ்ந்த ஆய்விலிருந்தும், பொதுமக்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட கருத்துக்களிலிருந்தும் தெரிய வருகிறது.

2.2.145. எனவே, பயனீட்டாளர் கட்டணங்களை விதிப்பதற்கு அதிக வாய்ப்புள்ள மாநகராட்சிகள் போன்ற நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள், தங்களுடைய பணிகளின் தரத்தை

மேம்படுத்த வேண்டும் என்று மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது. பல்வேறு பகுதிகளில் பணி நிலைமைகளின் தன்மை வெளிப்படையாக மக்களுக்கு தெரிவிந்தால் அது தற்போது வசூலிக்கப்படும் கட்டணத்தைக் காட்டிலும் குறைந்த பட்சம் 200 விழுக்காடு அதிகமாகக் கேட்க உதவும். உள்ளாட்சி மன்றம், உள்ளூர் தேவைகளைப் பொறுத்து, பணிகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும்; சொத்து வரிகளின் கூறுகளாக விளங்கும், பணி வரிகளிலிருந்தும், பயனீட்டாளர் செலுத்தும் கட்டணங்களிலிருந்தும் இச்செலவினங்களை ஏற்க வேண்டும். பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் தனியாக வரையறுக்க முடியாத துப்புரவு, கழிவு நீரகற்றல், வடிகால் போன்ற பணிகளுக்கு வரியிலிருந்து இச்செலவைச் செய்ய வேண்டும். இயன்ற வரையில், மாநகராட்சிப் பகுதிகளில், இப்பணிகளுக்கான முழுச் செலவையும், வரி செலுத்தும் திறனுடையவர்களிடமிருந்து கூடுதல் கட்டணத் தொகை வசூல் மூலம் ஈடு செய்ய முயல வேண்டும்.

2.2.146. தொழில் நிறுவனங்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்தவரையில், கழிவு நீரகற்றல்/ வடிகால் பணி வகையில் தேவையான வசதி செய்து கொடுத்தமைக்காக, சிறப்புக் கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்படலாம். நச்சுத்தடை மலக்குழிகளையும்,(Septic Tank) வடிகுட்டைகளையும்(Cess Pool) சுத்தம் செய்வதற்காக, சிறப்புக் கட்டணங்கள் விதிக்கப்படலாம்; பொது மக்கள், கழிவு நீரை சாலைகளில் விடாமல், வடிகுட்டைகள் அமைத்து அவற்றில் விடுமாறு அறிவுறுத்தப்படலாம். விளக்கு வசதிகளைப் பொறுத்தமட்டில், ஊரக உள்ளாட்சி மன்றங்கள், நலிந்த பேரூராட்சிகள் ஆகியவற்றின் நேர்வில் மின் கட்டணங்கள் குறித்த முழுச் செலவையும் ஏற்கவும், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நேர்வில் குறைந்த மின் கட்டணங்களை விதிக்கவும், அரசு முன்வரவேண்டும்.

2.2.147. பரிந்துரைகள்

1. அனைத்து அம்சங்களையும் குறித்து மிகவும் கவனமாகப் பரிசீலித்த பிறகு, மாநகராட்சிகள், சிறப்பு நிலை மற்றும் தேர்வு நிலை நகராட்சிகள் போன்ற நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சிமன்றங்கள், தற்போது குடிநீருக்காக பயனீட்டாளர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் கட்டணத்தை குறைந்த பட்சம் 200 விழுக்காடு அதிகமாக்கி விதிக்க வாய்ப்புள்ளது என்று கருதப்படுகிறது.
2. பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் குறித்த நெறிமுறைகளைச் சீர்படுத்தவும், உயரளவு வருவாய் கிடைப்பதையும் மற்றும் பணிகள் அளிக்கப்படுவதையும் உறுதி செய்யவும், பின்வரும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படலாம்.
 - (i) உள்ளாட்சி மன்றம், உள்ளூர்த் தேவைகளைப் பொறுத்து, பணிகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும்; பயனீட்டாளர்கள் செலுத்தும் கட்டணங்களிலிருந்தும் பணிகள் மீதானவரிகளிலிருந்தும் இச்செலவினங்களை ஏற்க வேண்டும்.
 - (ii) பயனீட்டாளர்கள் கட்டணங்கள் குறிப்பிட முடியாத இனங்களில் அதாவது துப்புரவு, கழிவு நீரகற்றல் வடிகால் போன்ற பணிகளுக்கான வரியிலிருந்து இச்செலவு செய்யப்பட வேண்டும்.

- (iii) மாநகராட்சிகளிலும் சிறப்பு நிலை மற்றும் தேர்வு நிலைநகராட்சிகளிலும் மேற்கொள்ளப்படுகிற இப்பணிகளுக்கான முழுச் செலவையும் திறனுடையவர்களிடமிருந்தும் வர்த்தக நிறுவனங்களில் விதிக்கும் உயர் கட்டண வீதங்கள் மூலமும் ஈடு செய்ய வேண்டும்.
- (iv) உயர் வரி வீதங்கள் செலுத்த இயலாதவர்களுக்கு சலுகை அளிக்கலாம் அல்லது விலக்களிக்கலாம்.
- (v) தொழில் நிறுவனங்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்த வரையில் அவற்றால் மேற்கொள்ளப்படாத, கழிவு நீரகற்று, வடிகால் சுத்திகரிப்பு, குப்பைகளை அகற்றும் பணிகளுக்கு சிறப்புப் பணி வசதி செய்து கொடுத்தமைக்காக, சிறப்புக் கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்படலாம்.
- (vi) நச்சுத்தடைமலக்குழிகளையும், வடிகுட்டைகளையும் சுத்தம் செய்வதற்காக, சிறப்புக் கட்டணங்கள் விதிக்கப்படலாம்; உள்ளூர் பொது மக்கள், கழிவு நீரை சாலைகளில் விடாமல், வடிகுட்டைகள் அமைத்துக் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தப்படலாம்.
- (vii) உணவு மற்றும், தங்கும் விடுதிகள், மருத்துவமனைகள், திருமண மண்டபங்கள், ஏனைய பொது இடங்கள் போன்ற பிற இனங்களுக்கும் துப்புரவுப் பணி தொடர்பாக இதே போன்று கட்டணங்கள் வசூலிப்பது பற்றி பரிசீலிக்கலாம்.

2.2.148. பணிகளின் ஒரு பகுதியாக நிறைவேற்ற பெறுப்பேற்க முன்வருகிற 'எகஸ்னோரா இன்டர்நேசனல்' போன்ற அரசு சார்பற்ற அமைப்புகளை அல்லது உள்ளூர் பொதுமக்களை ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் பணிகளைத் தனியார் மயமாக்கலாம். குப்பை கூளங்களை அகற்றுவது, திடக்கழிவுகளை அகற்றுவது தொடர்பான பணிகளை வணிக அடிப்படையில் மேற்கொள்ள அக்கறை காட்டும் தனியார் முகவரமைப்புகளுடன் ஒப்பந்த ஏற்பாடு செய்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் குறித்து ஆய்வு செய்ய, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஊக்கமளிக்கலாம். இது பற்றி, பகுதி IIIஇல் விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

2.2.149. பயனீட்டாளர் கட்டணங்களைப் பொறுத்தமட்டில், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் மேற்கொள்ளும் பணிகளுக்குரிய சரியான செலவினக் கொள்கையை வகுப்பதில், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு உதவும் வகையில், தொழில் நுட்ப ஆலோசனைகளை அளிக்கவல்ல கட்டணம் மற்றும் மதிப்பீட்டுப் பிரிவு என்று மாநில / மண்டல அளவில் அமைக்கப்படலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருத்து தெரிவிக்கிறது. பொது மக்களிடையே விழிப்புணர்வு, சமுதாயப் பங்கேற்பு உணர்வு, தேவையான நல்லெண்ணம் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துவதற்காக, உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வெளிப்படையான செயல்பாடு, குறித்த தன்மை பெரிதும் உதவும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இவ்வாறு உள்ளாட்சிப் பகுதிகளில் இப்பணிகளை நன்முறையில் நிருவகிக்க உதலாம்.

2.2.150. அனைத்து மாநகராட்சிகள், சிறப்பு நிலை, முதல் நிலை நகராட்சிகள் தொடர்பான இனங்களில், நிறுவனங்களின் ஐந்தொகை விவரக்கணக்குகளைத் தயாரிக்கவும், ஏற்கெனவே விவாதிக்கப்பட்ட கொள்கைகளின்படி, பணிகளுக்கு சரியான செலவு விபரங்கள் நிர்ணயிப்பதற்கும், நம்பகமான புள்ளிவிவரங்களை வழங்கவும், நிர்ணயக் கொள்கை தொடர்பாக, தேவையான நேர்வுகளில், மாநில அளவிலான கட்டண மதிப்பீட்டுப் பிரிவுடன் ஒருங்கிணைப்புப் பணிகளை மேற்கொள்ளவும், தொடர்பு கொள்ளவும், ஒவ்வோராண்டின் இறுதியிலும், சொத்துக்கள், பொறுப்புகள் குறித்த விவர அறிக்கையைத் தயாரிக்கவும் நிருவாகத்தின் ஒரு பகுதியாக செலவுக் கணக்கீட்டுப்

பரிவு (cost cell) ஒன்றை அமைப்பது அவசியமாகலாம் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருத்து தெரிவிக்கிறது.

2.2.151. கட்டண வீதங்கள் குறித்து தொடர்பு கொள்ள, மண்டல அளவிலான கிளைகளடன், மாநில அளவில் கட்டணம் மதிப்பீட்டு பிரிவு இருக்க வேண்டும் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, உள்ளாட்சி மன்ற நிலையில், தற்போதுள்ள கணக்குப் பிரிவே செலவுக் கணக்கீட்டு விரிவாகச் செயல்பட்டு மாநில / மண்டல அளவிலான கட்டணம் மதிப்பீட்டுப் பரிவுடன் கலந்தாலோசித்து உரிய முடிவுகளை எடுக்கலாம் என்பதால் உள்ளாட்சி மன்ற அளவில், தனியாக செலவு கணக்கீட்டு பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

2.2.152. ஒவ்வொரு ஆண்டு இறுதியிலும் முடியுமானால், ஒவ்வொரு பணி தொடர்பாகவும், ஐந்தொகை விவரக் கணக்குகளையும், சொத்துக்கள் பொறுப்புகள் குறித்த விவர அறிக்கையையும் தயாரிக்கும் பணிகளை கணக்குப் பிரிவின் பணிகளில் ஒன்றாக ஆக்கலாம். அரசு தற்போது பின்பற்றப்பட்டு வரும் அரசு கணக்குவைப்பு முறைக்குப்பதிலாக வணிக ரீதியான முறையை அறிமுகம் செய்வதன் மூலமும் கணக்கு வைப்புகளை கணினிமயமாக்குவதன் மூலமும் கணக்கு முறையிலும் வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடு தயாரிப்பு முறையிலும் மாற்றம் செய்வது அவசியமாகும்.

2.2.153. பரிந்துரைகள்:

1. உள்ளூர் பொதுமக்களை ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் அல்லது எக்ஸ்னோரா இன்டர்நேசனல் போன்ற அரசு சார்பற்ற அமைப்புகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் தனியார் மயமாக்கல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். குபபைக் கூளங்களை அகற்றுவதற்கும் கழிவுகளை அகற்றுவதற்கும் தனியார் முகவரமைப்புகளுடன் ஒப்பந்த ஏற்பாடு செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் குறித்து ஆய்வு செய்ய உள்ளாட்சி மன்றங்கள் ஊக்கமளிக்கப் படலாம். இது தொடர்பாக, கோயம்புத்தூர் மாநகராட்சியின் அனுபவம் கருத்திற் கொள்ளப்படலாம்.
2. சொத்துவரி நிர்வாகத்திற்கான வட்டார அளவிலான கிளைகளைக் கொண்டு மாநில அளவில் அமைக்கப்படும் கட்டணம் மற்றும் மதிப்பீட்டுப் பிரிவிடம் பயனீட்டாளர்கள் கட்டணங்கள் பற்றிய பின்வரும் பணிகளையும் ஒப்படைக்கலாம்.
 - (i) அனைத்து உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும் அனுப்புவதற்கான, விலை நிர்ணய வழிகாட்டி கையேட்டை தயாரித்தல்.
 - (ii) உள்ளாட்சி மன்றங்கள், பொருளாதார வகையில் தனித்தியங்க இயலும் பொருட்டு, தங்கள் பணிகளுக்காக சரியான விலை மற்றும் வரி வீதங்களைக் கணக்கிடுவதில் அவற்றிற்கு உதவுதல்
 - (iii) ஏற்கெனவே அளிக்கப்பட்டு வருகின்ற பணிகளைப் பொறுத்தவரையில், கட்டுப்படியாகக்கூடிய கட்டணங்களைக் கணக்கிடுதலும், விலை நிர்ணயக் கொள்கையை ஆராய்வதும். விதித்த கட்டணங்கள் அதிகமாக இருந்தால் ஒரே தடவையாக உயர்த்துவதற்குப் பதிலாக இரண்டு முதல் மூன்று ஆண்டுகளில் படிப்படியாக உயர்த்தலாம்.

- (iv) புதிய திட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில், பராமரிப்பு இயக்கச் செலவுகள், கடன் தீர்வு, தேய்மானம் ஆகியவை குறித்த கட்டணங்களைக் கணக்கிடுதல்.
3. கடன்கள் மூலம் செயல்படுத்தும் திட்டங்களைப் பொறுத்த வரையில் மூலதனச் செலவு வசூல் சாதாரணமாக 15 ஆண்டுகளுக்கு மேற்படக் கூடாது. ஆயினும், ஆண்டுத்தொகை செலுத்த இயலாத அளவுக்கு அதிகமாக இருப்பதாகத் தெரியவந்தால், வசூல் கால அளவு 20 ஆண்டுகள் வரையில் நீட்டிக்கப்படலாம்.
4. உள்ளாட்சி மன்றங்களில் செலவு கணக்கீட்டு பிரிவை ஏற்படுத்தல்:
- (i) ஒவ்வொரு பணி தொடர்பாகவும் ஒவ்வொரு ஆண்டு இறுதியிலும் ஐந்தொகை கணக்கு, சொத்துக்கள், பொறுப்புகள் பற்றிய விவர அறிவை ஆகியவற்றைத் தயாரிப்பது உள்ளாட்சி மன்றக் கணக்குப் பிரிவின் கடமையாக்கப்படவேண்டும் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது.
- (ii) உள்ளாட்சி மன்றக்கணக்குப் பிரிவு, மாநில அளவில் உள்ள கட்டணம் மற்றும் மதிப்பீடும் பிரிவின் வழிகாட்டிக் குறிப்புகளைப் பின்பற்றி செயல்பட வேண்டும்.
- (iii) வரவு-செலவுத் திட்ட தயாரிப்பு முறையிலும் கணக்கு வைப்பு முறையிலும் தற்போதைய அரசு கணக்கு வைப்பு முறையை விடுத்து, வணிகக்கணக்கு வைப்பு முறையைப் பின்பற்றுவதும் அதற்காக கணக்குகளை கணினி மயமாக்க வேண்டியதும் அவசியமாகிறது.

உரிமக் கட்டணங்கள், ஏனைய தீர்வைகள்

2.2.154. அபாயகரமான அருவருக்கத் தக்க தொழில்களுக்கான உரிமக்கட்டணம், வருவாய் ஆதாரங்களில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. வரியல்லாத ஏனைய வருவாயில் இது, தற்போது, 5லிருந்து 6 சதவீதம் வரை உள்ளது. குறிப்பிட்ட காலத்திற்கொரு முறை, இந்தக் கட்டணங்களை திருத்தியமைக்காததே பெருங்குறையாகும். பெரும்பாலான உள்ளாட்சி மன்றங்கள் முப்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் நிர்ணயிக்கப்பட்ட கட்டண வீதங்களையே பின்பற்றி வருகின்றன. விதிக்கப்படும் கட்டண வீதங்கள், தற்போதுள்ள நிலைக்கு எவ்வகையிலும் பொருந்தாத அளவில் உள்ளன. இந்த பணிகளை செய்து கொடுப்பது தொடர்பான செலவுகளை ஏற்கும் அளவில் மட்டுமே உரிமக்கட்டணம் விதிக்க முடியும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. நிருவாகச் செலவு மிக அதிகரித்து விட்டது; ஆனால், விதிக்கப்படும் கட்டணங்கள் மிகவும் குறைவாக உள்ளன. மேலும், வர்த்தக உரிமங்கள் வழங்குவதில், தற்போது பின்பற்றப்படும் நடைமுறைகள் கையாள எளிதாக இல்லை. இந்நடைமுறையை முற்றிலும் மறு பரிசீலனை செய்து எளிதாக்க வேண்டியது அவசியமாகும். உரிமம் வாங்க வேண்டியதான பொறுப்பு வணிகர்களைச் சார்ந்ததாகப்பட வேண்டும். உரிமம் எடுக்காமல் தட்டிக் கழிப்பதைத் தவிர்க்க, தவறிழைப்போருக்கு கடுமையான அபராதம் விதிப்பதை அவசியமாக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் இது தொடர்பான முழுப்பட்டியலைத் தயாரிப்பதும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு மிகவும் சிரமமாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

2.2.155. கட்டணங்கள் விதிப்பது குறித்து திட்டமிடும் பணியை உடனடியாக மேற்கொண்டு, கணினிமயமாக்கப்பட்ட பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரிக்க வேண்டும். ஆண்டிற்கொருமுறை மாற்றங்களைப் பதிவு செய்யலாம். சொத்து வரியில், உடைமையுரிமையை மாற்றம் செய்வது போன்று, வர்த்தக உடைமை யுரிமை மாற்றமும் உள்ளாட்சி மன்றத்தில் கட்டாயமாகப் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். தலைமையிடங்களில் மட்டுமே உரிமம் வழங்குவதற்குப் பதிலாக, உள்ளாட்சி மன்றங்களின் கோட்ட

அளவில் அல்லது மண்டல அளவில் உரிமங்கள் வழங்கப்பட நடைமுறை பரவலாக்கப்பட வேண்டும். கணினி மயமாக்குவது, சான்றிதழ்களை விரைந்து வழங்க உதவும். மனு செய்வது, விசாரணைகள், மற்றும் சான்றிதழ் வழங்குவது ஆகியவற்றிற்கான கால வரையறையை தற்போதைய நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப நெறிப்படுத்தலாம்.

2.2.156. மேலும், பல புதிய வகையான தொழில்கள் தோன்றியுள்ளன. உரிமம் வழங்கல், நெறி முறைப்படுத்தல் ஆகியவற்றிற்காக அவைகளைப் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. வழக்கில் இல்லாத தொழில்கள் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டும். இம்முறையை சீரமைக்கவும், வெவ்வேறு வகையான தொழில்களுக்குரிய குறைந்த அளவு வீதங்களையும் உயரளவு வீதங்களையும் நிர்ணயிப்பதன் மூலம் கட்டண வீதங்களைச் சீரமைக்கவும், 1990 ஆம் ஆண்டில் ஊராட்சி நிதி குறித்த தாமோதரன் குழு முயற்சி மேற்கொண்டது. அதன்பிறகுக்கூட சில புதிய தொழில்கள் அண்மையில் தோன்றியிருக்கக்கூடும். அவற்றையும் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டும். தாமோதரன் குழு பின்பற்றிய வீதங்கள், அப்போதிருந்த மதுரை மாநகராட்சி பின்பற்றி வந்த வீதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். அப்போது, அக்கட்டண வீதங்கள் அனைத்து உள்ளாட்சி மன்றங்களிலும் பின்பற்றப்படுவதற்கேற்ப நியாயமான அளவில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

2.2.157. கட்டண வீதங்களைப் பின்பற்றுகையில், மாநகராட்சிக்கான கட்டண வீதங்களை, பொருத்தமானபடி உயர்த்திக் கொள்ளலாம். பணிக்குழு (Task Force) பரிந்துரை செய்த கட்டண வீதங்களையும் தாமோதரன் குழு (1990) பரிந்துரை செய்த கட்டணவீதங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, நகர்ப்பகுதி மற்றும் ஊரக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கான திருத்தியமைக்கப்பட்ட வீதங்கள், இணைப்பு எண்.12 மற்றும் 17ல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு கட்டிடத்தில் , ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வியாபார இனங்கள் நடத்தப்படுவதாக இருந்ததால் அதற்குப் பொருத்தமான உயர்வீதத்தில் அமைந்த கட்டணங்களை விதிக்க வேண்டும். கட்டாயமாக விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்பட வேண்டிய குறைந்தளவு கட்டணமும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பகுதியிலுள்ள அனைத்துத் தொழில்களின் பட்டியலை உடனடியாகத் தயாரித்து, அப்பட்டியலை கணினி மயமாக்க வேண்டும். வரும் ஆண்டுகளில், சேர்க்கைகளும் நீக்கங்களும் மட்டுமே செய்யப்படவேண்டும். இந்த தொழில் உரிமத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு தற்போது செயலிலிருக்கும் நடைமுறையின்படி அடுத்த நிதி ஆண்டின் ஏப்ரல் முதல் நாளிலிருந்து தொடங்கும் கால அளவு உரிமத்தைப் புதுப்பிப்பதற்குப் பிப்பரவரியில் விண்ணப்பங்கள் பெறவேண்டும். ஜூன் இறுதியில் உரிமம் புதுப்பிக்கப்படவில்லையெனில், உரிமத்தைப் புதுப்பிக்கத் தவறியவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர்ந்து உள்ளாட்சி மன்றம் தண்டனை நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும். பெரும்பாலான இனங்களில், தொழில் உரிமத்தை தாமாகவே முன்வந்து புதுப்பிப்பது அல்லது மனுச் செய்வது நடைபெறுவது இல்லை. சோதனை நடத்தி கண்டறிந்த பிறகு தான், உரிமங்கள் கோரி மனு செய்கின்றனர். விடுபாடுகள் மிக அதிகமாக இருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. உரிமம் பெறாதிருப்பது கண்டறியப்படும்போது, வழக்கமான உரிமக் கட்டணத்தை போல் மூன்று அல்லது நான்கு மடங்கிற்கு சமமான தொகை, அபராதம் விதிக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான், உரிமம் பெறுவது உரிமத்தைப் புதுப்பிப்பது உறுதிப்படுத்த முடியும். உரிமம் பெறாதவர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களுடைய அசையாச் சொத்துக்களை ஐப்தி செய்வதன் மூலம் கட்டணத்தை வசூலிக்கும் அதிகாரம் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு இருக்க வேண்டும்.

2.2.158. விற்பனை வரிச் சட்டத்தின் கீழ் வணிகர்கள் பதிவு செய்கின்றபோது அதிகாரிகள், உள்ளாட்சி மன்றத்திடமிருந்து பெற்ற உரிமத்தைக் காட்டுமாறு வற்புறுத்த வேண்டும். அதன் பின்னர், அவர்களுடைய உரிமத்தில் உள்ளாட்சி மன்ற உரிம எண்ணை குறிப்பிடும்படியும், அவ்வதிகாரிகள் வலியுறுத்தலாம். இது அனைத்துத் தொழில்களும் விடுபாடின்றி உரிமம் பெற வகை செய்யும்.

2.2.159. உரிமக் கட்டணங்களை மூன்றாண்டுகளுக்கொரு முறை பண வீக்க வீத அடிப்படையில் உயர்த்தலாம். உள்ளாட்சி மன்றமும், 10 சதவீதத் தள்ளுபடியுடன் 3 ஆண்டு காலத்திற்கான உரிமக் கட்டணத்தை முன்னதாக வசூலித்துக் கொண்டு, உரிமத்தை வழங்கலாம்.

2.2.160. இயந்திரங்களை நிறுவுவதைப் பொறுத்தவரையில், உரிமக் கட்டணம் தற்போது மோட்டார்களின் பரித்திறனுக்கு ஏற்ப வசூலிக்கப்பட்டு வருகிறது. நிறுவப்பட்ட முதன்மை மோட்டாரின் உதவியுடன் ஓடும் துணை இயந்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் உரிமக்கட்டணம் எதுவும் வசூலிக்கப்படுவதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, விசைத்திறனைப் பொறுத்தவரையில், 5 பரித்திறன் கொண்ட ஒரு மோட்டாரின் உதவியுடன் சாதாரணமாக நான்கிலிருந்து – ஆறு விசைத்திறிகளை இயக்க முடியும். முதன்மை மோட்டாரின் பரித்திறன் அடிப்படையில் மட்டுமே உரிமக்கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறதேயன்றி ஓடுகின்ற விசைத்திறிகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் அல்ல. அதுபோன்று, அச்சகத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் 3 பரித்திறன் கொண்ட மோட்டார் ஒன்றைக் கொண்டு இரண்டு அல்லது மூன்று வித்தோ அல்லது ஆப்செட் பிரஸ்களை ஓட்ட முடியும். ஆகவே இயந்திரங்களுக்கான நிறுவனக் கட்டணம் மோட்டாரின் பரித்திறனின் அடிப்படையிலன்றி உரிமக்கட்டணம் விதிக்கப்படுகிற முதன்மை மோட்டாரின் உதவியுடன் ஓடுகின்ற இயந்திரங்களின் குறைந்தளவு எண்ணிக்கையையும் கருத்திற்கொண்டு, நிர்ணயிக்கப்படலாம். அவ்வாறே குறைந்த திறன் கொண்ட மோட்டார்களை மாற்றி உயர்திறன் கொண்ட மோட்டார்கள் நிறுவப்படும்போது அதுபற்றித் தெரிவிக்கப்படுவதில்லை. அவ்வாறு தெரிவிக்காமலிருந்தால் அபராதம் விதிப்பதற்கு விதிகள் இருந்தபோதிலும், மாற்றங்களைக் கண்டறிவதற்கும் அத்தகைய மாற்றங்கள் எந்தக் கால அளவில் செய்யப்பட்டது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதும் சிரமமாக இருக்கிறது. எனவே மோட்டாரின் உரிமையாளர்கள், குறைந்த திறன் கொண்ட மோட்டார்களுக்குப் பதிலாக உயர்திறன் கொண்ட மோட்டார்களைப் பொருத்தும்போது, அவர் அதற்கான அனுமதியினைப் பெற வேண்டியது கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு செய்யத் தவறுவதற்கான அபராதம் வழக்கமான உரிமக் கட்டணத்தைப்போல் மூன்று அல்லது நான்கு மடங்காக இருக்க வேண்டும். அனுமதியைப் பெறாதவர் மீது வழக்குத் தொடர்ந்து கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வகை செய்யப்படவேண்டும்.

2.2.161. பரிந்துரைகள்

மாநில நிதி ஆணையம் நிலைமையை ஆய்வு செய்த பிறகு பின்வருமாறு பரிந்துரை செய்கிறது

1. அபாயகரமானதும் அருவருக்கத்தக்கதுமான தொழில். உள்ளாட்சி மன்றங்கள், உடனடி ஆய்வின் அடிப்படையில், கணினி மயமாக்கப்பட்ட பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரிக்க வேண்டும். சேர்க்கைகள் மற்றும் நீக்கல்கள் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை செய்யப்படலாம். கணினி மயமாக்குவதன் மூலம் உரிமங்கள் விரைவில் வழங்க இயலும்.
2. உரிமங்கள் வழங்கல் கோரி விண்ணப்பிப்பதற்கும், விசாரணை செய்வதற்கும், உரிமம் வழங்குவதற்கும், உரிய கால வரையறை, நடப்புக்கேற்ப சீர்படுத்தப்பட்டு, அனைத்து உள்ளாட்சி மன்றங்களிலும் பொதுவான சிறு வெளியீடு மூலமாக அதுபற்றி அறிவிக்கப்படலாம். பொது இடங்களிலும் வெளியிடப்படலாம்.
3. தாமோதரன் குழுவின் (1990) பரிந்துரைகளைக் கருத்தில் கொண்டு நகர்ப்பகுதி/ஊரகப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு கொண்டு மாநில நிதி ஆணையம், பல்வேறு தொழில்களுக்கான திருத்த கட்டண வீதங்களை,

இணைப்பு எண் 12, 17இல் கண்டுள்ள விவர அட்டவணைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளது. பட்டியலில் வராத தொழில் அல்லது வர்த்தகம், விவர அட்டவணையில் இடம் பெற்றுள்ள ஏனையவை என்ற தலைப்பின் கீழ் குறிப்பிடப்படலாம்.

4. ஒரே இடத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வர்த்தகம் நடத்தப்படுமானால் உயரளவு கட்டண வீதம் வசூலிக்கப்படும். கட்டாயமாக வசூலிக்கப்பட வேண்டிய குறைந்தளவு கட்டணமும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.
5. உரிமம் பெறத் தவறியதற்கான அபராதம், சாதாரண உரிமக் கட்டணத்தைப்போல் மூன்று அல்லது நான்கு மடங்கு இருக்கலாம். அபராதத்துடன் உரிமத்தைப் புதுப்பிப்பதற்கு ஏப்ரல் முதல் ஜூன் வரையில் 3 மாத நடப்புக் காலம் அளிக்கலாம். ஒவ்வோராண்டும் ஜூலையில் வழக்குத் தொடரலாம். உரிமம் பெறத் தவறுபவர்களின் நேர்வுகளில் வழக்குத் தொடர்வதற்கான அதிகாரங்கள் தவிர, அசையாச் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்வதன் மூலம் தொகைகளை வசூலிப்பதற்கான அதிகாரமும் உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு இருக்க வேண்டும்.
6. விற்பனை வரிச் சட்டத்தின் கீழ் வர்த்தகர்களைப் பதிவு செய்யும்போது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் உள்ளாட்சி மன்றம் வழங்கும் உரிமம் காட்டப்பட வேண்டும் எனவும், விண்ணப்பப் படிவத்திலேயே அதன் எண்ணைக் குறிப்பிட வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தும்படி கோரப்படலாம்.
7. வரையறுக்கப்பட்ட உரிமக்கட்டண வீதம் நுகர்வோர் விலைக் குறியீட்டு எண், பண வீக்க வீதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மூன்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தக்கவாறு திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும்.
8. உரிமக் கட்டணத்தை முன்னதாகவே செலுத்த விரும்புகிறவர்களுக்கு உள்ளாட்சி மன்றம் 10 சதவீத தள்ளுபடியுடன் தொகையை வசூலித்துக் கொண்டு, மூன்றாண்டு காலத்திற்கு உரிமம் வழங்கலாம்.
9. இயந்திரங்கள் நிறுவப்படும் நேர்வில், மோட்டார்களின் பரித்திறன் அடிப்படையில் உரிமக்கட்டணம் வசூலிக்கப்படுவதோடு, முதன்மை மோட்டாரின் உதவியுடன் இயக்கப்படும் கூடுதல் அல்லது துணை இயந்திரங்கள் தொடர்பாகவும் கட்டணம் வசூலிக்கப்படவேண்டும்.
10. குறைவான திறன் கொண்ட மோட்டார்களை மாற்றிவிட்டு, அவற்றிற்குப் பதிலாக உயர்திறன் கொண்ட மோட்டார்கள் பொருத்தப்பட்டால் அதன் உரிமையாளர் அது குறித்து தெரியப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு தெரிவிக்கத் தவறினால், சாதாரண கட்டணத்தைப் போல 3 அல்லது 4 மடங்குத் தொகை அபராதமாக விதிக்கப்பட வேண்டும்; வழக்குத் தொடர்ந்து, கெடுபிடி நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட வேண்டும். உரிமையாளர் குறைவான திறனுடைய மோட்டாருக்குப் பதிலாக உயர்திறனுடைய மோட்டாரைப் பொருத்தும்போதே, அனுமதி பெற வேண்டியதைக் கட்டாயமாக்க வேண்டும்.

சொத்துக்களிலிருந்து வருவாய்

2.2.162. மாநகராட்சிகளுக்கு அங்காடிகள், பேருந்து நிலையங்கள், வணிக வளாகங்கள், விருந்தினர் இல்லங்கள் போன்ற சொத்துக்கள் சொந்தமாக உள்ளன. இத்தகைய சொத்துக்களிலிருந்து வசூலிக்கப்படும் வாடகை, அதே இடத்தில் அது போன்ற கட்டிடத்திற்கு தனியார் வசூலிக்கும் அளவான வாடகைக்கு ஏற்ப இருப்பதில்லை. சில இனங்களில் அத்தகைய சொத்து அமைந்து இருக்கும். இடம் அவற்றுக்கு கிராக்கி இல்லாமல், செய்து விடுகின்றன. இதனால் அச்சொத்துக்கள் பயன்படுத்தப்படாமலேயே இருக்கின்ற நிலை ஏற்படுகிறது. வணிகர்களுக்கு வியாபாரத்திற்கு இடம் கிடைப்பது அரிதாக உள்ள நிலையில், குறிப்பாக மாநகராட்சிப் பகுதிகளில், இச்சொத்துக்கள் சரிவர பராமரிக்கப்படுமேயானால், உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு முக்கியமான வருவாய் ஆதாரமாக விளங்கும். மாநகராட்சிகள் வரியல்லாத வருவாயிலிருந்து ஈட்டும் மொத்த வருமானத்தில் 62 சதவீதத்தை இந்த வருவாய் ஆதாரத்திலிருந்தே ஈட்டுகின்றன. மாநகராட்சிகள் பெரும்பாலும் இத்தகைய கட்டிடங்களை நிதியுதவி அளிக்கும் வெவ்வேறு அதிகார மன்றங்களிடமிருந்து கடனுதவி பெற்றே கட்டுகின்றன. அம்மாநகராட்சிகள் இக்கட்டிடங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்திலிருந்து சம்பந்தப்பட்ட பணியாளர்களுக்கான செலவு உட்பட, பராமரிப்புச் செலவை ஏற்பதுடன், ஆண்டுக் கடன்பிடிப்புத் தொகையையும் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. இதே பகுதியிலுள்ள தனியார் தொழில்முனைவோர், கட்டிடப்பணி தொடங்குவதற்கு முன்னரேயே அல்லது கட்டிடப்பணி தொடங்கியவுடனேயே வாடகைக்கு எடுப்பவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நடைமுறையைப் பின்பற்றி, பெருந்தொகையை முன்பணமாகப் பெற்று, அதன்மூலம் அவர்களுடைய நிதிப் பொறுப்புகளைக் குறைத்துக் கொள்கின்றனர். பொது அங்காடி கட்டண வீதங்களின் அடிப்படையில்தான் அவர்கள் வாடகையை நிர்ணயிக்கிறார்கள். உள்ளூர் அங்காடி நிலவரங்களைப் பொறுத்து அவர்கள் அவ்வப்போது வாடகையை உயர்த்தவும் செய்கின்றனர்.

2.2.163. தனியார் பின்பற்றும் கொள்கையினையும், நடைமுறையினையும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அப்படியே கடைப்பிடிப்பது நடைமுறை சாத்தியமற்றதாக இருந்தாலும், திட்டம் அதிக ஆதாயம் தரத்தக்கதாக இல்லாவிட்டாலும், குறைந்தது அத்திட்டத்தை உருவாக்கி அதிலிருந்து நியாயமான வருவாயைப் பெறும் நோக்குடன், சொத்துக்களை உருவாக்கும் முறை குறித்து மீண்டும் பரிசீலித்து பார்க்க வேண்டியது அவசியமாகும். தனியார் கட்டிடங்களுக்கு அதிக கிராக்கி (demand) இருக்கிறது. உள்ளாட்சி மன்றச் சொத்துக்களும் பொருத்தமான இடங்களில் அமைந்திருந்தால் அவற்றிற்கும் அத்தகைய கிராக்கி இருக்கும். இத்தகைய முயற்சிகள், உள்ளாட்சி மன்றத்தின் வருமானத்தை மேலும் பெருக்குவதற்கான நோக்கத்தோடுதான் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எனவே, ஆதாயம், ஆண்டு கடன் பிடிப்பு தொகை, பராமரிப்பு ஆகியவற்றைக் கருத்திற் கொள்ள தற்போது பொதுப் பணித் துறை வீதங்களின் பேரில் வாடகையை நிர்ணயம் செய்யும் முறை கைவிடப்பட வேண்டும்.

2.2.164. உள்ளாட்சி மன்றங்களும் தொடக்க நிலையிலேயே வணிக ரீதியிலான வழியைப் பின்பற்றி, உத்தேசத்திட்டத்திற்கு விளம்பரம் செய்து, விரும்புகின்ற ஒதுக்கீட்டாளர்களிடமிருந்து விண்ணப்பங்கள் கோரும் முறையினைச் செயல்படுத்தலாம். முன்னதாகவே ஒதுக்கீட்டாளர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அங்காடியில் நிலவுகின்ற கட்டண வீதங்களுக்கு ஏற்ப வாடகையை நிர்ணயிக்க முடியும். விரும்புகின்ற ஒதுக்கீட்டாளர்களிடமிருந்து நியாயமான முன்பணத்தைப் பெற உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு முன்பணம் பெறுவதானது, சொத்துக்களை உருவாக்குவதில் ஏற்படும் நிதிச் சுமையைக் கணிசமான அளவிற்குக் குறைக்கும். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தங்கள் துறைகளைச் சேர்ந்த அலுவலர்களை அல்லது உள்ளூர் ஒப்பந்ததாரர்களைப் பணிக்கு அமர்த்தி, சொத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ள சுதந்திரம் அளிக்கப்பட வேண்டும். அதிக கால அவகாசத்தை எடுத்துக் கொண்டும் பெருமளவு நிருவாகத்திற்கான

கட்டணங்களை விதித்து, அதன் காரணமாக செலவு பெருமளவு அதிகரிக்கக் காரணமாகும். பொதுப்பணித் துறை அல்லது ஏனைய துறையைச் சேர்ந்த அரசு முகவரமைப்புகளிடம் மட்டும் அத்தகைய திட்டங்களைக் கொடுக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது.

2.2.165. திட்டப்பணிகளை உரிய காலத்தில் முடிப்பதால், கூடுதல் செலவு தவிர்க்கப்படுவதுடன், செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களின்படி ஒதுக்கீட்டாளர்களுக்கு சொத்துக்களை விரைந்து ஒதுக்கீடு செய்வதை உறுதி செய்ய முடியும். மேலும் வாடகை அல்லது குத்தகைத் தொகை, ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட சதவீதத்தில் ஆண்டுதோறும் படிப்படியாக அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய வாடகை அல்லது குத்தகைத் தொகை செலுத்தத் தவறாமலும் குத்தகை நிபந்தனைகளை மீறாமலும் இருக்கும் அவர்கள் தொடர்ந்து, அச்சொத்தை அனுபவித்து வரலாம் என்ற நிபந்தனையை ஒதுக்கீட்டாளர்களுக்குத் தொடக்கத்திலேயே தெரியப்படுத்த வேண்டும்.

2.2.166. தொகை செலுத்தத்தவறினால், தொகை செலுத்தாதவர், இடத்தைக் காலி செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு அந்த இடம், ஏலம் மற்றும் ஒப்பந்தப்புள்ளி மூலம் புதிய ஏலதாரர் ஒருவருக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். முதல் ஒதுக்கீட்டாளர் முன்பணம் ஏதேனும் செலுத்தியிருந்தால், அந்த முன்பணம் பறிமுதல் செய்யப்பட வேண்டும் அல்லது மறு ஏலச் செலவு மற்றும் தொகை செலுத்தாததற்கான அபராதக் கட்டணம், செலுத்த வேண்டிய வாடகைப் பாக்கி ஆகியவற்றைக் கழித்துக் கொண்டு மீதித் தொகை அவருக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இது பற்று-வரவு நடவடிக்கைகளில் வெளிப்படையான தன்மையை உறுதி செய்வதுடன் தனியார் சொத்துக்களின் நேர்வுகளைப் போன்று ஒதுக்கீடுகள் கோர விரும்பும் ஏலதாரர்கள் மனதில் நல்ல நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தும்.

2.2.167. இந்தப்புது முறைக்கு மாறுவதால், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு நிச்சயமாக அதிக வருவாய் கிடைப்பதுடன் உள்ளாட்சி மன்றங்களின் சொத்துக்களை நல்ல முறையில் நிருவகிப்பதற்கும் உதவும். குத்தகைத் தொகையைக் குறைக்கும் இடைத்தரகர்கள் அதிக ஆதாயத்துடன் அவர்கள் இரண்டாம் ஏலம் நடத்துவதை தவிர்க்க இந்த முறை உதவும்,

2.2.168. மாநகராட்சிகள், உருவாக்கக் கருதும் சொத்துக்களுக்கு “ஏற்படுத்துதல், இயக்குதல், மாற்றுதல்” முறையைப் (BOT) பின்பற்றலாம். வர்த்தக ரீதியிலான சொத்துக்களின் பராமரிப்பை ஒப்படைப்பதை ஒப்பந்ததாரர்களிடம் சோதனை முறையில் முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். இதனால் பராமரிப்புச் செலவினம் ஏற்கப்படுவதுடன் நிகர ஆதாயமும் பெருகும்.

2.2.169. பரிந்துரைகள்:

சொத்துக்களிலிருந்து வருவாயைப் பெருக்க பின்வருமாறு பரிந்துரைகள் செய்யப்படுகின்றன:-

1. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வர்த்தக ரீதியிலான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, உத்தேசத் திட்டம் பற்றி விளம்பரம் செய்து, தொடக்க நிலையிலேயே, ஒதுக்கீடு பெற விரும்புவோர்களிடமிருந்துவிண்ணப்பங்களைக்கோரும் நடைமுறையைப் பின்பற்றுவது பற்றி யோசிக்கலாம். ஒதுக்கீட்டாளர்களை முன்கூட்டியே தெரிவு செய்து, அங்காடி நிலவரத்திற்கேற்ப வாடகையை வரையறுக்கலாம்.
2. உள்ளாட்சி மன்றங்கள், ஒதுக்கீடு பெற விரும்புகின்றவர்களிடமிருந்து முன்பணம் பெறலாம். இதன் மூலம், சொத்துக்களை உருவாக்குவதில் கணிசமான அளவுக்கு உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதிச் சகமை குறையும்.

3. உள்ளாட்சி மன்றங்கள், தங்கள் துறை அலுவலர்கள் அல்லது உள்ளூர் ஒப்பந்தக்காரர்கள் மூலம் சொத்துக்களை உருவாக்கலாம். ஏகபோக அரசமைப்பிடம் அத்தகைய பணிகளை ஒப்படைக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தப்படக் கூடாது.
4. வாடகை அல்லது குத்தகைத் தொகை ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விழுக்காட்டில் ஆண்டுதோறும் அதிகரிக்கும் என்பதையும், அத்தகைய வாடகை அல்லது குத்தகைத் தொகை செலுத்தத் தவறாத வரையிலும் குத்தகை நிபந்தனைகளை மீறாத வரையிலும் அவர்கள் தொடர்ந்து, அச்சொத்தை அனுபவித்து வரலாம் என்ற நிபந்தனையை ஒதுக்கீட்டாளர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும்.
5. தொகை செலுத்தத் தவறினால், தொகை செலுத்தாதவர், இடத்தைக் காலி செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு, அந்த இடம் ஏலம்-ஒப்பந்தப்புள்ளி மூலம் புதிய ஏலதாரர் ஒருவருக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். முதல் ஒதுக்கீட்டாளர் செலுத்திய முன்பணம், பறிமுதல் செய்யப்பட வேண்டும் அல்லது மறு ஏலச் செலவு மற்றும் தொகை செலுத்தாததற்கான அபராதக் கட்டணம், செலுத்த வேண்டிய வாடகைப்பாக்கி ஆகியவற்றைக் கழித்துக் கொண்டு, மீதித் தொகை அவருக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.
6. உருவாக்கப்படவுள்ள சொத்துக்கள் தொடர்பாக உள்ளாட்சி மன்றம், " ஏற்படுத்துதல், இயக்குதல், மாற்றுதல்" என்ற முறையையும், (BOT) பின்பற்றலாம்.
7. பராமரிப்புச் செலவைச் சிக்கனமாக்குதல், சிறப்புப் பணியாளர்கள் அமர்த்தப் படுவதைத் தவிர்த்தல், நிகர ஆதாயத்திற்கு வகை செய்தல் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த வர்த்தக ரீதியிலான சொத்துக்களின் பராமரிப்பை ஒப்பந்த முறையில் தனியாரிடம் விடுவது பற்றி முயற்சிக்கலாம்.
8. இந்த அனைத்து வகை செலாக்கங்களிலும், பொறுப்பை ஒப்படை செய்தற்காக தகுந்த சோதனை முறையை அரசு நிர்ணயிக்கலாம்.

சிறப்புப்பணிகள் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய்:

2.2.170. குடிநீர் வழங்கல் தொடர்பான தனியார் இணைப்புகள் போன்ற சிறப்புப் பணிகள் பற்றி பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையின் கீழ் வருகின்ற மற்றொரு முக்கிய இனம், நகரமைப்புத் திட்டம் தொடர்பானதாகும். நகரமைப்புத் திட்டத்தில், மேம்பாட்டுப் பணிக் கட்டணங்கள் வசூலிப்பதற்கு ஏராளமான வாய்ப்புகள் உள்ளன. போதிய வளர்ச்சி அடையாத பகுதிகளில் உருவாகி வருகின்ற புதிய மனைத் திட்டங்களில், மேம்பாட்டுக் கட்டணங்கள் மூலம் சாலைகள், விளக்குகள், வடிகால் போன்ற அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுப்பதற்கு ஏராளமான வாய்ப்புள்ளது. இந்த முறையை மாநகராட்சிகளில் குறிப்பாக தொழில் பகுதிகளிலும் உயர் நடுத்தர வகுப்பினர் வாழ் பகுதிகளிலும், செல்வந்தர்கள் வாழும் அண்டைப் பகுதிகளிலும் முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். சாலையின் அகலம், சொத்துக்களின் பாதை முகப்புத் தோற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுவும் நிர்ணயித்துள்ள வரைமுறைகளுக்கிணங்க, கட்டணங்களை வரையறுக்கலாம். அவ்வாறு வரையறுக்கப்பட்ட கட்டணங்கள் அதிகமாக இருப்பதாகக் கருதினால், எளிய தவணைகளில் வசூலிக்கப்படலாம். வசூலிக்கப்பட்ட தொகை வேறு காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது; ஆனால் தனியாக ஒரு வளர்ச்சி நிதி ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

2.2.171 இந்த நிதி ஆதாரம் மூலம் வரக்கூடிய மற்றொரு வருவாய் கட்டிட உரிமக் கட்டணங்கள். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தங்கள் அதிகாரப் பகுதிக்குள் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு /மாற்றியமைப்பதற்கு உரிமக் கட்டணங்களை வசூலிக்கின்றன. அதிகாரம் பெற்ற அதிகாரிகளால் தயாரிக்கப்பட்ட மனைத் திட்ட வரைபடங்களை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அனுப்பி கட்டிடங்கள் கட்ட ஒப்புதல் பெற வேண்டும். நகர-கிராம அமைப்புத் திட்ட இயக்குநரால் அல்லது சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமத்தால் வரையறுத்துள்ள வீதங்களின் அடிப்படையில் இந்தக் கட்டணங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமம் மற்றும் நகர கிராமப்புற அமைப்புத் திட்ட இயக்குநர் போன்ற திட்டமிடல் அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட திட்டமிடல் முறைக்கிணங்க, கட்டிடங்கள் கட்டப்படுவதை முறைப்படுத்துவதற்காக இவ்வாறு ஒப்புதல் பெறுதல் அமுலாக்கப்படுகிறது. இந்த உரிமக் கட்டணங்களை, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றம் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது.

2.2.172. மனையமைப்புத் திட்ட வரைபடத்திற்கு, திட்ட அமைப்பு அலுவலர்களின் ஒப்புதல் இல்லாமலும், முறையான மனையமைப்புத்திட்ட வரைபடங்களை உள்ளாட்சி மன்றங்களின் இசைவுக்கு அனுப்பாமலும் கட்டப்படுகின்ற கட்டிடங்கள் மீது, தற்போதுள்ள விதிகளின்படி, சொத்துவரி விதிக்கலாம். உள்ளாட்சி மன்றம், அத்தகைய கட்டிடங்களுக்கு சொத்துவரி விதிக்கிறது. சொத்து வரி வசூலிக்கப்பட்டு விட்டால், கட்டிட உரிமையாளர்கள் தங்கள் பகுதிகளில் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றம் அனைத்து வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆயினும், சாலைகள் அமைத்தல் மற்றும் விளக்கு வசதிகள் அளித்தல், ஆகியவை திட்ட அமைப்பு அதிகார மன்றங்களின் நிபந்தனைப்படி, மனையமைப்புத் திட்ட ஆக்குநர்கள் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாப் பணிகளாகும்.

2.2.173. ஒப்புதல் அளிக்கப்படாத மனைத் திட்ட அமைப்பு வரைபடங்களைப் பொறுத்த வரையில் ஒப்புதலளிக்கப்படாத வரைபடம் இல்லாத நிலையிலும், நில உரிமையாளர்கள் தனிப்பட்டவர்களுக்கு மனைகளை விற்பனை செய்து விட்டுத், தப்பித்து விடுவதால் இத்தகைய அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு சிரமம் உள்ளது. தற்போது, மனையமைப்புத் திட்ட வரைபடத்திற்கு முறையான ஒப்புதல் இல்லாமல் கட்டிடங்களைக் கட்டிய நபர்கள் மீது வழக்குத் தொடர உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிகாரங்கள் உள்ளன. நீதி மன்றம் அபராதம் விதித்து, அதனைக் கட்டிட உரிமையாளர்கள் செலுத்தி விட்டால், அந்தப் பகுதி ஒப்புதல் இல்லாது இருந்தபோதிலும்கூட, உள்ளாட்சி மன்றம் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். சென்னை மற்றும் ஏனைய மாநகராட்சிகளைப் பொறுத்தமட்டில், ஒப்புதல் அளிக்கப்படாத மனையமைப்புத் திட்டப் பகுதியில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களை இடிக்க அதிகாரங்கள் உண்டு. ஆனால், அத்தகைய அதிகாரங்கள் ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு இல்லை. மேலும், கட்டிடங்களை இடிக்கும் செயல்முறை சிரமமான ஒன்றாகும். பல்வேறு நெருக்கடிகள் காரணமாக, சாதாரணமாக இந்த நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள முடிவதில்லை. அதே நேரத்தில், உள்ளாட்சி மன்றம், அப்பகுதிகளில்மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களாக வசூலிக்கப்படக் கூடிய தொகையை இழக்கிறது.

2.2.174. திட்ட அமைப்பு அலுவலர்கள், இது தொடர்பாகக் கவனமாகப் பரிசீலித்து, ஒப்புதல் அளிக்கப்படாத அத்தகைய மனையமைப்புத் திட்ட வரைபடங்களைத் தவிர்க்கும் வகையில் அபராதமாகக் கூடுதல் கட்டணம் விதித்து, அவற்றை முறைப்படுத்தவும், தேவையான பொருத்தமான தற்காப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று மாநில நிதி ஆணையம் கட்டிக் காட்ட விரும்புகிறது.

2.2.175. ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட மனையமைப்புத் திட்ட வரைப்படங்களைப் பொறுத்த வரையில் கூட, மனையமைப்புத் திட்ட ஆக்குநர், சாலை வசதிகள் மற்றும் விளக்கு வசதிகளைச் செய்து, பொது இடங்களை உள்ளாட்சி மன்றங்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அத்தகைய நேர்வுகளில் கூட சாலைகளின் தரம் மோசமாக இருப்பது தெரிய வருகிறது. உள்ளாட்சி மன்றங்கள்தான் சாலைகளைப் புதுப்பித்து மேம்படுத்த வேண்டியுள்ளது. உள்ளாட்சி மன்றமே சாலைகளை அமைக்கும் பணியை மேற்கொள்ள ஏதுவாக அமைய மனையமைப்புத் திட்டத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்கும்போது, மனைத்திட்ட ஆக்குநர், தர வரைமுறைகளின்படி, சாலைகள் அமைப்பதற்கு ஆகக் கூடிய செலவுத் தொகையை உள்ளாட்சி மன்றங்களிடம் செலுத்தச் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்வது பற்றிப் பரிசீலிக்கப்படலாம்.

2.2.176. சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமம் போன்ற திட்ட அமைப்பு அதிகார மன்றம், திட்ட அமைப்பு அனுமதிகள் வழங்கும்போது, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் மூலம் மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களை வசூலிப்பதாகவும், ஆனால், வளர்ந்து வரும் புதிய பகுதிகளில் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்காக சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு இத்தொகைகள் வழங்கப்படுவதில்லை என்றும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அடிக்கடி சுட்டிக் காட்டியுள்ளன. இக்கட்டணங்கள், மூலம் பெறும் நிதியை தங்களுடைய அமைப்பைப் பராமரிப்பதற்கும், பேருந்து நிலையங்கள், அங்காடிகள், ஏனைய பொதுவான வசதிகள் தேவைப்படும் பகுதிகளில் இவற்றைச் செய்து கொடுப்பதற்கு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு உதவவும், சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமம் பயன்படுத்துவதாகவும் பல்வேறு உள்ளாட்சி மன்றங்களிடமிருந்து திட்டங்களைப் பெற்று, இருக்கின்ற நிதி வசதிக் கேற்ப அவற்றிற்கு அனுமதியளிப்பதாகவும், சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் வசூலிக்கப்படும் பணம், அந்தப்பகுதிக்காகச் செலவிடப்படுவதில்லை என்றும், ஆனால் வசூலிக்கப்பட்ட மொத்த தொகைத் திட்டச் செயற்குறிப்புகளை அனுப்பும் உள்ளாட்சி மன்றங்களின் பயனுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதாகவும் அது குறிப்பிடுகிறது. வளர்ந்துவரும் புதிய பகுதிகளில் தொடக்க அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுப்பதற்கு உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஆகும் பொறுப்பு மிகவும் அதிகம் என்றும், எனவே, சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமம் வசூலிக்கும் மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களால் ஒரு பகுதியையாவது, இப்பகுதிகளில், அடிப்படைக் கட்டமைப்பு வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதில் தமக்குள்ள பொறுப்பின் ஒரு பகுதியைச் சமாளிக்க சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் மாநில நிதி ஆணையம் கருதுகிறது. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் அனைத்துத் திட்டப்பணிகளிலும், திட்ட அமைப்பு அதிகார மன்றம் தொழில் நுட்ப ஆலோசனைகளை வழங்க வேண்டும்.

2.2.177. நகர்-கிராமப்புற அமைப்புத் திட்ட இயக்குநர், மனையமைப்புத் திட்ட வரையடங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கும் இனங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர் மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களை வசூலிப்பது இல்லை என்று தெரிய வருகிறது. புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள மனையமைப்புத் திட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில், நகர்-கிராமப்புற அமைப்புத் திட்ட இயக்குநர் அனுமதி வழங்கிய பின்னர், வரைபடங்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கும்போது மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களை வசூலிக்க உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கலாம். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை மேம்படுத்துவதற்காக இத்தொகையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆயினும், ஒரு சீரான தன்மைப் பணிக்காக மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களாக உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வசூலிக்கக் கூடிய கட்டணங்களை, நகர்-கிராமப்புற அமைப்புத் திட்ட இயக்குநர் வரையறுக்கலாம். அக்கட்டணங்கள், அடிப்படை வசதிகளைச் செய்வதற்காகும் செலவிற்கேற்ப இருத்தல் வேண்டும்.

2.2.178. ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள், குடிநீர் வழங்கல், விளக்கு வசதி முதலியவை போன்ற சில வசதிகளைத் தங்கள் பகுதிகளில் செய்து கொடுக்குமாறு கோரும்போது, இதற்காக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஏற்படுகிற செலவில் ஒரு பகுதியைக் கொடுக்கவும் அவர்கள்

தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதுதெரிகிறது. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அவ்வாறு பொதுமக்களால் விரும்பிக் கொடுக்கப்படும் தொகைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படலாம். விரும்பினால் அவர்கள் அளிக்கும் உழைப்பையும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

2.2.179. பரிந்துரைகள்:

1. நகரமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களை (Development Charges) வசூலிப்பதற்கு அதிக வாய்ப்புள்ளது.
2. புதிய மனைத் திட்ட அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டில், சாலைகள், விளக்குகள், வடிகால் போன்ற அடிப்படை வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்கான செலவை, வளர்ச்சிப்பணி மேம்பாட்டுக் கட்டணங்கள் மூலம் செய்யலாம்.
3. மாநகராட்சிகளில், தொழிற்சாலைப் பகுதிகளிலும் உயர் நடுத்தர வகுப்பினர் வாழும் பகுதிகளிலும் செல்வந்தர்கள் வசிக்கும் பகுதிகளிலும் இதனைச் செயல்படுத்த முயற்சிக்கலாம்.
4. சாலையின் அகலம், சொத்துக்களின் முகப்பு அளவு இவற்றின் அடிப்படையில், சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமத்தின் வரைமுறைகளுக்கிணங்க, கட்டணங்கள் நிர்ணயிக்கப்படலாம்.
5. கட்டணங்கள் அதிகம் என்று கருதப்பட்டால், தவணைகளில் வசூலிக்கலாம். வசூலிக்கப்பட்ட தொகை, வேறு நோக்கங்களுக்குச் செலவிடப்படாமல் தனி வளர்ச்சி நிதி ஒன்றை உள்ளாட்சி மன்றங்களில் ஏற்படுத்த வேண்டும்.
6. அச்சுறுத்துகின்ற அளவுக்கு ஒரு பெருந்தொகையை அபராதமாக விதிப்பதன் மூலம், வருங்காலத்தில் ஒப்புதல் அளிக்கப்படாத மனைத் திட்டங்களைத் தவிர்க்கும் வகையில், தேவையான, பொருத்தமான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு வகை செய்யலாம்.
7. மனைத் திட்ட ஆக்குநர், தற்போதுள்ள விதிமுறைகளின்படி சாலைகள் முதலியவற்றை அமைத்த பிறகு, அப்பகுதிகளை உள்ளாட்சி மன்றங்களிடம் ஒப்படைத்தாலும் கூட சாலையின் தரம் மிக மோசமாக இருப்பதாகவும் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அவற்றை மீண்டும் அமைக்க வேண்டியுள்ளதாகவும் கூறப்படுகிறது. எனவே, உள்ளாட்சி மன்றமே, சாலைகள் அமைக்கும் பணியை மேற்கொள்வதற்கு ஏதுவாக, மனைத் திட்டத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்படும் போது, மனைத் திட்ட ஆக்குநர், தர வரைமுறைகளின்படி சாலைகளை அமைப்பதற்கு ஆகக்கூடிய செலவுத் தொகையை வைப்பீடு செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.
8. புதிதாக மேம்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளில் தொடக்க அடிப்படைவசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுப்பதற்கு உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு அதிக செலவுப்பொறுப்பு ஆகும். எனவே, சென்னைப் பெருநகர் வளர்ச்சிக் குழுமம் வசூலித்த மேம்பாட்டுக் கட்டணங்களில் ஒரு பகுதியையாவது, புதிதாக மேம்படுத்தப்படும் பகுதிகளில் அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுப்பதற்காக, சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஒதுக்கப்பட

வேண்டும். உள்ளாட்சி மன்றங்கள் மேற்கொள்ளக் கூடிய திட்டப்பணிகள் தொடர்பாக, குழுமத்தின் திட்ட அதிகாரிகள், தங்களின் தொழில் நுட்ப ஆலோசனைகளை வழங்க வேண்டும்.

9. ஒரு குறிப்பிட்டபகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள், சில பணிகளை விரிவுபடுத்தக்கோரி அப்பணிக்கான செலவில் ஒரு பகுதியை ஏற்கவும் தாங்கள் தயாராக இருப்பதாகக் கூறும் போது, உள்ளாட்சி மன்றங்கள், பொது மக்கள் அளிக்கும் அத்தகைய தொகைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படலாம். இதனால், உள்ளூர் பொதுமக்களின் பங்கேற்பு கிடைப்பதுடன், சொத்துக்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கு எதிரான பொறுப்புணர்வும் அவர்களிடையே அதிகரிக்கிறது.

நிலப்பயன்:

2.2.180. மாநகராட்சி மற்றும் நகராட்சிகள் போன்ற நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சொந்தமான காலி நிலங்கள் உள்ளன. உள்ளாட்சிமன்றப்பகுதிகளில் உள்ள புறம்போக்கு நிலங்களும் காலி நிலங்களும் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளதாகவும் அவற்றை உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தம் மேம்பாட்டுப் பணிக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவதை அந்த ஆக்கிரமிப்புகள் பாதிக்கின்றன என்றும் மாநாடுகளிலும், மாவட்ட அமர்வுகளிலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

2.2.181. நகர்ப்பகுதிகளிலும் கிராமப்பகுதிகளிலும் உள்ளாட்சி மன்ற ஆய்வு ஒன்று நடத்தி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சொந்தமான அனைத்து புறம்போக்கு நிலங்களையும் காலி நிலங்களையும் கண்டறிந்து, ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி மன்றமும் அத்தகைய சொத்துக்கள் குறித்த பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரிக்கலாம். அவசியமான இடங்களில், வணிக வளாகங்கள், அங்காடிகள், பேருந்து நிலையங்கள் அல்லது இறைச்சி வெட்டும் இடங்கள் ஆகியவற்றை அமைக்க இந்தக் காலி நிலங்களை உரியவாறு பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

2.2.182. மனையமைப்புத் திட்டங்களில் பள்ளிகள், கடைகள், பூங்காக்கள் முதலியவை போன்ற பொதுக் காரியங்களுக்கு திறந்த வெளியிடங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. பூங்காக்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் தவிர, ஏனைய இடங்கள், உள்ளாட்சி மன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்படுவதில்லை. அந்த இடங்கள் எதற்காக ஒதுக்கப்பட்டனவோ அந்த நோக்கத்திற்காக ஓராண்டுக்குள் பயன்படுத்தப்பட வில்லையாயின், மனையமைப்புத் திட்ட ஆக்குநர், அவற்றை வீட்டு மனைகளாக மாற்றி விற்பனை செய்யலாம். பெரும்பாலான நேர்வுகளில், அப்பகுதிகளின் கட்டுமானமும் மேம்பாடும் படிப்படியாக நிறைவேற்றப்படுவதன் காரணமாக இடங்கள் ஒதுக்கப்படுவது தெரிவதே இல்லை. ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் பெரும்பாலும் வீட்டுமனைகளாக மாற்றப்பட்டு விடுகின்றன. இதனைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, கடைகள் மற்றும் பள்ளிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட திறந்தவெளி இடங்கள், மனைகளாக மாற்றப்படக் கூடாது. ஆனால், அந்த இடங்கள் குறிப்பிட்ட பொதுக் காரியத்திற்காக ஒதுக்கப்பட உள்ளாட்சி மன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். இதனால் உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கும் வருவாய் கிட்டும்.

2.2.183. உள்ளாட்சி மன்றங்களின் பிரதிநிதிகள், மாவட்டங்களில் நடைபெற்ற ஆணையத்தின் கூட்டங்களின்போது மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறிய ஒரு கருத்து ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்றுவது பற்றியதாகும். ஆக்கிரமிப்புகள் அகற்றப்படுவது தொடர்பாக, வருவாய்த்துறை அலுவலர்களின் உதவியை நாட வேண்டியுள்ளது என்றும், ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்ற உள்ளாட்சி

மன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. ஒரு உள்ளாட்சி மன்றப் பகுதியில் உள்ள எந்த விதமான ஆக்கிரமிப்பியையும் அந்த உள்ளாட்சி மன்றமே அகற்ற அனுமதிக்கப்படலாம் என்றும், உள்ளாட்சி மன்றங்களிடம் ஒப்படைக்கப்படாத நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில், ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்ற வருவாய்த் துறை அலுவலர்கள் உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஒத்துழைப்பும் உதவியும் நல்கலாம் என்றும் கருதப்படுகிறது. நெடுஞ்சாலைகளின் ஓரங்களில் கடைகள் வைப்பதற்காக, தனியார் செய்யும் ஆக்கிரமிப்புகள் அகற்றப்பட வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றம் சொந்தமாகக் கடைகள் வைப்பதற்காக சாலையோரங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அதிகாரங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பொழுது நெடுஞ்சாலைத் துறை சாலையோரங்களைத் திருப்பிக் கேட்கிறதோ அப்போது திருப்பி ஒப்படைப்பது என்பதற்குட்பட்டு குறுகிய காலத்திற்குத் தனியாருக்கு உரிமம் உள்ளாட்சி மன்றத்தால் வழங்கப்படலாம். இது, அப்பகுதிகளை சரியாக முறைப்படுத்த உதவுவதுடன், இதனால் உள்ளாட்சி மன்றத்தின் வருவாயும் பெருகும்.

2.2.184. பரிந்துரைகள்:

மாநில நிதி ஆணையம் பின்வருமாறு பரிந்துரைக்கிறது.

- (1) நகர மற்றும் கிராம உள்ளாட்சி மன்றங்களில், உள்ள அனைத்து புறம்போக்கு நிலங்கள் காலி நிலங்கள் அடங்கிய பட்டியல் ஒன்று தயாரிக்கப்பட வேண்டும்.
- (2) காலி நிலங்களில் வணிக வளாகங்கள், அங்காடிகள், பேருந்து நிலையங்கள், இறைச்சி வெட்டும் இடங்கள் முதலியவை தொடங்குவதன் மூலம் அவை முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- (3) புதியமனைத்திட்டங்களில், பள்ளிகள், கடைகள், பூங்காக்கள், முதலியவற்றிற்காகத் திறந்த வெளிகள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. பூங்காக்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடம் தவிர, மற்றப் பகுதிகள், உள்ளாட்சி மன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்படுவதில்லை. அந்தக் காலி இடங்கள் எதற்காக ஒதுக்கப்பட்டனவோ அந்த நோக்கத்திற்காக ஓராண்டிற்குள் பயன்படுத்தப்பட வில்லையாயின், மனைத்திட்ட ஆக்குநர், அவற்றை வீட்டு மனைகளாக விற்பனை செய்ய அனுமதிக்கப்படுகிறார். ஏமாற்றுதல், பொய்யான சாக்குப் போக்குகள் போன்ற உத்திகளைப் பின்பற்றி, அக்காலி இடங்களைவேறு நோக்கங்களுக்குப் பயன் படுத்துவதைத் தவிர்ப்பதற்காக, எல்லா ஒதுக்கப்பட்ட காலி இடங்களும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். அப்போது உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கங்களுக்குப் போதுமான அளவில் இடங்கள் கிடைக்கும்.
- (4) உள்ளாட்சி மன்றப் பகுதிக்குள், ஆக்கிரமிப்பு ஏதேனும் இருந்தால், அந்த ஆக்கிரமிப்பை உள்ளாட்சி மன்றமே அகற்ற அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.
- (5) உள்ளாட்சிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்படாத நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில், வருவாய்த் துறை அதிகாரிகள் அந்த ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்ற உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒத்துழைப்பும் உதவியும் நல்கலாம்.

- (6) நெடுஞ்சாலைகளில் சாலை ஓரங்களில் உள்ள ஆக்கிரமிப்புகள் அனைத்தும் அகற்றப்பட வேண்டும். உள்ளாட்சி மன்றங்கள், சாலை ஓரங்களில் சொந்தமாகக் கடைகள் அமைக்க அல்லது நெடுஞ்சாலைகள் துறை அந்நிலங்களை கேட்கும் போதெல்லாம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்குட்பட்டு, தனியாருக்குக் குறுகிய கால குத்தகைக்கு விட உரிமம் வழங்க அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதனால் சாலை ஓரங்கள் முறையாக ஒழுங்குபடுத்தப்படுவது உறுதி செய்யப்படுவதுடன் உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு வருவாயும் பெருகும்.

தற்போதுள்ள அங்காடிகள், வணிக வளாகங்கள், பேருந்து நிலையங்களுக்கு உரிமம் வழங்குதல்.

2.2.185. தற்போதுள்ள நடைமுறையின்படி அங்காடிகள் முதலியவை ஏலமுறையில் குத்தகைக்கு விடப்படுகின்றன. அதிகத் தொகைக்கு ஏலம் கேட்டவர், இடத்தைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்படுகிறார். குறிப்பிட்ட குத்தகைக் கால அளவு முடிவடைந்துவிட்ட பிறகும் கூட, குத்தகைத் தொகையைச் சற்று உயர்த்திச் செலுத்துவதன்பேரில் அவர் தொடர்ந்து அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகிறார். இந்த மூன்று ஆண்டு குத்தகைக் கால அளவுக்குப் பிறகு, புதிதாக ஏலம் விட விதிகள் வகை செய்கின்றன. ஆனால், நிருவாக உத்தரவுகள் காரணமாக, புதிதாக ஏலம் விடப்படுவதில்லை; ஏற்கெனவே உள்ள குத்தகைதாரர்களே, குத்தகைத் தொகையைச் சற்று அதிகமாகக் கொடுப்பதன்பேரில் தொடர்ந்து பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். இந்த நடைமுறை, விதிகளின்படி புதிதாக ஏலம் நடத்துவதற்கு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குள்ள உரிமைகள் பாதிக்கப்படுவது மட்டுமல்லாது, அதிக வருவாய் இழப்பையும் ஏற்படுத்துகிறது. கடைகளை அனுபோகத்தில் வைத்திருந்த குத்தகைதாரர்கள், ஓரளவுக்கு நற்பெயரை ஈட்டியிருக்கக் கூடும் என்பதும், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் தங்கள் தொழிலை அமைத்துக் கொண்ட பிறகு, அத்தொழிலை வேறு இடத்திற்கு மாற்றுவது அவர்களுக்கு சிரமமாக இருக்கும் என்ற உண்மையில் ஐயம் இல்லை. ஆனால், இந்தக் காரணத்திற்காக புதிதாக ஏலம் நடத்தப்படுவது தவிர்க்கப்படக் கூடாது; ஆனால் விதிகளின்படி ஏலம் நடத்தப்பட வேண்டும். தற்போதைய குத்தகைதாரரும் ஏலத்தில் கலந்துகொள்ள அனுமதிக்கப்படலாம். புதிய ஏலம் முடிவு செய்யப்படும்போது, தற்போதுள்ள குத்தகைதாரர் அதிக ஏலத் தொகை செலுத்துவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டு, அவருக்கு சாதகமாகப் பரிசீலிக்கலாம். முந்தைய குத்தகைக் காலத்தின்போது, குத்தகைத் தொகையை அவர் தவறாமல் செலுத்தியிருக்க வேண்டும் என்பதும் குத்தகை நிபந்தனைகளை மீறியிருக்கக் கூடாது என்பதும் அவர் தொடர்ந்து குத்தகையில் இருப்பதற்கான நிபந்தனைகளில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.

2.2.186. தற்போதுள்ள குத்தகைதாரர்கள், குத்தகைத் தொகைகளைச் செலுத்தத் தவறிவிடுகிறார்கள் என்றும், தற்போதைய வசூல் நடைமுறை பின்பற்றுவதற்குக் கடினமானதாக உள்ளது என்றும், குத்தகை நிலுவைத் தொகைகளை வசூலிக்க உள்ளாட்சி மன்றம் சிவில் வழக்குகள் தொடர கட்டாயம் ஏற்படுகிறது என்றும், சாதாரணமாக நீதிமன்ற நடைமுறைகளில் நீண்ட காலதாமதம் ஏற்படுகிறது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய சட்ட நடவடிக்கைகள் நிலுவையில் இருக்கும்போதும் கூட அவ்வப்போது பிறப்பிக்கப்படும் நிருவாக உத்தரவுகள் காரணமாக உள்ளாட்சி மன்றம், குத்தகைத் தொகை செலுத்தத் தவறியவர்களை வெளியேற்றம் செய்ய முடிவதில்லை.

2.2.187. குத்தகைக்கு விடுவதில் அல்லது குத்தகையை நீட்டிப்பதில் அல்லது குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து நிலுவைத் தொகைகளை வசூலிப்பதில் வெளியார் தலையீடு அனுமதிக்கப்படக் கூடாது.

2.2.188. ஒப்பந்தப்புள்ளி - ஏலமுறை சேர்ந்து பின்பற்றப்படலாம். குத்தகையின் தொடக்கத்திலேயே நிர்ணயிக்கப்படக் கூடிய சதவீதத்தில் ஓராண்டிற்கு ஒரு முறை குத்தகைத் தொகை அல்லது வாடகைத் தொகை உயர்த்தப்படுவதற்குட்பட்டு குத்தகைக் கால அளவு மூன்று ஆண்டுகளாக நிர்ணயிக்கப்படலாம். மூன்று ஆண்டு குத்தகைக் கால முடிவில் அப்போதைய அங்காடி விலை நிலவரங்களுக்கிணங்க, குறைந்தளவு விலையுடன் புதிதாக ஏலம் நடத்தப்பட வேண்டியது அவசியம்.

2.2.189. குத்தகைத் தொகையையும் நிலுவைத் தொகைகளையும் வசூலிப்பது தொடர்பாக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு குத்தகைதாரர்களின் அசையும் சொத்துக்கள் மட்டுமல்லாது அசையாச் சொத்துக்களையும் ஜப்தி செய்யும் அதிகாரங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

2.2.190. இந்த ஒப்பந்தப்புள்ளி - மற்றும் ஏலம் சேர்ந்த முறையினால் ஏலதாரர்கள் கூட்டாகச் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் உடந்தையாக இருந்து கொண்டு, ஏலத்தில் தொகை உயராமல் பார்த்துக் கொள்வதற்கும் சொத்துக்களை உயர் வீதத்தில் உள் குத்தகைக்கு அல்லது உள் வாடகைக்கு விடுவதற்கும் உள்ள வாய்ப்பை அகற்றும். சொத்து உள் குத்தகைக்கு அல்லது உள் வாடகைக்கு விடப்பட்டிருப்பது தெரிய வந்தால், அல்லது உள்ளாட்சி மன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டால், ஏலம் - குத்தகை உள்ளாட்சி மன்றத்தால் எந்த ஒரு நேரத்திலும் ரத்து செய்யப்படுவதற்கு உட்பட்டு இருக்க வேண்டும்.

2.2.191. மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் வருமாறு:

- (1) குத்தகைக்கு விடுவதில் அல்லது குத்தகையை நீட்டிப்பதில் வெளியார் தலையீடு இருக்கக் கூடாது.
- (2) ஒப்பந்தப் புள்ளி-ஏல முறை பின்பற்றப்படலாம். குத்தகைக் கால அளவு மூன்று ஆண்டுகளாக இருக்கலாம். குத்தகை அல்லது வாடகை முன்னரே நிர்ணயிக்கப்பட்ட சதவீதத்தில் ஆண்டிற்கொரு முறை படிப்படியாக அதிகரிக்கப்படலாம்.
- (3) மூன்றாண்டு முடிவில், அங்காடி விலை நிலவரங்களுக்கிணங்க, குறை அளவு விலையுடன் புதிதாக ஏலம் விடப்படலாம். தற்போதைய குத்தகைதாரரும், ஏலம் கேட்கலாம். ஏலத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட, உயர் வீதங்களில் குத்தகையைத் தொடர அவருக்கு முன்னுரிமை அளிக்கலாம். வாடகை, குத்தகைத் தொகை செலுத்தத் தவறியவர்கள், குத்தகை நிபந்தனைகளை மீறியவர்கள், ஏலம் கோர தகுதியுடையவர்கள் அல்லர்.
- (4) குத்தகைத் தொகையையும் நிலுவைத் தொகைகளையும் வசூலிப்பது தொடர்பாக, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அசையும் சொத்துக்கள் மற்றும் அசையாச் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்யும் அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும்.
- (5) இந்த ஒப்பந்தப் புள்ளி-ஏல முறை ஏலத்திலும், உள் குத்தகையிலும் அல்லது உள் வாடகையிலும் குத்தகைத் தொகை உயரவிடாமல் பார்த்துக் கொள்வதையும், குறைக்கப்படுவதையும் ஒழிக்க வழி கோலும்.
- (6) சொத்து உள் வாடகைக்கு விடப்பட்டிருப்பது தெரிய வந்தால், உள்ளாட்சி மன்றத்தால் ஏலம் ரத்துச் செய்யப்படுவதற்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்.

கட்டணங்களை நிர்ணயித்தல்.

2.2.192. அங்காடிகள், பேருந்து நிலையங்கள், வாகனங்கள் நிறுத்துமிடங்கள் முதலியவற்றில் வசூலிக்கப்பட வேண்டிய கட்டணங்களை நிர்ணயிக்க வகை செய்யும் தற்போதுள்ள விதித் துறைகள் மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும் என்று கூறப்பட்டது. கட்டண வீதம், அண்டை அயலிடங்களில் விதிக்கப்படுகிற கட்டண வீதங்களுக்கு ஒப்பிடக்கூடிய, நியாயமான வீதத்தில் இருக்க வேண்டும்; அப்போதுதான் குறைந்த கட்டண வீதத்தைத் தவிர்க்க இயலும் என வலியுறுத்தப்பட்டது. பேருந்து நிலையங்களைப் பொறுத்தவரையில், பேருந்து நிலையத்தை அடைந்து செல்லும் ஒவ்வொரு பேருந்துக்கும், சம்பந்தப்பட்ட பேருந்து நடத்துநரிடமிருந்து நேரடியாகக் கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்படுகின்றன. இம்மாதிலத்தில் பெரும்பாலான பேருந்துகளை இயக்குவது போக்குவரத்துக் கழகங்களாகும். மிகவும் குறைந்த பேருந்துகள் மட்டுமே தனியாரால் இயக்கப்படுகின்றன. பேருந்து நிலையத்தைக் கடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு பேருந்திலிருந்தும் கட்டணம் வசூலிப்பதற்கென்றே, ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி மன்றமும் ஒரு நபரை நியமிப்பதற்குப் பதிலாக, உள்ளாட்சி மன்றங்களும், போக்குவரத்துக் கழகங்களும் பரஸ்பரம் ஒத்துக் கொள்ளக் கூடிய கட்டண வீதத்தில், பேருந்து நிலையம் அமைந்திருக்கும் இடத்திலுள்ள ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கும் போக்குவரத்துக் கழகங்களே பேருந்தின் பயணத் தடவையைப் பொறுத்து ஒரு மொத்தத் தொகையினை வழங்கலாமா என்பது குறித்துப் பரிசீலனை செய்யலாம். இவ்வாறு செய்வதால் ஒவ்வொரு பேருந்து நிலையத்திலும் கட்டணம் வசூலிப்பதற்காக, ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி மன்றமும் ஒரு நபரை நியமனம் செய்யும் அவசியத்தையும் சம்பந்தப்படாத நபர்களுக்கு வருவாய் போய்ச் சேர்வதையும் தவிர்க்க முடியும். அதுபோலவே அப்பகுதியைச் சேர்ந்த உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஒரு மொத்த தொகையைச் செலுத்துமாறு அப்பகுதியிலுள்ள தனியார் பேருந்து இயக்குபவர்களிடமும் கூறலாம்.

2.2.193. பெரிய நகர்ப்பகுதிகளில், அவசியமானபோது இரவு நேரங்களில் பயணிகள் தங்க இயலும் வகையில் பேருந்து நிலையத்திலோ அல்லது அதற்கருகிலோ துயில்கூடங்கள் அல்லது விடுதிகளை உள்ளாட்சி மன்றங்களே கட்டலாம்; இதனால் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்குக் கணிசமான வருவாய் கிட்டும்.

2.2.194. பரிந்துரைகள்

மாநில நிதி ஆணையம் பின்வருமாறு பரிந்துரை செய்கிறது:

1. பேருந்துகளிடமிருந்து பேருந்து நிலையக் கட்டணங்களை வசூலிப்பது தொடர்பாக, போக்குவரத்துக் கழகங்கள், பேருந்துப் பயணத் தடவைகளின் அடிப்படையில், ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய வீதத்தில், உள்ளாட்சி மன்றத்திற்கு ஒரு தொகையை மொத்தமாகச் செலுத்துமாறு கூறப்படலாம். இதனால் ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி மன்றமும், தொகையை வசூலிக்க ஒருவரை அமர்த்துவதும் பண விரயமும் தவிர்க்கப்படும். தனியார் பேருந்து உரிமையாளர்களும், சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒட்டு மொத்தமாகத் தொகை செலுத்துமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படலாம். இத் தொகை இரண்டு தவணைகளில் முன் கூட்டியே வசூலிக்கப்படலாம்.
2. பெரிய நகர்ப்பகுதிகளில், பயணிகள் இரவு நேரங்களில் தங்க இயலும் வகையில், உள்ளாட்சி மன்றங்கள், பேருந்து நிலையத்தில் அல்லது அதற்கு

அருகில் துயில் கூடங்களை அல்லது விடுதிகளைக் கட்டலாம். இதனால் சம்பந்தப்பட்ட உள்ளாட்சி மன்றத்திற்குக் கணிசமான அளவு வருவாய் கிடைக்கும்.

தனியார் அங்காடிகள்

2.2.195. உள்ளாட்சி மன்றப் பகுதியில் பல தனியார் அங்காடிகள் இருக்கின்றன. இந்த நேர்வுகளில் சில நிபந்தனைகளின்பேரில், அத்தகைய தனியார் அங்காடிகளுக்கு உரிமம் வழங்க உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு அங்காடியும், கணிசமான அளவு வருமானம் ஈட்டுகிறது. ஆனால் உள்ளாட்சி மன்றம், தனியார் அங்காடிகள் இருக்கின்ற காரணத்தால் அப்பகுதியில் அங்காடி ஒன்றை ஏற்படுத்தும் உரிமையினை இழப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் கணிசமான அளவு வருவாயையும் இழந்து வருகிறது. பொருத்தமான சட்டத்தை இயற்றி, தனியார் அங்காடிகளை பராமரிக்கும் பொறுப்பை உள்ளாட்சி மன்றங்களே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று அடிக்கடி முறையீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1980ஆம் ஆண்டு நகராட்சி நிதி விசாரணைக் குழு, அனைத்து தனியார் அங்காடிகளையும் கையகப்படுத்தி அவற்றைப் பொது அங்காடிகளாக்கலாம் என்றும் அந்த அளவுக்கு நகராட்சிச் சட்டம் திருத்தப்படலாம் என்றும் பரிந்துரை செய்திருந்தது. சட்டப் பிரச்சினைகள் காரணமாக, இந்தப் பரிந்துரைகள், இதுவரை செயற்படுத்தப்பட்டவில்லை. எனினும், அங்காடியை முறைப்படுத்துவதன் அவசியத்தைக் கருத்திற்கொண்டு, அங்காடியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தின் ஒரு பங்கைப் பெற முடியாவிட்டாலும் கூட, தனியார் அங்காடிகளுக்கு உள்ளாட்சி மன்றத்தால் குப்பைகளை அகற்றுதல் போன்ற சிறப்புப் பணி வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் நேர்வில், அதற்காகக் குறிப்பிட்ட பணிக்கட்டணங்களை விதிக்க அனுமதிக்கலாம்.

2.2.196. அங்காடிகளை நெறிமுறைப்படுத்துவதற்காகவும், குப்பைகளை அகற்றுதல், கழிவு நீரகற்றுதல், குடிநீர் வழங்கல் போன்ற வகையிலான சுற்றுப்புறத் துப்புரவு சிறப்புப் பணிகளுக்காக தனியார் அங்காடிகளிலிருந்து, அவைகளுக்கு கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஒரு பங்கைப் பெற முடியாவிட்டாலும் உள்ளாட்சி மன்றம் குறிப்பிட்ட பணிக் கட்டணங்களை வசூலிக்கலாம்.

2.2.197. வண்டிகளை நிறுத்துவதற்கான கட்டணங்கள்: எண்ணற்ற மோட்டார் வண்டிகள் அதாவது கார்கள், லாரிகள், இரண்டு சக்கர வண்டிகள், மற்றும் சைக்கிள்கள் ஒடுகின்ற நகர்ப் பகுதிகளில், வண்டிகளை நிறுத்துவதற்கு இடங்கள் ஒதுக்குவது மிக அவசியம். இத்தகைய வண்டிகள் நிறுத்தும் இடங்கள், இரயில்வே நிறுவத்தினர், சைக்கிள்கள் மற்றும் ஏனைய வாகனங்களை நிறுத்துவதற்கான இடங்களின் உரிமையை தனியாருக்கு குத்தகைக்கு விடுகின்றனர். இத்தகைய வண்டிகள் நிறுத்தும் இடங்களை உள்ளாட்சி மன்றம் எடுத்து நடத்தி அதன் மூலம் கணிசமான அளவு வருவாயை ஈட்டலாம். இத்தகைய வண்டி நிறுத்துமிடங்கள், தற்போது தனிப்பட்ட நபர்களால் நடத்தப்பட்டு, அதிலிருந்து அவர்கள் கணிசமான வருவாயும் ஈட்டி வருகின்றனர். இந்த முயற்சி போக்குவரத்தை முறைப்படுத்த உதவுவதோடு, உள்ளாட்சி மன்றம், வருவாய் ஈட்டவும் உதவும்.

2.2.198. பரிந்துரை:

உள்ளாட்சி மன்றங்கள், தங்கள் பகுதிகளில் உள்ள வண்டி நிறுத்தும் இடங்களைத் தம் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டு நடத்தலாம் மற்றும் பேருந்து நிலையம், இரயில் நிலையம், ஏனைய முக்கிய இடங்களுக்கு அருகில் சைக்கிள் நிறுத்தும் இடங்களைப் பராமரித்து வருவதன் மூலம் கணிசமான அளவு வருவாய் ஈட்டலாம்.

2.2.199. அங்காடிக் குழுக்களிலிருந்து வருமானம்:

மாநில நிதி ஆணையம் பின்வருமாறு பரிந்துரை செய்கிறது:

விற்பனைக் கூடங்கள் கட்டணம் வசூல் செய்து தங்கள் சொத்துக்களைப் பராமரிக்க அந்தக் கட்டணத்தை வைத்துக் கொள்கின்றன. உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள், சாலைகள், சுற்றுப்புறச் சூழல்கள் முதலிய அடிப்படை வசதிகளை விற்பனைக் கூடங்களுக்கு அருகில் உள்ள இடங்களுக்கு வழங்கவேண்டி உள்ளது. ஆகவே இக்கட்டணத்தை 50 விழுக்காடு உயர்த்தி அந்த வருவாயை உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு சாலை மற்றும் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்காக வழங்க வேண்டும். இதற்கு சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்களில் திருத்தம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

மானியங்கள்:

2.2.200. வருவாய்க் கணக்கில் மாநகராட்சிகளுக்குக் கிடைக்கும் உதவி மானியம், மிகவும் சொற்பமே. இது, மாநகராட்சிகளின் மொத்த வருவாயின வரவுகளில், 1991-92ஆம் ஆண்டில் 5 சதவீதமாகவும், 1992-93ஆம் ஆண்டில் 2.6 சதவீதமாகவும் 1993-94ஆம் ஆண்டில் 3.21 சதவீதமாகவும் இருந்தது. தனி நபர் கணக்கின்படி உதவி மானியம் 1991-92ல் ரூ.14.21ஆகவும், 1992-93ல் ரூ.10.53 ஆகவும், 1993-94ல் ரூ.10.25 ஆகவும் இருந்தது.

2.2.201. பொது நோக்கு மானியங்கள், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஆண்டுகளில் சில மாநகராட்சிகளுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படுகின்றன. மூன்று ஆண்டுகளில், அதாவது, 1991-92லிருந்து 1993-94 வரையில், மொத்த மானியத்தில் சுமார் 90 சதவீதம் குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்கான மானியங்களாகும். மாநகராட்சிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்கான மானியத்தில், மருத்துவ மானியங்களே மிக அதிகம். வழங்கப்படும் மானியங்களின் அளவு மாநகராட்சிகளுக்குள் வேறுபடுகிறது. 1991-92ல் சென்னை மாநகராட்சி மொத்த மானியத்தில் 64 சதவீதத்தைப் பெற்றுள்ளது. 1992-93, 1993-94ல் 80 சதவீதத்தையும் தாண்டியது. மானியங்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதில் பெருமளவில் ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பதையே இவ்வேறுபாடுகள் உணர்த்துகின்றன. மூன்றாண்டுகள் தொடர்பான தனி நபர் மானியத்திற்கும் தனி நபர் மொத்த வருவாய் வரவுகளுக்கும் இடையே உள்ள குணகம் (co-efficient) முறையே 0.12, 0.77, 0.81 (சராசரியாக 0.52) என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இது, மானியம் பகிர்ந்தளிக்கும் கொள்கை அநேகமாக தற்காலிகமானதாகவே இருக்கிறது என்ற கருத்தை, வலுப்படுத்துகிறது. சத்துணவு மையங்கள் அரசு மானியத்துடன் நடத்தப்பட்டு வருவதால், சத்துணவு மையங்களுக்காக அனைத்து மாநகராட்சி மற்றும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும், முறையாக மானியம் வழங்கப்படுகிறது.

2.2.202. மாநகராட்சிகளைப் பொறுத்தவரையில் நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்குவதற்கு அவற்றுக்கு உள்ள வசதி வாய்ப்புகளைக் கருத்திற் கொண்டு குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்கான மானியங்களைப் பொறுத்தமட்டில், எந்த அளவிற்கு தேவையோ அந்த அளவிற்கு மட்டுமே உதவி மானியம் வழங்கப்பட வேண்டும். கொள்கையளவில், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள், இது வரையில் பராமரிப்புச் செலவிற்காக நிதி ஆதாரங்களைத் திரட்ட அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசிடமிருந்து பெறும் நிதியுதவி மூலதனத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு மட்டுமே. அதுவும் பெரும்பாலும் கடனாகவே பெறப்பட்டது.

2.2.203. எனினும், மாநில அரசு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு நிதிகளைப் பரிந்தளிக்கப் பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கைகள் குறித்து மாநில நிதி ஆணையம், தனியாகப் பரிசீலித்து வருகிறது. அதன்படி, அரசு நிதியின் நியாயமானதொரு பங்கு மாநகராட்சிகளுக்கும், ஏனைய நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும், வழங்கப்படும். இதற்கு முன்னர் அத்தகைய நிரந்தரமான முறையான நிதி மாற்றம் எதுவும் நடைபெறவில்லை. நிதியினை சமமாகப் பகிர்ந்தளிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு, நிதி பகிர்வு முறையினை சோதனை அடிப்படையில், செயற்படுத்திப் பார்த்த பிறகு, மேற்கொண்டு மானிய உதவி வழங்குவதன் அவசியம் குறித்து ஆய்வு செய்யலாம். அப்படியும் எந்த ஒரு மாநகராட்சிக்கேனும் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு ஈடுசெய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால், சமன்பாட்டு மானியம் வழங்குவது குறித்து பரிசீலிக்கலாம். எனினும், நிதி மாற்றக் கொள்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் வரை தற்போதைய மானியங்கள் தொடர்ந்து வழங்கப்படலாம். குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்கான, ஊக்கத்திற்கான, சட்டப்படிக்கான மானியங்கள், குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக ஒரு பணி நிலையை அடைதல், அதிக நிதி ஆதாரங்களைத் திரட்டுதல் அல்லது சட்டப்படிக்கான உத்தரவாதம் ஆகிய அளவுகோல்களின் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டு வருவதால், அம்மானியங்கள் தொடர்ந்து வழங்கப்பட வேண்டும். பொதுத் தொகுப்பிலிருந்து பகிர்ந்தளிப்பதற்குரிய கோட்பாட்டை பகுதி ஏ இல் பரிந்துரைக்கையில், இது கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

2.2.204. மகப்பேறு, மருந்தகம், குடும்பநலன் போன்ற பணிகள் தேசிய இலக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இப்பணிகளை ஏற்கெனவே உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கவனித்து வருகின்ற போதிலும், தற்போது, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒப்படைப்பதற்காக 74ஆவது திருத்தின் 12ஆம் விவர அட்டவணையில், அவை சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய இனங்களை ஒப்படைக்கப்பட்ட பணிகளாக சேர்க்கப்படுவதன் நோக்கம், மத்திய, மாநில அரசுகள் இதற்காக ஒதுக்கியிருக்கும் நிதியைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கவே ஆகும். இந்த இனங்கள் முக்கிய பணிகளில் சேர்க்கப்படாததால், மாநில நிதி ஆணையம் கருத்துத் தெரிவித்துள்ள முக்கியக் குடிமை பணிகளுக்கான வழக்கமான நிதி மாற்றம் எவ்வாறு இருப்பினும் இப்பணிகளுக்கு, மானியமாக அரசு நிதியுதவி அளிக்கப்பட வேண்டும்.

2.2.205. மத்திய அரசுப் பணியாளர்களுக்கு இணையாக ஒவ்வொரு அரையாண்டும், விலைப்புள்ளி வீதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூடுதல் அகவிலைப்படியினை வழங்கும் அரசின் கொள்கை காரணமாக, பணியாளர் குறித்த செலவை உள்ளாட்சி மன்றத்தால் குறைக்க இயலவில்லை என்று முறையீடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அரசுப் பணியாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற வீதங்களான அகவிலைப்படிகள், உள்ளாட்சிமன்றப் பணியாளர்களுக்கும் பொருந்தும். ஆனால், ஒவ்வொன்றும், பணியாளர் மைப்புச் செலவு வகையில் ஏற்படும் செலவு உயர்வை சமாளிப்பதற்கு, கூடுதல் நிதியாதாரங்களைத் திரட்டுவதற்குரிய நீக்குப்போக்கான வருவாய் ஆதாரம் எதுவும் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு இல்லை. அத்துடன், உள்ளாட்சி மன்றங்கள், அவற்றின் பணியாளர்களுக்கு, அரசுப் பணியாளர்களுக்கு இணையான ஓய்வூதியம் அளிப்பதான பொறுப்பையும் ஏற்க வேண்டியுள்ளது. சென்னை, கோயம்புத்தூர், மாநகராட்சிகளைத் தவிர ஏனைய அனைத்து மாநகராட்சிகளிலும், ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்களிலும், ஓய்வூதியப் பொறுப்புகளை சமாளிப்பதில் இடர்பாடுகள் இருக்கின்றன. சில இடங்களில், பற்றாக்குறை நிதி காரணமாக பணியாளர்களின் வருங்கால வைப்பு நிதி வசூல் தொகைகளைக் கூட பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. உள்ளாட்சி மன்றப் பணியாளர்களின் சம்பளம், இரண்டாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரைகளுக்கிணங்க திருத்தியமைக்கப்பட்ட போது அவ்வப்போது உயர்த்தப்படும் அகவிலைப்படிக்கு, அரசு உதவித் தொகை வழங்கும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. முதலில் இது பின்பற்றப்பட்டு வந்த போதிலும், அகவிலைப்படிக்கு உதவித் தொகை வழங்குவது, நீண்டகாலத்திற்கு முன்பே, முற்றிலுமாக அரசால் கைவிடப்பட்டு விட்டது. கூடுதல் அகவிலைப்படியை வழங்குவதற்கு ஆகும் செலவுத் தொகையைப் பொது நிதி மாற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டு, அரசு ஏற்க வேண்டும் என்பது உள்ளாட்சி மன்றங்களின் கோரிக்கையாக இருந்து வந்துள்ளது.

2.2.206. மகாராஷ்டிரா, ஆந்திரப் பிரதேசம், கர்நாடகம் போன்ற மாநிலங்களில், பணியாளரைமப்புச் செலவின் ஒரு பகுதியை ஈடுகட்ட, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு, பொது நோக்கு மானியம் வழங்கப்படுகிறது என்பதை இது தொடர்பாக இங்கே குறிப்பிடலாம். அகவிலைப்படி உயர்வுக்காக, மானியம் அளிக்கப்பட வேண்டியது நியாயமே. உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வெவ்வேறு அடுக்குகளுக்கிடையில் வேண்டுமானால் இம்மானியத் தொகையின் சதவீத அளவு வேறுபடலாம். அகவிலைப்படி உயர்வு வகையில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஆகும் செலவை ஈடுசெய்யப்பட வேண்டுமென மாநில நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கிறது.

2.2.207. மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு:

1. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 73வது மற்றும் 74வது திருத்தங்களின் கீழ் அதிகார மாற்றம் செய்யப்படுவனவற்றுள் மகப்பேறு, மருந்தகம், குடும்ப நலம் முதலியவை போன்ற குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்கான மானியங்களும் அடங்கும். மத்திய, மாநில அரசுகள் இச் செயல் நோக்கத்திற்காக ஒதுக்கும் நிதிகள், வரையறுக்கப்பட்ட வரைமுறைகளின் அடிப்படையில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.
2. தற்போது அளிக்கப்பட்டு வரும் ஊக்க மானியம் மற்றும் இணைக்கப்படாத மானியங்கள் கூடுதல் நிதி ஆதாரங்கள் உருவாக்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்துபவை. இவை அவசியமாகையால், நிதிப்பங்கீடு செய்யப்படும் போது அத்தகைய மானியங்களும் (கிராம உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்படுகிற வீட்டு வரி இணை மானியம், உள்ளூர் செஸ் மேல் வரி இணை மானியம் போன்றவை) கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.
3. மாநில அரசிடமிருந்து உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு நிதிகள் பங்கீடு செய்வது குறித்த கோட்பாடுகள் தனியாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இப் பொது பங்கீட்டு முறையைச் செயல்படுத்திப் பார்த்தபின் மேற்கொண்டு உதவி மானியங்கள் வழங்குவதன் அவசியம் பற்றி ஆராயலாம். இன்னும் தேவையிருப்பின், சமன்பாட்டு மானியங்கள் (Equalisation Grants) அவசியம் ஆகலாம். இது குறித்து, “ நிதி ஆதார ஒதுக்கீட்டு ஏற்பாடு ” என்ற பகுதியில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.
4. பொதுப் பங்கீட்டு நிதிக்கு அப்பாற்பட்டு, அகவிலைப்படி உயர்வு வகையிலான நிருவாகச் செலவு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஈடு செய்யப்படலாம். உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கும் விழுக்காடுகளில் வேறுபாடுகள் இருந்த போதிலும், உதவி கோருவதில் நியாயம் உள்ளது.

2.2.208. தண்டத் தொகைகளும் அபராதங்களும்

ஒவ்வொரு மாநகராட்சி தொடர்பான சட்டங்களின் விவர அட்டவணைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அத்துமீறலுக்கான தண்டத் தொகைகளும், அபராதத் தொகைகளும் 1920 ஆம் ஆண்டு மாவட்ட நகராட்சிகள் சட்டத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள திருத்திய வீதங்களையொட்டி தக்கவாறு திருத்தியமைக்கப்படலாம். இதனை இணைப்பு 13, 14 இல் காணலாம்.

2.2.209. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு அளிக்கும் பங்குத் தொகைகளைக் கொண்டு ஒரு மூலதன நிதி ஏற்படுத்தலாம்

மாநகராட்சிகள், தேர்வு நிலை, மற்றும் சிறப்பு நிலை நகராட்சிகள்	ஒவ்வொரு ஆண்டும் மொத்த வருவாயில் 15%
ஏனைய நகராட்சிகள், தேர்வு நிலை மற்றும் சிறப்பு நிலைப் பேரூராட்சிகள்	ஒவ்வொரு ஆண்டும் மொத்த வருவாயில் 10%

மேற்சொன்ன மூலதன நிதியிலிருந்து, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தாங்கள் வருங்காலத்தில் மேற்கொள்ளும் ஆதாய நோக்கிலான மற்றும் தொழில் வகையிலான முதலீட்டு நடவடிக்கைகளுக்கு ஆகும் செலவை மேற்கொள்ளலாம்.